

Sanela Sanja Martinović rođena je 1989. godine u Petrovcu na Mlavi. Osnovnu školu "Jovan Šerbanović" završila je u Ranovcu, a srednju Medicinsku školu u Požarevcu. Autorka je romana "Šapat mora".

*Njena egzotičnost postala
je njegova opsesija...
Njegove jantarne oči njena
najgora noćna mora...*

OPSESIJA

Sanela Sanja Martinović

Sanela Sanja Martinović
OPSESIJA

Sanela Martinović
OPSESIJA

2020.

Sanela Martinović

OPSESIJA

Мало Црниће

2020.

Nekoliko dana ranije dok je kupovala novu maskaru u parfimeriji, u koju obično svraća, prodavac, postariji čovek upitao je: - „Šta to radiš?“-

Pogledala ga je iznenađeno, a on joj je ponovio pitanje - „Šta to radiš? Svaki put kada dođeš, sve si lepša i lepša... Šta koristiš? Koja krema ili eliksir je u pitanju?“-

Osmehnula se ljubazno, a reč joj se otela iz usta - „Sreća.“-

Prodavac se na to nasmejao i odgovorio joj - „Ako. Uz sreću i takvu lepotu, svi se snovi mogu ostvariti.“-

Platila je, uzela kesicu sa maskarom i izašla na ulicu. Tama je odavno bila obavila grad, s obzirom da je već kraj novembra. Uputila se ka svojim kolima. Koračala je sigurnim koracima, prkoseći hladnom vetru koji joj je duvao pravo u lice. Sela je u auto i pogledala u ogledalo od retrovizora. Primetila je da joj titra osmeh na licu, bez nekog posebnog povoda. Ili je bar ona mislila tako... Osećala je da je puna života, neke nevidljive energije koja joj struji kroz telo. Osećala se lepom i privlačnom.

Minja je žena koja naizgled živi savršenim životom. Ima 35 godina. Udata je i majka je dvojice dečaka. Stariji sin ima 10, mlađi 9 godina. Visoka, sa izraženim oblinama i kratkim crnim bobom. Nesvakidašnja za naše podneblje, krasi je maslinast ten. Iako toga nije svesna, uvek je isprate pogledi gde god da se pojavi. Kako muški, tako i ženski.

* * * * *

1

Upoznali su se na fakultetu u Beogradu. Bogdan je studirao na Filološkom, a Minja na Ekonomskom. Upoznali su se preko zajedničkih prijatelja. Osim ljubaznosti i nekoliko kratkih pogleda, u početku, među njima nije bilo ničega. Posle više od godinu dana, počeli su da se dopisuju i postepeno su se javljale obostrane simpatije. Postali su par ali među njima je bilo mnogo više razlika nego sličnosti. Slušali su različitu muziku. On je voleo da čita, što je bilo i logično, s obzirom na posao kojim je želeo da se bavi, a ona je obožavala filmove i serije. Bogdan je vikende provodio udobno zavaljen u fotelji, ispijajući dugo jutarnju kafu i razvlačeći se do kasnog popodneva. Minja je, za razliku od njega, volela aktivan vikend- da ode u šumu, na jezero, da šeta, pešači ili da trči. Mimo svih tih razlika, mladi par je istrajavao u svojoj vezi. Postepeno se rađala neka nevidljiva nit koja ih je držala zajedno, neka ljubav, tiha i nežna. Ponekad, opterećeni obavezama ili sitnim sumnjama, kad-kad i ljubomorom, izbijale su svađe među njima. Ipak, nijedna nije bila toliko velika da ih udalji ili da izazove raskid. Bogdan je završavao poslednju godinu fakulteta, kad je zaprosio Minju. Mada je to potajno očekivala, bila je iznenađena i nema duže od pola minuta kada je izvadio prsten i upitao - Hoćeš li

se udati za mene? - . Volela ga je, želela je sa njim dom i pristala je. Bogdan je rodom iz Tavnika kod Kraljeva. S obzirom da je ona imala još jednu godinu da završi, on je odlučio da se vrati kući. Planirao je da potraži posao u Kraljevu u gimnaziji ili nekoj drugoj školi. Tamo su mu majka i otac za koje je jako vezan. Ima sestru koja je udata za muslimana u Novom Pazaru.

Pričao joj je jedanput, kako je to bio veliki šok za sve njih kad su saznali. Majka je molila, preklinjala da razmisli, da se predomisli, da ode u Kraljevo ili još dalje, u bilo koji grad. Ali, ne. Sonja je dopustila da je srce vodi i udala za Ahmeda. Ubrzo nakon toga, promenila je veru, prešla u Islam. Njena porodica se nije slagala sa time ali odlučili su da se drže po strani. Sve ređe im se javljala, pisala. Zadnji put su je posetili pre više od godinu dana. Taj dan nikad neće zaboraviti. Ušli su u kuću, Ahmed je bio tu sa braćom i ocem. Unezvereno su gledali oko sebe i upitali gde im je dete. Tad je na povik muža izašla Sonja. Zabrađena hidžabom. Mantil do zemlje, dugački rukavi i marama preko glave koja okviruje celo lice. Bogdanovoj majci se oteo krik iz grla videvši je takvu. Otad su se odnosi među njima još više rashladili. Bogdanu je na neki način bilo žao svoje sestre. Bila je mlađa od njega, imala je tad 23 godine a već je izrodila troje dece. Ahmed je više puta rekao da žena sve više vredi svaki put kad rodi muško dete. Nije smela nigde da se zaposli, živela je u kući kao supruga, majka, domaćica. Potajno se nadao da je to ipak život kakav je Sonja želela.

Minja je bila rodom iz Raške. Oduvek joj je san bio da radi u banci. Zamišljala je da će naći lepog i bogatog muža i da će sa njim obići svet. Još od deteta, roditelji su joj pružali svu udobnost i luksuz koliko je to bilo u njihovoj moći. Odlazili su na letovanja skoro svake godine. Kasnije

na fakultetu, ona je sa drugaricama obilazila prirodne lepote po Srbiji. Obišle su Sarajevo, Mostar, Ohrid. Na neki način, Minja je bila zavisna od putovanja. Volela je da na nedelju dana u godini ode na neko novo, sasvim nepoznato mesto, da upozna druge ljude, običaje, kulturu, veru. Potajno se nadala da će je Bogdan odvesti kod Sonje u Novi Pazar, cela ta priča o njoj i njenom životu obilovala je nekom mistikom i egzotikom. Bar je tada Minja tako razmišljala...

Po završetku fakulteta, Minja se vraća u rodni kraj. Udaje se za Bogdana i tu počinju prvi problemi. Bogdan traži od Minje da žive u Tavniku kod njegovih. On se zaposlio u Osnovnoj školi, ali putuje svaki dan do Kraljeva. Nakon sedam, osam meseci, Minja pronalazi posao u jednom butiku, pošto je u njenoj struci nemoguće naći zaposlenje. Jedan dan za ručkom, dok su svi bili na okupu, Minja je veselo započela razgovor:

- „Najdraži moji, imam odlične vesti za vas. Uspela sam da nađem posao. Radiću u butiku “Šansa” u Kraljevu. Plata je solidna, a rad je u dve smene. Počela bih od ponedeljka.“

- „Kako si smela da prihvatiš posao a da pre toga ne popričaš sa mnom?“ - skočio je Bogdan.

- „Ne vidim u čemu je problem, Bogdane. Ja sam punoletna osoba i ne treba mi tvoje odobrenje.“ - breknula se Minja.

- „Jesi li razmišljala o troškovima? Kako ćeš putovati... Smene nam se ne poklapaju.“ - nastavio je vidno uznemiren Bogdan.

- “Kad radim prvu smenu, putovaću i vratiću se sa tobom. Kad bih radila drugu smenu, imam autobusku liniju. Stižem na vreme.“ - branila se Minja.

- „A povratak? Šta je sa njim?“ -

- „Pa...vidiš, to je pomalo problem, morao bi doći po mene. Ali to je svake druge nedelje, nije strašno.“

- „Nije strašno?! Pola svoje plate potrošićemo na gorivo, zbog tvoje lude ideje da radiš.“

- „Izvini, a šta bi ti hteo? Zašto sam završavala fakultet, učila, obrazovala se? Možda ću vremenom uspeti da pronađem posao u svojoj struci. Od nečega se mora početi.“-

Bogdan je nešto promrmljao sebi u bradu, ustao od stola i izašao. Njegovi roditelji su tugaljivo gledali za njim a potom njoj uputili jeziv pogled od kog je imala osećaj da bi gorela na lomači da sad žive u srednjem veku. Svekrva Bisenija je prezrivo pogledala i prosiktala - „Moraš slušati muža, snajo. Ne možeš donositi tek tako odluke bez pitanja. Ti si sad udata žena!“-

Minja je namerno bacila viljušku na sto, ustala i oštrim glasom rekla - „To ćemo još videti.“- Izašla je iz prostorije, ostavivši svekra i svekrvu sa velikim i neprijatnim iznenađenjem na licu.

Vikend je prošao u nelagodnoj tišini. Osećala se napetost u vazduhu, svaki put kad bi seli skupa za sto da ručaju ili u bilo kojoj drugoj zajedničkoj aktivnosti. Zato se Minja trudila da ih izbegava što više može i molila se Bogu da taj ponedeljak što pre stigne. U nedelju uveče, dok su još uvek ležali budni u krevetu, Minja se smestila u Bogdanov zagrljaj i maznim glasom mu je rekla - „Sutra ujutru idemo zajedno. Nemoj da zaboraviš na mene.“ - i uputila mu nežan osmeh. Bogdan je pogledao i samo procedio kratko - „Dobro. Hajde sada da spavamo.“- Ispustio je iz zagrljaja i okrenuo se na drugu stranu. Ta reakcija bila je prva rečka koja je Minji zaparala dušu. Sama je sebe tešila da je to samo jedan običan nesporazum koji će da iščezne kroz kratko vreme.

Minja se odlično uklopila na poslu. Upoznala je puno žena koje su tu svraćale. Butik je spadao u elitnije u koji su dolazili oni sa nešto dubljim džepom. Nakon dva meseca, Minja je odlučila da se našminka za posao. Nije bilo ni preterano ni napadno, već veoma diskretno. Želela je da deluje profesionalno i uredno. Nakapala bi par kapi parfema, uzela tašnicu i krenula na posao. Nije ni bila svesna očiju i nosa koji su pratili svaki njen korak. Bila je to Bisenija. Poput špijuna, pratila je svaki Minjin korak, omirisala bi hodnik kad bi njime prošla, trudila se da prisluškuje njene razgovore, bilo šta kako bi mogla da je ocrni kod Bogdana. Jedno popodne kad se Bogdan vratio sa posla, Bisenija je spretno isplela mrežu oko Minjinog i ovako klimavog odnosa sa mužem. Optužila ga je da je naivan i slep i upitala zar ne vidi šta njegova žena radi. Pokušao je da je odbrani ali nije uspevao. Njegova majka je imala opasku na svaki njegov komentar. Uveče je otišao po suprugu da je doveze sa posla. Čim je ušla u auto, Bogdan je, sa već otrovanim mislima, odmah uočio šminku i osetio parfem na njoj. Iako je želeo, nije uspeo da se obuzda. Iz njega je pokuljala bujica oštrih reči:

- „Pogledaj se, Minja, na šta ličiš?! Za koga se tako šminkaš i doteruješ? Koga želiš tamo zavesti? Možda žene koje ti dolaze u kupovinu?“-

Minja je nema i šokirana gledala u njega, nemoćna da išta prozbori. Zapravo, nije znala šta bi mogla i šta bi trebalo da mu kaže. Odlučila se na kartu tišine. Plašila se da će pokrenuti lavinu loših događaja ako mu ovog trena nešto odgovori. Po dolasku kući, Bisenija i njen muž su ih čekali sa večerom. Seli su i počeli da jedu u neprijatnoj tišini. Nevolja se dala slutiti u vazduhu. Minja je pojela nekoliko zalogaja, izvinila se i rekla da ide u svoju sobu jer je muči glavobolja.

Tad je Bisenija glasnijim tonom nego što je potrebno izjavila - „Da, glavobolja je preča od kućnih obaveza. Ne kuvaš, ne čistiš, ne pereš, nikad od tebe domaćice.“-

Minja je zastala u pola koraka, okrenula se i upitala svekrvu - „Šta ti želiš od mene?“-

- „Da se ponašaš u skladu sa tim što jesi.“-

- „A šta sam to ja?“-

- „Udata žena! To znači da se moraš posvetiti kući, mužu, porodici, a ne da ideš po buticima doterana kao za modnu pistu. Koliko ste već dugo u braku, a još ne pominjete bebū. Kad misliš da rađaš, u 35- oj godini? Evo, moja Sonja...“-

Ta reč je bila kap koja je prelila čašu. Minji se zamantalo pred očima i izgubila je i ono malo kontrole nad sobom. Iz nje je pokuljala bujica reči - „Dosta, Bisenija. Ja sam punoletna osoba i ne treba mi dozvola za život ni od tebe ni od Bogdana. Što se dece tiče, nas dvoje odlučujemo o tome i to se vas apsolutno ne tiče. Što se kućnih poslova tiče, pomažem koliko mogu i koliko mi ti dozvoljavaš. I još nešto, možda najvažnije. Ja sam Minja i živeću kako ja želim. A to sigurno nije život kakav vodi Sonja. Ima 25 godina, muža koji je ne primećuje, zabrađena od glave do pete. Neka, hvala.“-

Nakon ovih reči, Minja je nestala u svojoj sobi, a porodica Trifunović se samo izbezumljeno pogledala. Minja se polako spremila za spavanje. Legla je i pokušavala da zaspi ali u grudima je osećala nešto poput kamena. Činilo joj se da je prošla čitava večnost dok se Bogdan nije pojavio. Polako se svukao, legao pored nje i ugasio svetlo. Nijedno nije progovaralo. Oboje su ostali budni do kasno u noć. Negde oko jedan posle ponoći, Bogdan je upalio stonu lampu, okrenuo se i pogledao Minju pravo u oči.

- „Ovo ovako više ne ide. Šta ti je bilo da sve ono kažeš?“-

- „Šta je meni bilo? Zašto me je onako napala? Bila sam samo realna, nikoga nisam uvredila.“-

- „Nisi uvredila? Čuješ li ti sebe?“-

- „Bogdane...nešto ću te pitati, ali mi iskreno odgovori.“-

- „Pitaj...“-

- „Da li ti želiš da naš brak opstane?“-

- „Naravno da želim. Zato smo i stupili u njega, sa ciljem da stvorimo porodicu. Ali, ovo ovako ne ide.“-

- „Slažem se. Razmišljala sam i mislim da imam rešenje.“-

- „Kakvo?“-

- „Pre neki dan mi je vlasnica lokala rekla da iznajmljuje dvosoban stan u Kraljevu. Hajde da se preselimo. Biće nam lakše zbog posla, nećemo imati troškove oko putovanja, nećemo se svađati zbog tvoje majke i dovešćemo brak malo u red. Šta misliš?“-

- „Kako da ostavim roditelje?“-

- „Biraj onda, Bogdane. Oni ili ja... Ja ću svakako još sutra početi da tražim stan za sebe ako ti ne želiš sa mnom.“-

- „U redu... Pokušaćemo na neko vreme.“-

Minja je poskočila od sreće, zagrlila ga ali Bogdan nije uzvratilo. Samo je hladno pogledao i zamolio da odu na spavanje.

Naredne dve nedelje, prošle su im u velikom stresu. Trebalo je uskladiti obaveze i selidbu. Bisenija je doživela blaži napad histerije kad joj je voljeni sin izjavio da se sa Minjom seli u Kraljevo. Koristila je svaki trenutak da izazove svađu, napravi dramu, pa čak i simulira bolest. Kako ništa od toga nije urodilo plodom, počela je javno vredjati

Minju optuživši kako je razdvojila od sina. Proglasila je Minju zlobnicom. To je izrečeno u zadnjih 15 minuta koje su Minja i Bogdan proveli u toj kući. Minja se upravo iz tog razloga savladavala da joj ništa ne odbrusi.

2

Zajednički život bez njegovih roditelja doneo im je mir i spokoj. Sve je bilo odlično prvih mesec dana. Odlazili su u šetnje gradom uveče, u bioskop, jednom nedeljno na večeru. Mogli su da se posvete sebi bez bojazni da će neko upasti nenajavljen u sobu, da se ljube i vode ljubav gde i kad god požele. Međutim, sve češće, Bogdan je pominjao bebu. Smatrao je da su njegove godine već zrele ako nisu i prezrele za to, a imao je 27. Minja je pokušavala da mu objasni kako nisu još uvek stari za to, kako ima vremena. Tražila je od njega podršku da sačekaju još neko vreme sa tim dok ne pokuša da nađe posao u banci. Nakon dva- tri takva razgovora, činilo se da je Bogdan prihvatio Minjin predlog. Prvu godišnjicu braka, Minja nikad neće zaboraviti. Planirala je da iznenadi Bogdana večerom u romantičnoj atmosferi. Međutim, misli su joj odlutale ka zakasnelom ciklusu. Već dve nedelje kasni a to nije bilo uobičajeno. Da bi se rešila sumnje, svratila je s posla u apoteku i kupila test. Tek predveče je sebe naterala da ga uradi. Nije mogla da dođe k sebi kad je nakon 5 minuta pogledela rezultat. Dve crtice obojene...trudna je. Nakon što se povratila iz šoka, dobila je napad mučnine. Umila se, uredila kosu i polako pošla ka spavaćoj sobi. Obukla je unapred biranu odeću - haljinu srednje dužine u boji trule višnje. Sedela je za postavljenim stolom kad je Bogdan ušao u stan. Doneo joj je buket ruža

i malenu kutiju. Prišao je, dao joj poklone i pružio ruku u nadi da će ustati sa stolice, da će se obradovati. Međutim, Minja je i dalje sedela. Začuden, Bogdan joj se obrati:

- „Minja, šta ti je? Ovo je za tebe, srećna nam godišnjica braka. Nadam se da ćemo imati još mnogo ovako lepih godina. Vidim, potrudila si se da me iznenadiš...“ -

- „I ti si mene iznenadio, Bogdane. Nisam očekivala takav poklon od tebe i to baš sada, a pričali smo o tome i molila sam te da to ne radiš. Za razliku od tebe, ja se nadam da nećemo imati više ovakvih godišnjica...“ - odgovori Minja, a glas je počeo da joj podrhtava.

Uznemiren, Bogdan je upita - „Minja, o čemu ti govoriš? Ja te ništa ne razumem.“ -

- „Trudna sam, Bogdane. Imaćemo bebu.“ -

Bogdanove usne su se razvukle u širok osmeh. Skočio je i zagrlio svoju ženu.

- „Minja, pa to su divne vesti. Šta smo lepše mogli da dobijemo za samu godišnjicu? Ko bi rekao...“ -

- „Ne vidim šta je tu divno. Rekla sam ti da želim da sačekamo sa tim još neko vreme. Nisam još spremna. Plata mi je mala, a dete je velika obaveza. To si namerno uradio, zar ne? Da bi me još više vezao za sebe i kuću?!“ -

- „Šta to pričaš, Minja? Jesi li pri sebi? Beba nije nešto sa čime bih se igrao! Naravno da nisam to namerno uradio. Ali mi je drago što se desilo!“ -

- „Dosta! Neću više da se raspravljam sa tobom oko toga. Ona je tu, u mom stomaku i ja sad više ništa ne mogu da učinim. Mogu jedino da je zavolim.“ -

Bogdan je prišao Minji sa namerom da je zagrli i poljubi, ali ona se u zadnjem trenu izmakla i rekla - „Idem na spavanje. Boli me glava. Večera je postavljena. I da... srećna nam godišnjica braka.“ -

Dok je izlazila iz sobe, ironija kojom je izgovorila ove reči, ostala je da odzvanja u Bogdanovim ušima. Ostao je sam. Udubljen u misli, seo je za sto. Pokušao je da pojede nekoliko zalogaja ali svaki bi mu zastao u grlu. Beba...imaće dete, njihovo dete...postaće otac. U njemu je sve treperilo kad bi pomislio na to, ali shvatio je da se Minja jako malo raduje tome. Verovao je da će Minjino razočaranje da popusti kako trudnoća bude napredovala. Kad bude držala svoju bebicu u rukama, sve će ovo da zaboravi.

Minja je odlučila da je najbolje da se pomiri sa okolnostima u kojima se našla. Trudna je. Rodiće dete. Besmisleno je da se sa Bogdanom stalno svađa, ili da se neprestano ljuti. Prvobitno razočaranje i bes, zamenila je euforija. Prvo tromesečje su je mučile mučnine, osećala se često pospano, demotivisano. Međutim, već od drugog tromesečja, Minja je imala utisak da može poleteti. Bila je puna energije, svesna života u sebi, svesna bebinih pokreta u svom stomaku. Stanje sa Bogdanom se popravilo. On je ispunjavao svaku njenu želju, trudio se da joj pomaže oko kućnih obaveza što je više mogao. Treće tromesečje joj je donelo veliki umor. Pred sam termin, molila je Boga da beba što pre krene van. Nije više mogla da podnese bebine udarce, svoju težinu i tromost. Čak je i obično tuširanje, za Minju bilo ekstremna aktivnost. Dva dana pre termina, oko dva sata posle ponoći, probudili su je jaki bolovi. Bili su učestali, na deset minuta, pa sve češći. Torbu je unapred spakovala, u slučaju da krene porođaj. Probudila je Bogdana i on je odvezao u bolnicu. Nakon sat i po muka, bolova i vrištanja, Minja je rodila živog i zdravog dečaka. Sa Bogdanom se dogovorila da mu daju ime Đurađ.

Nekoliko dana posle porođaja, Minja i Đurađ došli su kući. Minja je imala neki čudan osećaj, kao da u tom

stanu nije nikada živela. Sela je na krevet u spavaćoj sobi, pogledala oko sebe, pogledala u krevetac gde je ležala beba...njena beba...i imala utisak da sve to sanja. Kao da gleda neki film u kome igra glavnu ulogu. A onda joj je preko lica prošla senka. Shvatila je da to nije san, niti film, već realnost. Ona je bila tu, u toj sobi, sa bebicom u krevetu, sa viškom kilograma na sebi i sa velikom obavezom i odgovornošću. Počela je da plače... U tom trenu je ušao Bogdan u sobu. Primetio je suze, prišao joj, zagrlio i upitao šta nije u redu. Nije znala šta da mu odgovori. Bila je srećna zbog pogleda na to maleno biće koje bezbrižno spava, ali i prestrašena zbog svega novoga što joj se desilo za kratko vreme. Bogdan je poljubio i umirio rečima da će zajedno sve lakše podneti.

Dok je bila trudna, svi su joj pričali da se raduje, da je to nešto najlepše, da će sa bebom uživati... Zašto? Zašto je niko, pa čak ni njeni najbliži, nisu upozorili na stvarno stanje koje je čeka nakon porođaja?! Duge, neprospavane noći, bebin plač, gomila pelena, ritam dojenja, bolovi u grudima... Uz sve to, trebalo je očistiti stan, spakovati veš, spremi ručak... i zadržati osmeh na licu. Bogdan bi došao sa posla, malo se poigrao sa bebom a onda se sklonio u svoju sobu, kako bi pregledao domaće ili pismene zadatke. Minji se činilo da ih sad donosi mnogo više i češće, kao da to namerno radi. Nakon mesec dana, Minja je predložila da pozove svoju majku na neko vreme. Trebala joj je pomoć oko bebe. Bogdan je skočio - "Nema potrebe za tim. Nemaš ti neke velike obaveze sa kojima ne možeš izaći na kraj, da bi nam bila potrebna pomoć tvoje majke." -

- „Ali, Bogdane, ti ne shvataš... Osećam se jako umorno, iscrpljeno. Potrebna mi je pomoć, podrška, motivacija...“ -

- „Ko bi ti bio bolja motivacija od našeg sina? Opusti se, Minja, previše si napeta...“

Minja se pitala da li su njene reči uopšte doprle do njega. Da li on ne želi ili ne može da shvati kroz šta ona prolazi. Ovaj razgovor bio je samo korak više koji je Minju vodio ka depresiji, a da ona toga nije ni bila svesna. Davala je sve od sebe da to stoički podnese, da se raduje svakom dojenju, menjanju pelena, da sve oko bebe radi sa smeškom. Trudila se da završi i kućne obaveze i posle svega, da Bogdana s posla dočeka s osmehom. Babinje su prolazile, uskoro će biti potpuno oporavljena od porođaja...fizički. Psihički joj je bivalo sve teže.

Dva meseca nakon porođaja, posle večere, Đurađ je rano zaspao. Uz Bogdanovu pomoć, Minja je uspela da završi sve dnevne obaveze. U toku, kao i nakon trudnoće, nisu bili intimni. Spustila se pored svog muža, na krevet i udobno se ušuškala. Stavila je glavu na Bogdanove grudi, udišući njegov miris. Uživala je. Shvatila je koliko joj je nedostajao. Dodiri, poljupci, nežnost ... Muškarac koga voli. Verovatno je falila i ona njemu, ali to joj nikada otvoreno nije rekao. Pokušavala je, par puta da porazgovara sa njim o tome, ali on je menjao temu. Sad kad je hteo da je pomiluje i poljubi, Minja je imala osećaj da ga prvi put dodiruje. Kao da to nije čovek sa kojim je začela bebu.

- “Mogli bi da iskoristimo priliku i da vodimo ljubav... Nedostaješ mi.”- pomalo maznim glasom rekao je Bogdan, ljubeći je po vratu i ramenima.

- „Nemoj, Bogdane, još uvek nisam spremna za to.“- tiho je uzvratila Minja.

- „Ne razumem te. U čemu je problem? Ne želiš me?“- pomalo uvređenim glasom upitao je Bogdan.

- „Nije to u pitanju. Samo...plašim se.“-

- „Čega, pobogu? Ne radimo to prvi put.“-

- „Odvikla sam se od svih tih dodira. Plašim se nove trudnoće. Najviše od svega me brine moje telo. Da li ću ti se svideti sa naboranom kožom na stomaku i mnoštvom strija svuda po telu?“-

- “Ne pričaj gluposti.“-

- Ne pričaj gluposti...to je bilo sve. To je bio jedini odgovor na sve njene strahove. Zatvorila je oči i prepustila mu se. Nisu vodili ljubav. Bilo je ovo daleko od toga. Kod njega požuda, dugo obuzdavana želja, a kod nje napetost, nelagoda i izneverena očekivanja. Kad su završili, užurbano se obukla i otišla u sobu, kod bebe. Legla je na krevet, obgrlila kolena i tiho zajecala. Dugo je plakala, pokušavajući da suzama izbacii sav bol iz duše koji je svakim danom sve više gušio. Pitala se kako on ništa od toga nije primetio. Da li treba sve da mu crta ili možda napiše, kao što njegovi učenici rade u pismenim zadacima? Kada je postao gluv i slep za njene potrebe i želje?

Više od dve nedelje nakon te večeri, Bogdan joj nije prilazio. To je sada još više bolelo. Pri kraju trećeg meseca od porođaja, Bogdan je imao zakazanu večeru. Proslavljali su dan škole. Vratio se jako kasno sa večere, očigledno pripit. Minja je bila budna iz razloga što je prethodno podojila sina. Bogdan se raskomotio, istuširao na brzinu i došao kod Minje. Počeo je maziti i ljubiti, a dah mu se osećao na alkohol, na jeftino vino. Minja se ljutila, htela je da popričaju ali Bogdan je imao drugačije planove. Mислеći da će ovog puta biti drugačije, opustila se i prepustila strasti.

Mesec i po nakon toga, Minji kasni ciklus. Van sebe od straha, ponovo radi test. Pet minuta nakon toga, gleda u rezultat. Dve obojene crte. Umila se i pogledala svoj odraz u ogledalu. Tamo je videla neke nepoznate oči, tamne i

bez sjaja. Bezizražajno su zurile u nju. Prvo se uplašila tog pogleda a onda shvatila da su to njene oči. Znala je da sama neće podneti obaveze oko deteta i još jednu trudnoću. Pomislila je da je najbolje da abortira, a da Bogdan to i ne sazna. Tu misao prekinula je slika malenog bića u njenoj utrobi. Setila se koliko se ponekad naljuti, ali je taj osećaj brzo prođe kad joj se Đurađ osmehne. Svakako je planirala još jedno dete, doduše kasnije. Ako je već Bog tako rekao, rešila je da ispoštuje njegovu odluku.

3

Minja je planirala da svom mužu kaže novosti. Spremila je ručak i sačekala da dođe sa posla. Nakon završenog ručka, uspavala je bebu i rekla Bogdanu:

- "Moramo o nečemu da razgovaramo." -

- „I ja imam nešto tebi da kažem“ - bio je nestrpljiv. „Nude mi posao u gimnaziji. Njihov profesor se razboleo i potrebna im je zamena. Imao bih baš puno posla, ako prihvatim, ali će i plata biti mnogo bolja. Sjajna prilika... Šta si ti želela da mi kažeš?“ -

- „Trudna sam, Bogdane.“ -

- „Molim?“ -

- „Da, to što čuješ. Ponovo sam trudna. Mislila sam da ćeš mi biti od veće pomoći jer u ovom stanju neću moći sve sama da postignem.“ -

- „Ali, kako se to desilo? Nismo planirali ovo.“ -

- „Ja nisam planirala ni prvo. A ovo... mislim da je one noći kad si došao sa večere. Pusti sada to. Mislila sam da odem malo kod roditelja u Rašku. Prijalo bi mi da promenim sredinu, a i oni bi jako voleli da vide Đurađa.“ -

- „To ne dolazi u obzir. Zašto bi im smetala tamo sa bebom? A i šta bih ja ovde sam radio? Ko će da kuva, spremi? Ne možeš sada samog da me ostaviš...“ -

Minji se zamaglilo pred očima. Obuzdala je svoj krik, ali je kroz zube procedila:

- „Znači, ja tome služim. Ti u meni vidiš samo kuvaricu, spremačicu i ženu koja će ti radati decu? Nije te briga za moja osećanja i potrebe? Bogdane, previše stvari već radiš na svoju ruku, preko mojih pleća. Žao mi je, ovoga puta nisi u pravu. Potreban mi je odmor. Za vikend mi odlazimo u Rašku.“-

Ljutito se okrenula i pošla u svoju sobu. Bogdan je zurio za njom. Pitao se šta je to sa njegovom ženom. Zašto se tako čudno i razmaženo ponaša? Kao da je prva ženska osoba na svetu koja je u ovoj situaciji... Bilo je u prošlosti žena u mnogo gorem položaju, sa više dece i mnogo više obaveza.

U sredu je Bogdan tihim glasom upitao Minju: - „Jesi li javila tvojima da dolaziš?“-

- „Nisam još.“-

- „I nemoj, neka bude iznenađenje.“-

Minja se začudila ovoj izjavi, ali nije htela da joj pridaje važnost. Predosetila je da će izbiti čarka ako bude nešto dodatno pitala. Već u petak popodne, shvatila je razlog Bogdanove izjave. Posle podne, dok su se opuštali uz kafu posle ručka, zazvonilo je zvono na vratima.

- „Očekujemo goste?“ - upita Minja.

- „Da.“ - kratko odgovori Bogdan.

Minja se umalo nije zagrcnula gutljajem kafe kad je na pragu ugledala Biseniju sa ručnim prtljagom. - „Šta je ovo?“ - uporno je pitala, ali glas nije izlazio iz njenih usta. Shvatila je da govori u sebi. Vrlo dobro je znala o čemu se radi, ali odbijala je da to prihvati.

- „Ja sam pozvao mamu ovamo, na nekoliko nedelja ili meseci. Biće nam od pomoći, kuvaće nam finu hranu, tebi će pomoći oko Đurađa, a imaćeš i društvo dok sam ja na poslu.“ - sa širokim osmehom na licu reče Bogdan.

- „Hvala ti.“ - procedi Minja besno i uđe u sobu.

Bogdan krenu za njom.

- „Kakva dobrodošlica... Mogla si bar da se potrudiš srdačnije da je dočekaš. Majka je najviše zbog tebe došla. Tebi da pomogne.“ -

- „Zbog mene? Ti si je pozvao, zato je došla. Zašto si to uradio? Rekla sam ti da ću otici neko vreme kod mojih.“ -

- „Da, da, kako da ne. Pa da tamo krenu priče kako smo se razveli. Samo mi još fali da za mog sina kažu da je kopile. Ostajete ovde i tačka.“ -

Minja nije mogla da veruje šta joj se dešava. Molila je Boga da ostane prisebna i da istrpi Bogdanove otrovne reči i prisustvo njegove majke u njihovom stanu.

Minja je imala dve prijateljice sa kojima je bila jako bliska. Jedna je bila Anđela. Zajedno su studirale. Anđela živi u Beogradu. Nisu se videle još od završetka studija, ali se često čuju telefonom. Još uvek dele sve tajne i probleme. Ona je Minji velika podrška u teškim trenucima. Druga prijateljica je Marina. Marina živi tu, u Kraljevu. Starija je od nje dve godine. Još uvek nije udata i očigledno to još i ne planira. Živi život punim plućima. Uživa, provodi se, izlazi, putuje... Uvek raspoložena i nasmejana. Večiti optimista. Smatra da u životu treba iskoristiti svaki trenutak, nebitno da li je dobijen ili ukraden... Bogdan nije oduševljen njenim prijateljstvom sa Marinom. Smatra da je Marina previše slobodna i da bi mogla negativno da utiče na nju.

Sada, kada je Bisenija konstantno u stanu, Minja je imala veliku želju da pozove Marinu da izađu i odu negde na kafu. Želela je da provede vreme sa nekim ko će da joj prija i sa kim će moći da se ispriča. U stanu stalno sluša razne prigovore. Bisenija joj nalazi hiljadu mana oko svega što uradi. Pretoplo je u stanu, ili naprotiv, bebi je

hladno pa štuca, ne doji ga dovoljno, gladan je i plače ili ga presvlači prečesto, ili ga nije presvukla na vreme. O načinu spremanja hrane, da i ne priča. Treba više soli, više masti, više svega... jer, pobogu, Bogdan tako voli. Još se drznula da je bezobrazno upita - „Pobogu, snajo, zar još nisi naučila kakvu hranu moj Bogdan voli?“.

Mina se sklanjala. Trudila se da čuti, da je ispoštuje. Nešto i da ne čuje. Nije želela da je moli za bilo kakve usluge, ali je već bila na ivici nerava. Znala je da će u kući nastati minsko polje ukoliko se posvađaju, a da će Bogdan stati iza neprijateljskih redova- na stranu svoje majke. Zato je rešila da iskoristi njeno prisustvo u stanu i da je dodatno uposli kad već sama to traži. Minja se dobro osećala. Stomak se već pomalo nazirao. Rešila je da pozove Marinu na kafu jedno popodne. Njena prijateljica je to rado prihvatila. Našle su se u centru, u pešačkoj zoni. Sele su u jedan od lokala sa prijatnom muzikom i udobnim stolicama, poduprte mekanim jastucima. Marina je narucila espresso, a Minja čaj. Tek kad je skinula jaknu, Marina je uočila Minjin stomačić.

- “Ženo, pa ti si opet trudna?!”- razrogačenih očiju upita Marina.

- “Da, četiri i po meseca.”- tiho reče Minja.

- „Svaka tebi cast. Skoro si se porodila. Ali...zašto mi nisi rekla da si trudna? Mislila sam da smo bliske.“-

- „Htela sam da te vidim pa da ti kažem. Ali, eto, odlagala sam naše viđenje, dok ne porastem, pa sama primetiš.“-

- „Šta ti je toliko odvlačilo pažnju? Razumem, beba, ali, Bogdan je tu. Može je pričuvati na sat- dva kako bi ti odahnula malo.”-

- „Jaoo...Bogdan da ostane sam sa bebom? Ti stvarno ne znaš šta pričaš.“-

- "Đurađ je i njegova obaveza, nije samo tvoja. Zajedno ste u roditeljstvu." -

Minja je samo odmahнула glavom, želeći da skrenu temu. Ali, Marina se nije dala lako prevariti. Shvatila je da njenu prijateljicu nešto muči. Bile su bliske, ali primetila je i ona sama da se Minja u poslednje vreme distancirala od nje. Tokom studija i povratka sa njih, bile su u svakodnevnom kontaktu. Zadnjih meseci pred porođaj, Minja se počela ređe javljati i Marina nije htela da joj dosađuje. Sad je rešila da sazna šta je razlog tome.

- „Minja...postoji li neki problem? Mogu li nekako da ti pomognem?“ - upita Marina.

- „Ne, ne... Kakav problem, o čemu pričaš?“ - neuverljivo se branila Minja.

- „Minja, poznajem te. I to vrlo dobro. Šta je razlog tvoje distance prema meni? Retko mi se javljaš, u toj meri da si me praktično iznenadila ovim pozivom.“ -

- „Uželega sam se tvog društva, tvog optimizma i vedrine. Nedostaje mi bar jedna normalna osoba koja me prihvata takvu kakva jesam...“ - reče Minja, a oči su počele da joj se cakle.

- „Minja, šta ti je? Pa, ti plačeš?“ - Marina brzo priđe drugarici i nežno je zagrlila.

- „Šta mi je? Ne znam više ni ja. Sve me je pritislo. I beba i Bogdan i ova trudnoća i njegova majka koja živi sa nama.“

- “Molim? Ona živi sa vama? Otkad to?“ -

- „Već tri meseca je kod nas. Još od kada sam saznala da sam trudna. Planirala sam da sa sinom odem u Rašku kod mojih, ali Bogdan je lukavo doveo svoju mamu kod nas, da mi bude desna ruka.“ -

- “Izvini, ali to je pomalo podlo od njega. Šta je sa njenim mužem?“ -

- „Ništa, živi sam u Tavniku. Obilazi ga dvaput mesečno.“-

- „Znači, ne verujem. Ostavila je svog muža samog da bi živela sa vama... i tebi zagorčala život. Minja, pitaću te nešto lično. Ne moraš da mi odgovoriš ako ne želiš.“-

- „Slobodno.“-

- „Jesi li srećna?“-

Minja je o odgovoru razmišljala duže nego što je trebalo. Svaka druga žena bi istog trena potvrdila. Nakon pauze, odgovorila je: - „Ne znam, Marina. Priznajem da nisam očekivala da bude ovako. Jako sam opterećena svime, ali nadam se da će biti bolje kad se rodi beba.“-

- „Hmmm... meni se čini da će tada biti još gore i teže, Minja. Pokušaj da se opustiš. Kad god ti zatreba društvo pozovi me. Možemo da idemo na kafu ili gde god ti budeš želela. Jednostavno piši mi i pozovi u koje god doba dana ili noći. Uvek, za tebe, biću tu.“-

Niz Minjino lice krenule su suze. Bila je zahvalna dragom Bogu jer joj je poslao takvog jednog prijatelja, iskrenog i odanog. Pravog. Tek sad je shvatila koliko je svoju prijateljicu i svoj društveni život zapostavila. Minja se vratila u stan puna elana i vedrine. Spremala se da postavi večeru sa Bisenijom, kad joj se ova obratila - “Idi do Bogdana. Želi da o nečemu porazgovarate.”-

Podigao je glavu i namrgođeno je pogledao kad je ušla.

- „O, stigla si? Nadam se da ti je prijala šetnja?! Sa kim si bila do sad?“-

- „Sa Marinom.“-

- „Otišla si da se vidiš sa njom, iako znaš da mi se ona ne dopada. Ne želim da se družiš sa takvom osobom.“-

- „A kakva je ona to?“-

- „Nezrela za svoje godine, verovatno promiskuitetna, previše priča, preglasno se smeje...”-

- „E, pa vidis, Bogdane, upravo zbog tih osobina koje si nabrojao, ja nju i volim. I neću je udaljiti od sebe jer se tebi ne dopada. Ti se ne moraš družiti sa njom. Ti svoje prijatelje nisi odbacio zbog mene, zar ne?”-

Dobacivši mu ovu opasku, reče da je večera postavljena i izađe iz sobe. Bisenija je ćutala, ali Minja je znala da se ona pretvorila u slonovo uho dok su se njih dvoje prepirali. Upijala je svaku reč, pokret, pogled koji bi Minja načinila. Začudo, jos uvek nije pominjala Sonju. Verovatno zna da bi je Minja tad izbacila napolje iz stana, makar po cenu svađe sa Bogdanom.

Naredni meseci su Minji proticali jednolično. Svaki dan isti. Sve je postalo rutina. Sa Marinom se viđala 2- 3 puta mesечно, ali su se svakodnevno čule. Obnovila je i komunikaciju sa Anđelom. Njih dve su joj bile slamka spasa da ne potone u beznade. Jako se uželela svojih roditelja, Raške i svog doma. Nije želela da sad ode kod njih jer je bila blizu termina i porođaj je mogao da krene bilo kad. Na Biseniju je navikla i trudila se da što manje obraća pažnju na njene pritužbe. Ali, sa Bogdanom je bila sve teža situacija. Umesto da ih prva beba i ova trudnoća zbliže, one su ih totalno udaljile jedno od drugog. Za intimu su imali malo vremena, još manje prostora. Tokom dana, Bogdan je bio na poslu, popodne bi im se Bisenija motala oko nogu, a uveče su bivali već premoreni od svih dnevnih dešavanja. Minja se više nije ni sećala poslednjeg poljupca kog joj je Bogdan dao.

Nenadano, pet nedelja pre termina, Minja je dobila bolove. Polako se spremila i taksijem otišla u bolnicu, pošto je Bogdan bio na poslu. Uz odgovarajuću terapiju, Minja je

ležala još nedelju dana u bolnici i onda je krenuo porođaj. Od straha ili stresa, Minja je imala dosta visok krvni pritisak i ubrzane otkucaje srca. Kako bi izbegli komplikacije, njen lekar se odlučuje za carski rez. Operacija protiče dobro. Minja rađa još jednog dečaka - Branka. Oporavak, ovog puta, traje duže. Minja i beba ostaju više od nedelju dana u bolnici, što zbog prirode Minjinog porođaja, što zbog toga jer je beba dobila žuticu.

Suočena sa velikim bolom na mestu reza i smanjenom pokretljivošću, Minja se jako loše oseća po povratku kući. Bisenija joj obručke predaje Đurađa čim je došla iz porodilišta, uz komentar da ga je dovoljno čuvala dok je ona ležarkarila u bolnici. To čini u trenutku kada je Minji zaista potrebna sva pomoć. Bisenija joj saopštava da se vraća u Tavnik kod muža, jer je predugo bio sam. Iznenadena, Minja je kroz suze moli da ostane bar još neko vreme, dok se malo ne oporavi od operacije. Bisenija joj drsko odgovara da je to porođaj kao i svaki drugi i da ne treba toliko da dramiti. Nakon tih reči, uzima prtljag i odlazi. U popodnevnim časovima, na Bogdanovo pitanje gde mu je majka, Minja odgovara - "Otišla je. Spakovala se i otišla na selo- kaže, muž je predugo bio sam."

- "Ne verujem- nepoverljiv je Bogdan- Ne bi ona tek tako otišla. Ti si je oterala, sigurno ste se posvađale. Šta si joj rekla?"

- „Kako možeš tako nešto i da pomisliš? Molila sam je da ostane jer mi je sad zaista potrebna njena pomoć. Sve me boli, jedva se krećem, treba mi čitava večnost da ustanem sa kreveta. Imam osećaj da ću se prepолоviti na pola od bolova. Đurađ je još mali, a o Branku da ne pričamo. Mnoštvo obaveza a ona me sad ostavlja samu. Sedela je ovde tokom cele trudnoće, i sad se setila da ode."-

- „Nije njena dužnost da čuva tvoju decu.“-

- “Moju? Čuješ li ti sebe? Mislila sam da su ovo NAŠA deca, Bogdane?”-

Bogdan nije odgovorio. Uzeo je svoju tašnu sa zadacima i otišao u svoju sobu. Sve one neprospavane noći kada je Đurađ bio novorođenče, ponavljale su se, ali sada su joj se činile duplo teže i duže. Svaki put kad bi se Branko probudio da ga podoji, probudio bi i Đurađa. Onda bi obojica počela u glas da plaču, a Minja je svake noći bila sve iscrpljenija, umornija, bleđa u licu, sa velikim, tamnim kolotovima oko očiju. Hronično nenaspavana, hronično umorna, hronično nesrećna.

4

Minja je ovakav ritam izdržala mesec dana. Više nije mogla. Boleo je stomak na mestu rane, mučila je glavobolja i vrtoglavica, zbog nespavanja. Tokom dana, retko se dešavalo da obojica spavaju u isto vreme. Minju su čekale i druge obaveze u stanu. Anđelu i Marinu je totalno zapostavila. Nije se čula sa njima još od porođaja. Nenadano, jedno kasno popodne, čulo se zvono. Nasmejana Marina stajala je na vratima. Minja se nikada više nije obradovala Marininoj poseti. Čim je ugledala svoju prijateljicu, usne su joj se razvukle u širok osmeh. Minja je bila čupava, neuredna, sa trenerkom na sebi punoj fleka od mleka i druge hrane. Marina je naspram nje izgledala kao da je sišla sa modne piste. Doterana, u uskim pantalonama koje su isticale njene vitke noge i u elegantnoj bluzici plave boje. Lepo joj se uklapala uz plavu kosu. Diskretno našminkana, oduzimala je dah i samoj Minji, dok je za sobom ostavljala miris parfema. Kao da je predosetila da je njenoj drugarici potrebna pomoć i podrška.

- „Pošto se ti meni opet ne javljaš, i ne odgovaraš na pozive, rešila sam da ja dođem kod tebe. Ponela sam nešto za večeru. Priznajem, hrana je iz restorana, nisam ja bila u ulozi kuvarice.“- nasmejano reče Marina, priđe kolicima i uze već uplakanog Branka.

- „Možeš li da ga pričuvaš desetak minuta, da ja pokušam da uspavam Đurađa?“-

- „Naravno.“-

Po povratku iz sobe, iznenadila se videvši da i Branko u kolicima spava. Na stolu je bila već postavljena ukusna večera koju je Marina donela.

- „Dođi ovamo“- pozvala je drugarica. Sela je kraj nje, a Marina joj je uplela kosu u pletenicu i našminkala. Minja je ustala, pogledala se u ogledalo i zaplakala.

- „Hej, uništićeš maskaru. Prekini sa tim. Sada možemo na večeru.“- uz mig i poljubac u obraz, pozva Marina svoju drugaricu. Otvorile su flašu crvenog vina i počele da jedu. Minja nije ni primetila kako je vreme proletelo. Deca su spavala, njih dve su se smejale, šalile, slušale laganu muziku. Minja se nije ni setila Bogdana. Oko sedam sati, on je konačno stigao kući. Silno se iznenadio videvši ih.

- „Šta je ovo? Pravite žurku? Minja, piješ? Ti si majka, ne priliči ti ovo.“- umesto da kaže- dobro večer, Bogdan ih je ismevao.

- „Minja je majka, ali je i dalje žena. Biće, osoba. Kad već ne možemo zajedno na žurku, možemo je prirediti kod kuće. Hoćeš li da nam se pridружиš?“- bezobrazno je uzvratila Marina.

- „Ne, hvala. Ne bi mi prijala večera. Idem na spavanje, jako sam umoran, za razliku od nekih.“- sarkastično reče Bogdan i ode.

Drugarice se pogledaše. Marina je videla u Minjinim očima veliku tugu koju maskara i senka nisu mogle da sakriju.

- “Šta se to dešava sa vama?”-

- “Ne znam, Marina. Poslednje dve nedelje je ovakav. Nezainteresovan za mene i decu. Stalno je nervozan i umoran. Slabo komuniciramo. Bisenija je otišla kući čim

sam se vratila iz porodilišta. Ostavila me je samu sa decom kada mi je bila najpotrebnija pomoć. Na mestu reza još uvek osećam bolove. Ne mogu postići sve sama. Noću ne spavam, danju jos manje.“-

- „Idi u Rašku kod majke.“-

- „Bogdan to nikada ne bi dozvolio.“-

- „Koliko ja pamtim, on je svoju majku pozvao tek onako?! Idi i ti, tek onako, iznenada. Neka oseti kako je bez tebe i dece nedelju, dve. A ti ćeš se preporoditi tamo. Minja, žao mi je što moram biti okrutna, ali užasno izgledaš. Iscrpljena si, bleđa, kao da je isisan sav život iz tebe...“-

- “Eh, Marina...baš tako se i osećam.”-

- “Promeni to. Nemoj čekati da neko drugi to učini za tebe.”-

Pogledala je na sat. Bilo je kasno. Trebalo je da krene. Pomogla je Minji oko raspremanja, potom je poljubila u obraz i naterala da joj obeća kako će razmisliti o odlasku u Rašku.

Minja je zatvorila vrata i shvatila da u grudima oseća bol. Veliki je teret pritiskao. Krenula je ka sobi kod dece, ali se predomisli i otišla kod muža.

- „Ispratila si prijateljicu?“-

- „Jesam. Bogdane, zašto se tako ponašaš?“-

- „Rekao sam ti već da nju ne podnosim. Ne želim da se družiš sa njom.“-

- „Ja drugu prijateljicu, tako blisku, ovde nemam. Nju poznajem još iz detinjstva. I ne planiram da je izgubim zbog tebe.“-

- „Tako znači. Bitnija ti je ona od mene?“-

- „A šta je tebi bitno, Bogdane? Tvoj posao, deca i ja ili nešto sasvim treće? Više ne slutim odgovor, jer te već neko vreme ne prepoznajem.“-

- "Pričaš gluposti, Minja."

- "Nisu gluposti. Od kada se Branko rodio, sve je krenulo nizbrdo. Više i ne pričamo, ne provodimo vreme zajedno. Svaki razgovor je pun napetosti i preti da pređe u svađu, kao i ovaj sada. Kad si me zadnji put zagrlio, poljubio? Kad si me poslednji put pitao kako sam ali od srca? Da li te to uopšte i zanima?!"

- "Ti stalno nalaziš izgovore kako bi započela svađu. Tebi stalno nešto smeta. Što se poljubaca tiče, sačekaćemo još neko vreme, nisi se još oporavila."

- "Poljubac ne mora nužno biti uvod u intimne odnose. Sebe dajem deci, tako da je i meni potreban neki izvor nežnosti."

- "Biće vremena za to. Hajdemo sad na spavanje."

Bezobzirno se ušuškao u krevet, bez laku noć, bez poljupca o kom mu je Minja upravo očajnički pričala. Nije joj preostalo ništa drugo osim da se sa još jednom dubokom reckom u duši vrati u svoj krevet u dečjoj sobi. Bila je jako umorna ali je spavala isprekidanim snom. Često se budila i ostajala budna po pola sata. Razmišljala je o Marininim rečima, o Bogdanovim postupcima. Nije ovo ovako zamišljala. Bračni život. Zamišljala je kako će oboje biti zaposleni u svojim strukama, kako će dobiti dvoje dece koja će im biti izvor radosti i nežnosti, kako će strast među njima uvek plamteti. A šta je dobila? Oseća se zatočenicom u sopstvenom stanu, oseća se robom svoje dece, a ljubav između nje i supruga kao da je davno umrla.

Narednih dana je razmišljala i rešila da posluša Marinu. Pozvala je svoju majku i upitala da li može sa decom da dođe na neko vreme u Rašku. Mama Snežana bila je oduševljena. Zaželela se svoje ćerke i unuka. Sumnjala je da nešto nije u redu sa Minjom, ali nije htela

da insistira. Nekoliko puta je pitala ćerku da li je sve u redu i ona je davala potvrđan odgovor. Minja je rekla majci da će sutradan doći, na šta je Snežana odgovorila da je pukom slučajnošću Minjin otac sutradan u Kraljevu zbog posla i kako ih može on povesti. Minja je osećala da joj je srce puno nakon ovog razgovora. Uveče, kad je uspavala decu, postavila je večeru za sebe i Bogdana. Jeli su u neprijatnoj tišini, kao i mnogo puta do tad. Po završetku, Bogdan je seo na dvosed i gledao tv program, dok je Minja sređivala sto. Pošto joj je bilo lakše da ga ne gleda u oči, dok je završavala svoje obaveze, što je umela, mirnijim glasom rekla je - „Bogdane, sutra deca i ja idemo u Rašku. Ostaćemo tamo neko vreme.“-

- „Molim? Koga si pitala da ideš tamo? Nisi mogla ranije da me o tome obavestiš?“-

- „Ispalo je neplanirano, kao prvo. Kao drugo, meni ne treba tvoja dozvola da odem i obiđem svoje roditelje. Kao treće, prošli put kad sam ti unapred to rekla, ti si doveo svoju mamu ovamo koja mi je zagorčavala život tokom cele trudnoće.“-

- “Bravo, Minja. Svaka ti čast! Jako lepo i visoko mišljenje imaš o meni i mojima.”

- “To nije mišljenje, to su činjenice.”-

- „Rešila si da nas brukaš po Raškoj. Ne čudi se ako tamo više nikad ne odem. Ceo grad će pričati da si me napustila, vratila se kao razvedena žena sa dvoje dece...“-

- „Da si više mario za to kako se ja osećam, a ne šta će drugi da kažu, možda do ovoga i ne bi došlo. Potrebno mi je da promenim sredinu nekoliko dana, da se opustim i da ne gledam tvoje smrknuto lice svake večeri. Savetujem da u mom odsustvu dobro razmisliš šta želis od našeg života i braka.“-

Namerno se povukla u svoju sobu, kako ne bi imao vremena i prostora da joj kaže još nešto što bi je dodatno povredilo i uzrujalo. Svaku njegovu reč, Minja je dočekala kao ubod strele u srce. I svaka je ostavljala maleni, gotovo nevidljivi ožiljak na duši.

Sutradan, oko deset, pre podne, Minji je zazvonio telefon. Bogdan... Uplašila se da se nešto nije desilo, jer nije nikad imao običaj da je zove sa posla.

- „Molim, Bogdane?“-

- „Zdravo, ljubavi. Gde si?“-

Pomalo zbunjena ovim rečima, Minja je oćutala duže no što je nameravala...

- „Halo, Minja, jesi li tu?“-

- „Tu sam, Bogdane.“-

- „Mislio sam da posle podne dođe Bisenija kod nas, da prićuva decu, a mi da odemo na jednu večeru.“-

- „Većeraćeš ti sam... ili možeš oćići kod mame na večeru, kako god. Mi smo na putu za Rašku. Čujemo se, gubim ovde signal.“ - sa velikom hrabrošću izjavi Minja. Prekinula je vezu dok joj se suza u oku caklila. Njen otac, Dušan, posmatrao je svoju kćer u retrovizoru i bolelo ga je što je vidi tako nesrećnu. Ipak, radovao se njihovom dolasku kući. Nadao se da će moći da joj pomognu koliko god je u njihovoj moći.

Minjini roditelji bili su presrećni. Posebno su se radovali unucima. Dok su zajedno spremale rućak, Snežana upita kćerku - „Minja, kako si, kako izdržavaš sa dva mala deteta i svim ostalim obavezama? Primetili smo da si se udaljila pomalo od nas... Da li je sve u redu, kćeri? Nadam se da ne treba da ti napominjemo da u nama uvek imaš svu podršku koja ti je potrebna...“-

Nije ni stigla da završi rećenicu, a Minja joj se već bacila u zagrljaj, jecajući.

- „Ahhh...mama...ne znam ni ja više kako živim...“-

- „Minja...dete moje...“- odgovori majka, poljubivši je u kosu. Pustila je da se isplače, da suze speru gorčinu koju je nosila u sebi. Tek kad se smirila i sredila, sele su da razgovaraju. Pogledavši je pravo u oči, Snežana reče - „A sad...kreni od početka! Da pokušamo zajedno da rešimo problem.“-

Minja je majci sve ispričala. Kako su živeli u Tavniku, komplikacije sa Bisenijom, neplanirane trudnoće, otkaz u butiku, Bogdanova distanca sa njom... Snežana je tačno mogla da opipa njenu tugu u vazduhu. Pomalo se kajala u sebi zašto nije ranije otišla kod njih u Kraljevo. Plašila se da Minja ne ode na taj način u depresiju. Posmatrala je od kad je stigla. Imala je tužan i tup pogled. Nijednom se nije osmehnula, a svoje obaveze prema deci radila je mehanički, bez imalo emocija.

- „Koliko ostaješ ovde, Minja?“-

- „Ne znam, nekoliko dana. Iskreno, ja bih što duže. Osećam da mi je potrebno to. Ali, ne znam šta će Bogdan reći, mislim da se naljutio zato što sam došla.“-

- „Pobogu, pa ovo je tvoja kuća, mi smo ti roditelji.“-

Da bi skrenule sa te teme, Snežana je uposlila Minju. Pustile su muziku i počele glasno da pevaju. Minja nije ni primetila kako su joj brzo prošla tri dana. Primetila je i ona sama a i njeni roditelji kako joj se vraća osmeh na lice, umor je iščezao. Bogdan joj se nije javljao tih dana, ni pozivom ni porukom. Sad je to već zabrinulo. Odmorne i trezvene glave, shvatila je da joj on ipak nedostaje. Znajući da je na poslu, odlučila je da mu pošalje poruku.

- Zdravo, Bogdane. Vidim da se ne javljaš još od kad smo otišli u Rašku. Da li je sve u redu? Javi se, nemoj da brinem. Voli te Minja.

Posle sat vremena, stigao joj je odgovor:

- Da se toliko brineš i da me voliš kao što tvrdiš, bila bi sad ovde sa mnom, a ne bi me ostavila samog. Komšije su počele da me zapitkuju šta se dešava.

Minja je pročitavši ovo osetila u trenu veliku grižu savesti i zapitala se da li je možda pogrešila što ga je ostavila samog i došla ovde. Poželela je da se odmah vrati nazad u Kraljevo, da je Bogdan sa puno strasti uzme u zagrljaj, a da mu ona uzvрати poljupcima. Napisala mu je odgovor:

- Brzo ćemo se vratiti kući. Nemoj da brineš. Čujemo se.

Nikakav odgovor od njega više nije dobila. Tešila je sebe da ima mnogo posla u školi, a i u stanu ga čekaju obaveze. Negde oko sedam sati uveče, Minja je čula poruku na svom telefonu. Pošto je u to vreme bila zauzeta oko dece i večere, pa potom uspavljivanja, zaboravila je da je pročita. Kad je završila sve obaveze, gledala je neku seriju koju su strastveno pratili njeni roditelji i na koju su uporno pokušavali da naviknu i nju. Kada je otišla na spavanje, bacila je pogled na telefon. Na displeju, sat je pokazivao dvadeset i dva časa i jednu nepročitanu poruku. Otvorila je, misleći da je od Marine ili Anđe. Međutim, bila je od Bogdana. Minju je prošla neka jeza kroz čitavo telo. Pisalo je:

- Večeras... vidimo se kod mene?

Minja je shvatila da nekontrolisano drhti, iako u sobi nije hladno. Podrhtavale su joj ruke, brada. Uzela je telefon i pozvala muža. Tek nakon šestog zvona, javio se već napola besan: - „Da li si ti normalna? Zašto me budiš u ovo vreme?“ -

- „Sad sam tek videla poruku koju si mi poslao pre par sati.“ - sa knedlom u grlu odgovori Minja.

- „Koju poruku? Nisam ti ja poslao nikakvu poruku.“ - već smirenije uzvрати Bogdan.

- „Pisalo je...da se večeras nađes sa nekim u našem stanu. Imao si goste?“-

- „Nisam...u stvari, jesam. Svratio je kolega do mene da zajedno proverimo neke pismene zadatke.“-

- „Koliko me pamćenje služi, rekao si da radiš sam, da si jedini profesor srpskog u celoj školi i da zato imaš previše posla.“-

- „Ahh...da, ali ovaj je nov, skoro je počeo da radi, pa lakše mu je da ga uputim u moj način rada. Pobogu, Minja, kasno je a ja sutra rano ustajem. Hajde na spavanje, čujemo se sutra. Ljubim te.“-

- „I ja tebe...“- odgovori Minja dok joj je glas podrhtavao. Prekinula je vezu, odložila telefon i pokušala da zaspi. Ali, san nikako nije dolazio na oči. Da li je Bogdan bio iskren? Rekao je da nije očekivao goste, pa da jeste, pomenuo je kolegu za koga nije ni znala... Mada, kako je i mogla da zna, kada su već neko vreme gotovo prestali da komuniciraju. Njihovi razgovori su se uglavnom svodili na dnevne potrebe- šta treba da se kupi, ili još gore, služili su za uvod u nove svađe. Šta ako Bogdan ima neku drugu? Pomislivši na to, opet je obuzela drhtavica. Uz tešku muku i mnoštvo slikovitih misli koje su joj prolazile kroz glavu, Minja je zaspala tek dva sata nakon ponoći.

5

Novi dan joj je doneo novu glavobolju. Bogdan je pozvao sa posla tokom pauze. Bez nekog posebnog razloga, eto samo da bi joj čuo glas. Minja nije mogla da sakrije oduševljenje zbog toga jer je to odavno priželjkivala, te neke sitne gestove pažnje. Ali...zašto baš sad, zašto baš danas? Zašto nakon sinoćnjeg razgovora i one poruke? Minja nije mogla to olako da zaboravi. Ushićenje njegovim pozivom zamenila je sumnja. Misli su se smenjivale i plašile je. Možda pokušava na taj način da nešto sakrije, da spere sa sebe neku krivicu. Tim teškim mislima mučila je sebe ceo dan. Uveče je rešila da prestane sa tim. Za vikend će se vratiti sa decom u Kraljevo. Polako će ispitati celu situaciju, pratiće njegovo ponašanje, tražiće tragove. Znala je da će vreme pokazati da li greši, a iskreno se nadala da će ono biti na njenoj strani. Jer, nije znala šta bi se desilo sa njom kad bi saznala da Bogdan ima ljubavnicu.

Snežana i Dušan su se teška srca rastali od Minje i dvojice unuka. Proveli su dve nedelje zajedno i navikli su na njihovo prisustvo. Minja se na polasku obratila majci - "Mama, ako mi nekad bude teško ili mi zatreba tvoja pomoć...hoćeš li doći kod mene u Kraljevo nekoliko dana? Znam da imaš previše obaveza..." -

- "Kćeri, to ne treba ni da me pitaš. Bilo šta da zatreba, samo me pozovi." - odgovori Snežana dok Minja još nije ni završila rečenicu do kraja.

Minju je u Kraljevo dovezao brat, ali nije hteo da svrati. Uz vragolast osmeh i mig dobacio joj je da će možda žuriti da bude sama sa mužem, s obzirom da se nisu duže videli. Minja se na ovu opasku mimo svoje volje nasmejala. Želela je i ona sama da veruje da će tako biti. U stan je stigla predveče, nenajavljena, u vreme kad bi Bogdan već trebao da bude tu. Zatekla ga je u običnoj majici na kratke rukave i nekom starijem šortsu, kako sprema večeru. Njegovo lice govorilo je više od reči. Iznenađen, više no srećan...

- „Minja...stigli ste! Hvala Bogu! Bilo je vreme da se vratite. Znači, ovo je poslednji omlet koji sam sam sebi spremio. Čoveče, dve nedelje živim na omletu i supi, kao da sam na nekoj dijeti.“ -

- "Ah...znači, zato se raduješ. Imaćeš ko da ti kuva. Nismo ti nedostajali?" - tugaljivo reče Minja.

- „Ludice, naravno da ste mi nedostajali. Gde su moji momci?“ - odgovori Bogdan i pođe prema deci, usput okrznuvši Minju ramenom. Nije se zaustavio da je zagrlji i poljubi, iako je ona u tom trenutku izgarala od želje za tim. Udarac ramenom osetila je poput udara pesnicom u stomak. Oduzeo joj je dah i slomio nešto u grudima, u srcu. Pogledala je za njim u nadi da će da se predomisli, ali on je ostao okrenut leđima, dok se igrao sa decom.

Stan, začudo, nije bio mnogo prljav, s obzirom da je jedan razmaženi muškarac živeo sam u njemu dve nedelje. Bilo je nešto više veša za pranje, peglanje ali ništa strašno. Na pitanje kako mu je to pošlo za rukom, sasvim mirno je odgovorio - „Dolazila je moja majka dvaput nedeljno.“ -

Minja je odlučila da prećuti ovaj put i da ne da nikakav komentar na tu izjavu.

Raspakovala je stvari, uspravala decu, uključila već mašinu. Uputila se ka kuhinji da pristavi sebi za kafu. Upitala je muža - „Može li kafa i za tebe?“ -

- „Sad? Ovako kasno? Neću moći da spavam. A otkad ti piješ kafu u ovo vreme? Dve nedelje odsutna i već si promenila navike. Bravo...” -

- “Moji su tako pili pa sam im ja pravila društvo. I mogu ti reći da je super ideja...” -

Ponela je šolju sa toplim napitkom i sela pored Bogdana. On je gledao neki film. Polako se pripijala uz njega, ali on nije reagovao. Videvši da tako ne ide, diskretno ga je uhvatila za ruku i nežno poljubila u obraz. On je pogledao, široko se osmehnuo i zagrlio je kao što bi zagrlio nekog prijatelja, ortaka. Minja je opet osetila udarac u stomak. Odjednom joj se želudac tako zgrčio da joj je kafa postala ogavna, gorka iako je u sebi imala čak kašičicu i po šećera. Polako se odmakla od njega i spustila na drugi kraj troseda. Podvila je noge pod sebe i sa mukom popila kafu. Pokušavala je da natera sebe da gleda film, ali zapravo je gledala kroz sam televizor, kroz zid. Misli joj nisu bile fokusirane ni na šta. Osećala je u glavi i u duši potpuno nistavilo, ogromnu prazninu na čijim su rubovima stajali ona i Bogdan. Stoje u magli, dozivaju se ali se ne čuju. Trgla se iz te magle kad je Bogdan rekao - „Idemo li na spavanje? Kasno je.“ -

Minja je skupila poslednji atom snage i ponosa i drhtavim glasom upitala ga - - „Nećeš me pozvati do svoje sobe? Deca spavaju, a ja sam se oporavila od porođaja i operacije.” -

- “Ako želis, hajde...” - odgovorio je Bogdan i krenuo ka sobi. Minja nikada neće zaboraviti ove reči. U tom

trenutku, osećala se kao žena na ulici koja prodaje svoje telo muškarcima za jeftine pare. Minja se upravo sama nudila muškarcu, svom muškarcu, koji je njen poziv na sex prihvatio kao da ga je neko pozvao na kafu ili piće. Tuđim, olovnim koracima pošla je ka njegovoj spavaćoj sobi. U povratku iz Raške zamišljala je kako će je on polako odvesti do sobe, kako će joj skinuti tanku pidžamu uz poljupce po licu i vratu... Obukla je ispod pidžame najjazovnije rublje koje je imala. Zamišljala je kako će se lagano svlačiti. U sobi ga je zatekla nagog na krevetu - "Hajde, šta čekaš? Da završimo to dok se ne probude deca."

- Da završimo „To“? Otkad je njihov intimni odnos postao „To“? Kao nešto strano, nešto tuđe, kao da je mehanički čin, bez osećanja i strasti. Svukla je sve sa sebe i legla pored njega, poput lutke. Počeo je da je ljubi. Svaki dodir bio je hladan, kao da su oboje roboti koji su programirani. Minja tokom odnosa ništa nije osećala. Ni zadovoljstvo, ni ljubav, ni trunku sreće. Za njene trenutne potrebe i osećaje, on je bio pregrub a ona nije mogla sebe da natera da mu išta kaže. Okrenula je glavu na stranu i molila se da što pre bude gotovo. Plašila se da će zaplakati u sred samog čina. Nakon sto su završili, požurila je da pokupi svoje stvari i izjurila iz sobe. Otišla je u kupatilo i pogledala se u ogledalo. Osam kilograma viška na njoj nakon porođaja... nije mnogo ali njoj su ubedljivo promenili vitku liniju kakvu je imala ranije. Imala je sada veće kukove, naboranu kožu na stomaku, dok je sam stomak izgledao još uvek kao da je u četvrtom ili petom mesecu trudnoće. Zbog toga se osećala očajno i neprivlačno svaki put kad bi se pogledala u ogledalo. Tačnije, ovo je prvi put da sebi to dozvoljava. Nije do sad imala smelosti da pogleda u ogledalu ceo odraz svog nagog tela. Minja je pogledala u oči te žene u ogledalu.

Sijale su, ali ne od sreće, već zbog toga što je bila na rubu da zaplače. Osećala se tako poniženom i povređenom i to od strane svog supruga. Polako se umila, osvežila, raščesljala kosu i otišla na spavanje. Njena majka joj je uvek govorila da novi dan donosi nove radosti i tuge. Uporno je ponavljala tu misao, u nadi da će joj pomoći da zaspi.

Tako je i bilo. Tokom noći, borila se da potisne te loše osećaje koji su je proganjali. Čak je uspela da ubedi sebe da to nije bila njena noć, pa se zato tako osećala. Želela je da sebi da šansu sa njim. Bogdan se uspavao, tako da je brzo izjurio iz kuće a da nije sredio svoju sobu, krevet. Minja je nakon završenih jutarnjih obaveza oko dece otišla da to učini. Zategla je čaršave koje su sinoć izgužvali. Pitala se kako mogu da izgledaju tako, kao da su divlje i sa primarnim instiktom, vodili ljubav. Dok je pakovala ćebe, pažnju joj je privuklo nešto svetlucavo, pored kreveta. Sagnula se i dohvatila sićušnu srebrnu mindušu u obliku srca. Ne bi bilo ništa čudno da je pripadala njoj. Ali, nije. Takav nakit Minja nije imala. Obuzela je drhtavica, kao i one večeri, u Raškoj. Setila se Bogdanove poruke koju joj je poslao a za koju je on poricao da jeste. Zapitala se da li je taj Bogdanov kolega zapravo žena? Da li su i njih dvoje gužvali tu istu posteljину kao što su oni činili sinoć? U Minjinoj glavi se stvorio maleni crv sumnje. Odjednom, sve joj je delovalo jasnije. Više nije bila privlačna Bogdanu nakon porođaja. Naravno, kad nije sebi, kako može biti njemu, pored toliko lepih i zgodnih žena?

Rešila je da temeljno očisti stan, da radi bilo šta kako bi skrenula misli sa Bogdana i minduše. Nakon nekoliko sati rada, stan je blistao, ali Minji su i dalje iste misli bile u glavi. Planirala je da ga napadne čim bude stigao sa posla. Pokazaće mu mindušu i pitaće otvoreno čija je. Međutim,

iz iskustva da se on vešto izvlači, odlucila je da prati i druge tragove. Proveravaće sako, košulje, džepove, novčanik...I na kraju, ako uspe da se domogne njegovog telefona.

Posle podne je Minji prošlo kao u nekom magnovenju. Posvetila se deci, ali misli su joj bile skoncentrisane sve vreme na Bogdana. Nije znala hoće li moći da obuzda sebe a da mu ništa ne kaže, da ga ništa ne pita. U uobičajeno vreme, oko osamnaest časova, Bodan je stigao kući. Minja ga je dočekala nasmejana, čak je uspela sebe da natera da ga pozdravi poljupcem. Bogdan je bio iznenađen.

- „O, nova vrsta dobrodošlice? Sviđa mi se...“- reče Bogdan uz vragolast osmeh i migić.

- „Za promenu...da se više ne svađamo.“- Minja je ostala jaka.

- „Idem da se istuširam na brzinu, pa ćemo posle večerati, ako se slažeš.“-

- „Odlična ideja. Ja cu postaviti sto u međuvremenu.“-

Čim je Bogdan ušao u kupatilo, Minja je uletela u njegovu sobu, ostavivši za sobom vrata blago odškrinuta kako bi ga videla u slučaju da izađe ranije iz kupatila. Zgrabila je njegovu tašnu, koju uvek nosi sa sobom. Otvorila je i počela preturati po njoj. U njoj je bilo dosta radova njegovih učenika, što pismenih, što domaćih. Bilo je tu raznih školskih planova i programa, vezanih za nastavu srpskog jezika. Programi godišnjih kurseva i seminara. Minja nije pronašla ništa što bi moglo da izazove sumnju. Obeshrabrena, pogledom je potražila njegov sako i košulju koje je skinuo pre tuširanja. Brzo je ispipala sve džepove, ali ništa, nikakve ceduljice, brojeva telefona... Omirisala ih je ali na njima se osećao samo njegov parfem blago pomešan sa mirisom znoja. Nikakvi tragovi tuđeg ženskog ruža, parfema, ništa... Minja je izašla iz sobe, zatvorila vrata i posvetila se obavezama u kuhinji. Postavila

je večeru, sela za sto da nahrani decu. Završila je sa njima, baš u momentu kad im se Bogdan pridružio. Krišom ga je posmatrala. Bio je sveže istuširan, obrijan. Morala je priznati da odlično izgleda. Iako su u braku već par godina, nije se zapustio i ugojio kao što se desilo većini njegovih prijatelja. Nema stomak ili podbradak kao pojedini... Gledajući ga tako, shvatila je da iz njega i dalje izbija neka svežina, energija... Pitala se da li ga i druge žene tako doživljavaju. Odjednom se ona osetila tako bezvrednom pored njega. U odnosu na njega, ona je sebe smatrala neurednom, rasčupanom, debelom i beskorisnom. Nije bila više zgodna, nije se osećala lepom, nije imala svoje prihode... Trenutno je bila mama. Samo mama... Uvek bi osetila veliku dozu stida kad bi je neko upitao da li i gde radi, a ona je bila prinuđena da odgovori - - Ne, ne radim nigde, deca su mi mala.- Uvek bi u toj rečenici videla samo izgovor za svoju nesposobnost da se snađe. Postoji još mnoštvo žena koje su takođe majke, supruge, ali imaju svoj posao i platu.

Nakon što je uspravala decu, presvukla se u pidžamu i otišla u kupatilo. Oprala je zube, umila se i dok je tapkala lice peškirom, zamišljena, nije ni primetila Bogdana koji se ušunjao za njom. Prišao joj je polako s leđa, nežno obgrlio oko struka i tiho šapnuo na uvo - „Voleo bih da me i sutra dočekaš sa onim lepim osmehom kao što si danas.“-

Od njegovog daha naježila se sva. Poželeda je da taj momenat večno traje, da se ta slika nekako zamrzne...njih dvoje tako obgrljeni, zaljubljeni, dok strast lebdi u vazduhu. U tom trenu zaboravila je i svoje sumnje i mindušu... Okrenula se ka njemu, uhvatila mu glavu rukama i strasno ga poljubila. Nakon što se odmakla, rekla mu je uz osmeh - „Potrudiću se...“-

- „Luče moje malo, opasna si ti...“ - uzvratio je Bogdan, dok je privijao uz sebe, stegnuvši je rukom za zadnjicu.

Odjednom, Minja je osetila kao da je nešto udarilo u glavu. Njeno nisko samopouzdanje i nesigurnost u sopstvenu privlačnost, ponovo su izbili na površinu, poput neočekivane vulkanske erupcije. Ali, nešto drugo je izbacilo iz koloseka više od te nesigurnosti. "Luče "...Bogdan je nikada tako nije nazivao. Nije ni dok su bili u vezi, a u braku još manje... Osećala je kako je ponovo obuzima drhtavica. Kako ne bi morala ništa da objašnjava Bogdanu, rekla mu je da je kasno i da mora na spavanje jer je umorna. Izjurila je iz kupatila, ostavivši Bogdana u čudu i razočarenju. Imao je želju da noć provede sa svojom ženom.

Minja je legla, ali po običaju, nije mogla zaspati. Dugo je razmišljala i shvatila da tim mislima samo sebi nanosi bol. Dohvatila je telefon i videla da se bliži ponoć. Ušla je u poruke i napisala:

- Moramo se što pre videti. Imam jedan problem zbog kog sam jako uznemirena. Sigurna sam da ćeš ti umeti da mi pomogneš. Javi mi se kad možeš. Ljubim te.

Primalac je bila Marina. Nakon dva minuta, telefon joj je vibrirao i ona je videla odgovor:

- Naravno, sutra prepodne ću svratiti kod tebe. Sad si me zabrinula. Čuvaj se i vidimo se.

Nakon ove poruke, Minji je delimično pao kamen sa srca. Sutra će moći da otvori svoju dušu. Kao što je i obećala, Marina je stigla kod Minje.

- „Pričaj...šta se dešava? Zabrinula sam se sinoć.“-

Minja je polako i staloženo ispričala drugarici sve. Rekla joj je za poruku koju je dobila od Bogdana dok je bila u Raškoj, ispričala joj za mindušu...

- "Mislim da me on vara, Marina."-

- „Hm...Minja, nisam sigurna šta da ti kažem. Jesi li možda proverila tašnu, džepove?"-

- "Već obavljeno."-

- "I?"-

- "Nema ničega. Baš ničega. Čak sam mu i košulju omirisala, ne oseća se ništa što bi izazvalo sumnju."-

- „A telefon?“-

- „Nisam još. Nisam imala prilike. Posumnjao bi i naljutio bi se kad bi me video da mu proveravam telefon.“-

- "Jasno. Moraš biti pažljiva. Obavezno to uradi. Ako ima nečeg, u telefonu ćeš naći nešto. Neobrisanu poruku, poziv. Proveri i imenik, vidi ima li nekog pod nekim sumnjivim imenom. A novčanik, jesi li proverila?"-

- "Nisam. Htela sam ali sam odustala. Pobogu, šta u njemu mogu naći?"-

- "Minja, da li si toliko naivna ili se samo praviš takvom? Račun od neke hotelske sobe ili račun nekog kupljenog poklona koji ti nisi dobila, spakovan u nekoj pregradi... I još nešto! Možda ću biti previše otvorena i surova, ali to je jednostavno tako. Bogdan je tipičan Balkanac, kao i većina naših muškaraca. Veruj mi, imala sam mnogo puta priliku da vidim kako muškarci vade kondom iz novčanika. Dobro ga pregledaj. Umeju oni to vešto da sakriju do prve prilike kad im zatreba."-

- "Baš ti hvala, Marina. Sada sam još više opterećena sumnjom."-

- "Hej, drugarice, nisam želela da te povredim.- uzvratila Marina, grleći Minju - Ako nešto nađeš, znaćeš na čemu si. Ako nista ne otkriješ, onda ili je zaista veran ili je odličan prevarant. Ali, draže nam je da poverujemo u ovo prvo za početak, da je ipak veran."-

Minja je ispratila prijateljicu dok je u glavi smišljala način kako da se što pre domogne njegovog novčanika i telefona a da on to ne primeti.

6

Narednih dana, Minja je osećala teskobu u grudima, neku napetost i ubrzan rad srca. Misli su joj bile rastrzane, i ona je bila rastrzana između dece, kuhinje, veša i želje da sazna istinu. Razmislila je i shvatila da brzopleto donete odluke i neprestano traganje za dokazima mogu samo doneti kontra efekat. Da Bogdan ne bi ništa posumnjao, ona je nastavila da se smeši i ljubi, kad dođe s posla. Kad god bi vodili ljubav, ona je obraćala pažnju na sve sitnice, stvari koje on čini ali nije ništa novo, ništa drugačije primećivala. Mada, oni dugo nisu bili intimni zbog trudnoće i porođaja tako da su se sad na neki način ponovo međusobno upoznavali.

Minja je skoro tri meseca mučila sebe tim pitanjima i na kraju odustala kad je videla da ništa više ne ukazuje na to. Pričala je sa Marinom i sa Anđom i obe su je savetovale da se posveti pre svega sebi, a potom i porodici bez tih misli. Ako nečeg zaista ima, otkriće kad se najmanje bude nadala. Ali, potajno, sve tri su verovala da Bogdan ipak nije takav tip muškarca. Jeste bio drzak mnogo puta prema Minji, ali ne bi je prevario neposredno nakon što mu je rodila drugog sina. Kao i većina muškaraca u Srbiji, bio je jako ponosan na svoje sinove, naslednike.

Bližio se Brankov prvi rođendan. Bisenija je uveliko zahtevala da se proslavi uz svečani ručak i sa što više gostiju, što

rodbine, što komšiluka. Takođe je zahtevala da se slavlje održi u Tavniku, u porodičnoj kući, a ne u nekom skućenom stanu ili hladnom restoranu kao što je Minja predložila. Bogdan je, naravno, podržao majku pa su njih četvoro provodili već nedelju dana na selu. Bogdan je putovao u Kraljevo svaki dan zbog posla. Minji je bilo krivo zbog toga jer ovog puta nije dramio zbog troškova putarine kao što je bio slučaj sa njom dok je radila u butiku. Naoružala se strpljenjem kako bi lakše izašla na kraj sa Bisenijom. Osvanulo je i to jutro. Minja se radovala što je njeno dete napunilo godinu dana. Pored njega i Đurađa koji je imao dve godine, Minja nije imala ni pet minuta predaha. Srećom, Bisenija kako bi se dokazala pred rodbinom, preuzela je na sebe ulogu domaćice i kuvarice. Očekivali su tridesetak gostiju, od kojih su Minjini bili samo njeni roditelji i Marina. Koliko se samo Bogdan naljutio jer je pozvala. Danima joj je držao pridikie zbog toga. Bogdan je tog dana izašao ranije sa posla. Gosti su došli na ručak oko četrnaest časova. Pregršt poklona, igračaka, plišanih meda... Minji se zamantalo u glavi od te gužve. Bisenija i Bogdan su se prema jedinim Minjinim gostima ponašali kao da su nevidljivi. Prozborili par reči sa njima čisto iz učtivosti i to je bilo sve. Minju je to jako zbolelo. Njihovo razočaranje i uvređenost kad su nakon torte pošli odmah kući. Pojurila je za njima i sa suzama u očima im rekla - „Zašto žurite? Ostanite još malo...“ -

- „U redu je, Minja. Vidimo mi i sami kad smo negde suvišni. Čuvaj se i pazi na decu.“ - odgovorio je Dušan.

Reči njenog oca zaparale su joj dušu. Osećala se kao da ih je ona sama izdala time što njen muž i njegovi roditelji nisu našli vremena i volje da im posvete bar malo pažnje. Čak je Bisenija uz razne izgovore uporno otimala decu iz Snežaninih ruku kad god bi im ova prišla. Marina je kasnila

i stigla je desetak minuta pre nego što su Minjini roditelji pošli za Rašku. Nije htela da ruča, ali šolju kafe i parče torte nije mogla da odbije. Kafa i slatko bile su Marinine slabosti. Ostala je za stolom dok joj je Minja spremala kafu. Primetila je Bogdana kako izbezumljeno gleda u telefon i užurbano izlazi iz sobe vani. Diskretno je ustala od stola i neprimetno pošla za njim. Polako se došunjala do nekog Bisenijinog rascvetanog grma i slušala njegov razgovor.

- „Dunja, zašto me zoveš? Rekao sam ti da slavimo detetu rođendan i da se danas ne možemo videti.“ - Nakon kratke pauze, nastavio je - „Luče moje, naravno da mi nedostaješ, ali okolnosti su takve. Ne brini, nadomestiću ti sutra za oba dana. Moram da idem sad. Ćao.“ -

Bogdan se okrenuo i prenerazio videvši Marinu u blizini. Međutim, ona je vešto prikrila da je čula njegov razgovor.

- „Marina? Otkud ti, koliko si dugo tu?“ -

- „Šta ti je, Bogdane? Izgledaš kao da si video duha. Pošla sam do auta po tabletu, imam jaku glavobolju, dok mi Minja kuva kafu. Jesi li dobro? Zaista čudno izgledaš?“ - naivno je odgovorila Marina.

Kad je i sam poverovao da Marina zaista ništa nije čula i saznala, opustio se i otišao nazad u kuću. Marini je zaista počelo jako da pulsira u glavi. Upravo je saznala da njenu najbolju prijateljicu muž vara, a nije znala kako to da joj saopšti. Nekako se sabrala i polako krenula ka kuhinji da potraži Minju.

- “E, Marina, kafa je skuvana. Stižeš u pravi čas. Samo još tortu da isečem.” -

- „Sedi, Minja.” -

- “Marina? Desilo se nešto?” - sad već pomalo uplašanim glasom upita Minja.

- "Bojim se da jeste i ne znam na koji način da ti to saopštim a da te ne povredim."-

Minja je sela pored drugarice, a ova je uhvativši čvrsto za ruku, započela priču:

- "Kad si ti izašla iz sobe, videla sam da je neko pozvao Bogdana. Izašao je iz sobe, ali delovao mi je nekako čudno. Sakrila sam se kako me ne bi video i čula sam da priča sa nekom Dunjom. Naljutio se zato što ga je sad zvala a zna da se ne mogu videti. Podsetio je za rođendan. Obećao joj je da će se sutra sa njom videti. Potom se okrenuo i prebledeo kad me je video. Sлагala sam ga da sam pošla po tabletu u autu. Minja, žao mi je što sam ti ovo morala reći. Žao je i meni što sam baš ja morala to saznati. Iskreno sam verovala da su naše sumnje bile uzaludne."-

Minja je gledala u Marinu tupim pogledom u kom se ogledala neka velika dubina, bezdan bez kraja. Tačno je mogla videti Bogdana kako tone u njemu, a za njim pada i Minja.

- "Minja? Jesi li dobro? Hoćeš li reći išta?"-

- "Šta da kažem, Marina?" - konačno se oglasila Minja
- "Šta bih imala da dodam? Udala sam se za čoveka kog sam volela, rodila dvoje dece, zavisim od njega i njegove plate. Još i njegovu ljubavnicu da istrpim i biću prava žena za njega."-

Nakon ovih reči, Minja je briznula u plač. Uzalud je Marina pokušavala da je smiri. Rekla joj je da se može desiti da Bogdan naiđe na njih i da će posumnjati da nešto znaju. Nagovorila je da odu gore na sprat, u sobu kod dece i da tamo na miru pričaju.

- "Kad se vraćate u Kraljevo?"-

- "Trebalo bi večeras, ako on ne promeni planove u zadnji čas kako ume ponekad."-

- "Ko li je ta Dunja? Sumnjaš li na neku ženu, poznaješ li neku pod tim imenom? Nazvao ju je lučetom..."-

- "O, Bože... tačno sam znala. Znači, vara me već mesecima."- Minja je opet briznula u plač - "Šta sad da radim?"-

- "Hmmm...ne znam. Smislićemo nešto. Da ga pitaš, sigurno bi porekao sve. U koje vreme on izlazi sa posla?"-

- "On stiže kući uvek u 18h. Nisam tome pridavala nikad značaj. Neki put ostaje u čitaonici zbog radova ili dnevnika."-

- "Pusti me da razmislim tokom noći. Čućemo se ujutru i dogovoriti se šta da radimo. Znamo da će se naći sa njom. Bilo šta da nađeš, on će dati izgovor. Ali, ako bi zatekla njih dvoje zajedno..."-

Minja je prekinula misao svoje drugarice - "Marina, ja nemam snage za to. Ne mogu upasti u neku sobu ili stan i zateći ih u zagrljaju. To bi me slomilo."-

- "Možeš i uradićeš to. Ne zaboravi da ću ja biti uz tebe."-

Dve drugarice su se rastale. Minja je spakovala dečije stvari, pomogla je uveče Biseniji da rasčiste sto, oprala suđe. Oko 21h pošli su u Kraljevo. Minja je putem bila tiha. Bogdan je upitao - "Šta ti je?"-

- "Ništa, samo sam jako umorna, iscrpljena. Bio je ovo dugačak dan."-

Kad je pošla na spavanje, mimoišla se sa Bogdanom na vratima kupatila. Namerno je zaustavio, zagrljio oko struka, poljubio u obraz i rekao "laku noć".

Tiho, gotovo nečujno, Minja mu je uzvratila "laku noć" i otišla. Bolela je svaka njegova reč, pogled, a poljubac još više. Slomljena i umorna, prespavala je celu noć, nije se budila. Srećom, i dečaci su bili premoreni pa su i oni spavali čvrsto do jutra. Nije čula kad je Bogdan krenuo na posao. Čim je obukla decu, dobila je poruku od Marine u kojoj je

obavestila da stiže za deset minuta. Minja je skuvala jaku kafu za obe, bila joj je potrebna da je razbudi. Marina je bez okolišanja upitala - "Imaš li nekog kome možeš ostaviti decu na pola sata ili sat večeras?" -

- "Nemam, Marina. Znaš li sama da mi je to uvek problem kad negde moram otići." -

- "U redu. Ovako ćemo. Ja ću otići u gimnaziju oko 16h. Raspitaću se do kog vremena Bogdan radi i javiću ti se. Sačekaću ga dok izađe sa posla i potom ga pratiti, baš da vidimo gde ide i sa kim se nalazi. Kad to saznam, zvaću te i doći da pričavam dečicu dok ti obaviš svoj deo posla. Može?" -

Sa teškim uzdahom na usnama, Minja je prihvatila. Nije znala kako će to uspeti, ali nije imala izbora. Ostatak dana Minja je slušala muziku, igrala se sa decom, bilo šta samo da suzbije tremu i napetost. U 16:15h zazvonio joj je telefon. Bila je to Marina koja joj je javila da Bogdan ima još pola sata do isteka radnog vremena. Sat i petnaest minuta imaće na raspolaganju dok ne stigne kući. Minja je prekinula vezu a ruka joj je počela drhtati. Pitala se koliko dugo je tako. Da li svaki dan sebi daje oduška sa tom ženom po sat vremena?! Pitala se u čemu je ona pogrešila? Polako je naterala sebe da se smiri i ode da se presvuče. Htela je da bude spremna kad Marina dođe kako bi odmah krenula kod njega...kod njih. Nešto malo pre sedamnaest časova, Marina je javila Minji da je ušao u caffe u blizini gimnazije. Za stolom ga je čekala neka plavuša. Minji je zacrnelo pred očima. Iz misli je trgla Marina koja je rekla da stiže za pet minuta kod nje. Tako je i bilo. Zadihana i besna, još sa vrata, procedila je kroz zube - "Idi tamo i raskrinkaj tu budalu." -

Minja je krenula, ali svaki korak joj je bivao sve teži, tromiji. Kako se približavala tom kafiću, osećala je da

gubi dah. Stajala je iza ugla, boreći se sa svojim plućima i manjkom kiseonika u njima. Razmišljala je šta sad da uradi. Da li da uđe u kafić i napravi scenu? Dođavola, o tome nije pričala sa Marinom! Posegnula je za telefonom da je pozove, ali u tom trenu podigla je glavu ka vratima kafića i videla svog muža kako izlazi napolje u društvu vitke plavuše. Noge su počele da joj klecaju i ovog puta se zaista uplašila da će se srušiti tu na sred ulice i da neće saznati ništa, ni ko je ona, ni kuda su sada pošli. Neprimetno, poput nekakavog detektiva, krenula je za njima. Oni su išli kroz neke sporedne sokake gde je bilo manje prolaznika. Posmatrala je tu ženu s leđa. Bila je nešto niža od Minje, ali odlično građena. Imala je tanan struk i lepu, oblu guzu. Duga plava kosa padala joj je niz leđa. Zastali su pred vratima jedne stambene zgrade. Nešto su pričali, delovalo je kao da se oko nečega prepiru. Onda ga je ta žena odjednom poljubila u obraz. On je kratko posmatrao, zagrlio je i zajedno su se uputili unutar zgrade. Minja je osetila dobro poznat udarac pesnicom u stomak. Brzo je pretrčala ulicu i ušla za njima kako ih ne bi izgubila. Zvuk njenih štikli čuo se na spratu. Požurila je uz stepenice. Pratila je taj zvuk koji je vodio do poslednjeg sprata. Polako je progvirila iza zida, čisto da vidi na koja su vrata ušli. Tuđim korakom stigla je do vrata stana. Srce joj je divlje tuklo u grudima. Odlučila je da da malo vremena i sebi i njima. Znala je da bi se onesvestila kad bi joj sad, u ovom trenutku, ta plavuša otvorila vrata a ona iza nje videla Bogdana. Trebalo joj je nekih desetak minuta da se sabere. Izvadila je telefon iz torbe i ušla u listu poziva. Našla je Bogdanov broj i zaključala ekran. Pozvonila je na zvono. Pa još jednom... Nakon duže pauze, vrata su se otvorila. Iza njih je stajala mlada žena plave kose i simpatičnih crta lica. Naglašene jagodice, prćast nos, smeđe oči. Dopala bi se

Minji na prvi pogled...samo da nije bila ljubavnica njenog muža. Iznenađena žena upita - "Izvolite...mogu li vam pomoći?" -

- "Vi ste Dunja, zar ne?" - mucajući reče Minja.

- "Da, ja sam. Ko ste Vi i kako Vam mogu pomoći?" -

- "U tom slučaju, volela bih da vidim Bogdana." -

Izraz Dunjinog lica govorio je više od reči. Jedva je progovorila - "Ovde ne živi nijedan Bogdan." -

Tad je Minja otključala ekran i pozvala broj svog supruga. Nekoliko sekundi kasnije, iz stana je počela dopirati dobro poznata melodija sa Bogdanovog telefona. Minja je odjednom stekla takvo samopouzdanje kakvo nije ranije imala.

- "Tačno...ne živi ovde. Ali, često navrati posle posla na sat vremena, jel da?" -

Polako je gurnula Dunju u stranu i ušla u stan. Dok je ona još stajala ukopana u mestu, Minja se ponašala kao da je to njen stan, kao da oduvek živi tu. Krenula je ka odškrnutim vratima spavaće sobe. Čuvši korake, Bogdan se oglasio - "Dunja, požuri, nemam puno vremena. Sa kim si se toliko zadržala?" -

- "Sa mnom!" - odgovori Minja dok je ulazila u sobu. Na krevetu je ležao Bogdan u boksericama i raskopčanoj košulji.

- "Minja? Šta je ovo? Otkud ti ovde?" - Bogdan je mucajući upitao i mahinalno povukao čaršav da prekrije svoju golotinju.

- "U redu je, Bogdane. Ne moraš se kriti, bar ne od mene. Ja savršeno znam kako ti izgledaš. Sećaš se, žena sam ti." - poslednjim atomom snage, reče Minja.

- "Ali...ali...dođavola..." -

- "Više me ne možeš lagati i pretvarati se da je sve u redu." -

Polako se okrenula i pošla ka izlaznim vratima. Bogdan je povikao - "Hej, pa gde ćeš sada?" -

- "Kući! Ili bi možda radije da se pridružim tebi i tvojoj ljubavnici?" - već besnim tonom reče Minja.

Dostojanstveno je prošla pored prebledele Dunje, a potom se što brže dovukla do svog stana. Marina je dočekala i upitala šta se desilo. Bleda poput kreča, nakon što je popila čašu vode, Minja je počela pričati drugarici sve u detalje. Sa velikom tugom u glasu, Marina je rekla - "Drugarice, ne mogu da verujem. Ti si mnogo hrabrija nego što sam ja mislila. Šta ćeš sada da radiš?" -

- "Iskreno...ne znam. Videćemo šta će on reći kad bude stigao kući. Savetujem te da požuriš odavde, kako te ne bi zatekao tu." - Minja se još jednom zahvalila drugarici na svemu, poljubila je u obraz i ispratila je.

Prošlo je više od sata, ali Bogdana nije bilo. Nahranila je decu i otišla da ih uspava kad je čula buku. Stigao je. Nakon što su obojica čvrsto zaspala, Minja je uzdahnula i uputila se ka svom suprugu, čvrsto rešena da prekine već jednom ovu agoniju.

7

Zatekla ga je u dnevnoj sobi, na trosedu. Sedeo je pogrbljen i zurio u pod. Dugo ga je tako posmatrala, on je znao da je ona tu ali nije hteo ili nije smeo da podigne glavu. Minja je sela na dvosed nasuprot Bogdanu i konačno prva progovorila - "Šta se to desilo sa nama, Bogdane? Kad i kako smo stigli dovdje? Mislila sam da je naša ljubav jača od svega, da ćemo uspeti da odolimo svim iskušenjima na koje budemo naišli." -

Bogdan je polako dizao glavu i pogledao Minju svojim tamnim očima. Ovog puta su bile nekako vlažne i u njima se ogledao sram. Ćutao je duže no što treba i onda odgovorio - "Ne znam, Minja... Veruj mi, ne znam ni ja sam šta da ti odgovorim na pitanja." -

- „Problem je u meni očigledno. Ne voliš me više? Ne privlačim te više? Znam, ugovila sam se nakon porođaja, telo mi je puno strija i celulita, zapostavila sam samu sebe... Hah...nije ni čudo što si našao drugu. Dunja, iskreno, izgleda kao model.“ -

- „Minja...prekini! Ne pričaj tako. Ti si meni i dalje lepa...i...ja te volim...samo... Bože, koja sam ja budala! Šta sam to učinio?! Dozvolio sam sebi da me zavede druga i time sam uništio svoju porodicu. Izdao sam tebe koja si mi rodila dva divna deteta zarad žene kojoj i nije stalo do mene.“ -

- „Da li je voliš?“ -

- „Ne, Minja, pobogu, ne! Šta to pričaš?! Ona je samo...prolazna avantura. Sex radi sexa, bez emocija, bez obaveza.“ -

- „Zašto si to uradio? Šta ti nedostaje u našim odnosima pa si to morao potražiti kod druge?“ -

- „Ništa...ne znam... Dugo vremena nismo bili intimni. Prvo zbog trudnoće, pa zbog porođaja...Kad smo ih uspostavili ponovo, bili su nekako hladni, bezosećajni, kao da to činiš iz obaveze prema meni, a ne iz zadovoljstva.“ -

- „Nisi pomislio da popričaš sa mnom o tome? Možda sam se i ja isto tako osećala. Ali, ne, lakše je bilo uskočiti u krevet kod druge žene. Bravo za tebe.“ -

- „Uplašilo me je sve ovo. Potpuno si bila u pravu, požurili smo sa bebom, i sa prvom i sa drugom. Plata mi je mala, troškovi veliki, deca traže pažnju, tebi su potrebni i pomoć i pažnja. Često si menjala raspoloženje, skoro svaki dan si nervozna, vičeš, histerišeš. Uplašilo me je sve to. Nisam bio spreman na sve ovo. U pravu si. Trebalo je da skupim hrabrosti i pričam sa tobom o tome, zajedno bi to sigurno lakše prebrodili. Međutim, bio sam kukavica. Umesto toga, spas sam tražio kod druge. Taj stan i tih sat vremena s vremena na vreme bili su mi utočište. Po dolasku kući, posvetio bih se zadacima učenika i tako mi je prolazilo vreme. Učaurio sam se u svoj neki svet. I potpuno zaboravio na tebe i našu decu. Minja...da li je kasno da ti se izvinim?“ -

- „Za izvinjenje nikad nije kasno. Reci mi samo... koliko već traje ta vaša afera? Gde ste se upoznali?“ -

- „Ona je menjala sekretaricu na dva meseca. Često smo se sretali u školi. Vraški dobro je izgledala i priznajem da mi se dopala. Ali, ponos mi nije dozvoljavao da išta preduzmem. Međutim, mesec dana kasnije,

dobio sam poruku od nje. Usledili su osmesi i pogledi prilikom susreta, kao i neusiljene poruke. U početku sam ih ignorisao, ali onda sam shvatio da samo ispadam nekulturan. Pomislio sam da bi bilo možda najbolje da je pozovem na kafu i stavim do znanja da sam oženjen i da nije red da mi piše. Međutim, kad smo započeli razgovor, imao sam osećaj kao da se poznajemo godinama. Krišom sam je posmatrao, bila je nasmejana, vedra, doterana... Nakon toga, počeo sam sve više misliti na nju. Kako su dani prolazili, misli su se pretvarale u želju da je bar jednom vidim nasamo. Jedno posle podne, izlazili smo zajedno sa posla i ja sam namerno naglasio kako bi mi prijalo jedno piće u miru i tišini. Pogledala me je lukavim pogledom, osmeh iskrivila u stranu i pozvala me kod sebe. Od tog dana, krenuli su tajni susreti...Viđali smo se tri meseca, ali ne svakodnevno.“-

- „Samo još jedno pitanje. Da li je ona bila u našem stanu onu noć kad si mi poslao greškom poruku dok smo deca i ja bili u Raškoj? I nemoj me lagati jer ću znati ako to budeš činio.“-

- „Jeste. Greškom sam poslao tebi poruku jer si mi bila prva na listi u porukama. Kad sam video šta sam uradio, bilo mi je najlakše da to ignorišem i poričem. Kako si posumnjala da se išta dešava?“-

- „Po dolasku iz Raške, dok sam ti pakovala ćebe, pronašla sam na njemu tuđu mindušu. I začudilo me je kad si me onda u kupatilu nazvao lučedom, to nikad nisi radio... Tražila sam i druge tragove, po jakni, džepovima, tašni, ali nisam ništa pronašla.“-

- „Kako si znala gde da me nađes sa njom?“-

- „Pratila sam vas još od kafića.“-

- „Kako si znala da smo tu?“-

- „To će ostati moja tajna. Sve se sazna kad se hoće. Više nije ni bitno to, zar ne?“-

- „Minja...šta će biti sad sa nama? Postoji li način da mi oprostiš?“-

- „Ne znam. Trenutno sam još u šoku i ne mogu da verujem šta sam uradila i videla pre dva sata. Trenutno sam utrnula od bola i ne razmišljam trezveno. Da li si zaslužio da ti oprostim?“-

- „Poneo sam se prema tebi, prema vama kao najgori skot. Ne zaslužujem oprostaj, ali voleo bih kad mi bi pružila još jednu šansu. Još jednu priliku da ispravim svoje greške i budem ono o čemu sam uvek sanjao. Dobar muž i otac deci.“-

Minja je na ove reči briznula u plač, nije više mogla ostati jaka. Bolela je duša u grudima, osećala je kao da joj je neko isčupao srce. Bogdan joj je prišao nakon nekog vremena i polako je zagrlio i privio uz sebe. Od svojih suza, jecaja i bola, nije mogla videti suze u Bogdanovim očima koje su polako navirale. Bolela je i njega sopstvena izdaja. Tek u ovom trenutku je postao svestan šta je radio i šta je stavio na kocku. Svoj mir i brak...dve stvari koje nemaju cenu prodao je za jeftinu prolaznu avanturu.

Kad su se oboje pribrali, pogledali su jedno drugo u oči.

- „Oprosti mi, Minja. Daj mi još jednu šansu.“-

- „Ne znam da li ću moći, Bogdane. Izdao si moju ljubav i poverenje.“-

- „Pa, šta ćemo onda da radimo?“-

- „Otići ću u Rašku kod roditelja neko vreme. Potrebno mi je da se sklonim odavde i da razmislim o svemu.“-

- „Ali...“-

- „Nemoj vršiti pritisak na mene. Pogotovo ne ti i ne sada...“-

- „U redu... Kad ideš?“-

- „Ne znam još. Idem sad na spavanje, ovo je bio predugačak i pretežak dan za mene.“-

Minja se izmakla i krenula ka svojoj sobi. Bogdan je gledao za njom, pa potom dugo u zatvorena vrata njene sobe. Pitao se da li je došao kraj njegovom braku i ljubavi sa Minjom. Sutradan je otišao na posao. Minja mu je skuvala kafu, ali nije sa njim mnogo razgovarala. Primetio je da se još više posvetila deci tog jutra. Razmišljao je da je u toku pauze pozove sa posla, ali odustao je. Sama je rekla da ne bude previše napadan. Pokušaće večeras opet da razgovara sa njom. Stigao je kući oko 16:30h. Prvi put nakon dugo, dugo vremena...Stan je bio neobično tih i delovao prazan.

- „Minja? Gde ste? Minja?“-

Međutim, niko se nije odazivao. Ušao je u spavaću sobu misleći da je možda uspavala decu. Ali, tamo nikog nije bilo. Pomislio je da je možda izašla u park da prošetala decu. Okrenuo je njen broj, ali operater mu je javio da je pozvani korisnik trenutno nedostupan. Bogdan je osećao blagu vrtoglavicu i osećaj kao da ga nešto guši, steže za vrat i ne dozvoljava mu dotok kiseonika. Pomahnitalo se počeo osvrutati oko sebe i onda je krajem oka ugledao papir na stolu u kuhinji. Prišao je, uzeo ga i počeo čitati tekst ispisan finim, urednim rukopisom:

„Bogdane...deca i ja danas odlazimo u Rašku. Razmišljala sam celu noć o svemu i shvatila da neću moći da donesem ispravnu odluku ako ti budeš u mojoj blizini. Trenutno te i mrzim i volim, a sebe sažaljevam. Moram se osloboditi tih pomešanih osećanja. Telefon ću isključiti, nemaš potrebe da me zoveš. Deca će biti dobro. U slučaju da se nešto loše desi, javiću ti se. Ne znam koliko ćemo dugo ostati. Iskoristi priliku dok si sam i dobro razmisli šta želiš

od našeg braka. U slučaju da se opet vidiš sa Dunjom, nemoj je dovoditi u naš stan, imaj bar toliko dostojanstva. Minja“

Bogdan je seo za sto dok su mu u glavi odzvanjale Minjine reči. Bio je siguran da je ovo kraj, verovao je da se ona neće vratiti iz Raške. Pomislio je da sedne u auto i ode kod njih. I šta bi im rekao? Kako bi njene roditelje pogledao u oči? Dođavola...šta će Biseniji da kaže? Već je čuo njene zamerke na to kako se Minja bahato i razmaženo ponaša.

Minja je kod svojih pronašla utočište. Ispričala im je šta se dogodilo. Dušanu i Snežani je bilo žao ćerke ali nisu hteli da previše pričaju o tome kako bi joj ta rana bar malo zacelila. Minja se postepeno oporavljala. Telefon nije htela da uključi. Učinila je to samo na sat vremena kad je poslala poruke Anđi i Marini u kojima ih je obavestila da je u Raškoj i da se neko vreme neće nikome javljati, ali da ne brinu jer je kod svoje kuće. Često je mislila o Bogdanu. Pitala se uporno gde je ona pogrešila. Krivca je videla u sebi, ne u njemu. Jer, da je ona valjala, on ne bi morao otići kod druge.

Prošlo je više od dva meseca kako su Minja i dečaci bili kod Dušana. Jedno posle podne, nakon ručka, Dušan je rekao - „Minja, kćeri, moramo o nečemu razgovarati.“ -

- „Kaži, tata?“ -

- „Koji su tvoji planovi za budućnost?“ -

- „Ne znam... Otkud to pitanje?“ -

- „Vidiš...Ovde ste duže od dva meseca. Bogdanu se ne javljaš, on decu ne viđa, ne plaća alimentaciju za njih, niste se razveli. Ne može to tako. Jesi li odlučila šta ćeš po pitanju vašeg braka?“ -

- „Ja nisam zaboravila šta mi je uradio i teško da ću ikad i zaboraviti. Ja bih se najradije razvela od njega.“ -

- „I od čega bi onda živela? Gde bi živela, ti sama sa decom? Tvoj brat planira uskoro da se oženi, imaće i on svoju

porodicu. Naše domaćinstvo je skromno. Majka i ja ćemo te podržati i pomoći koliko god možemo ali biće ti teško kao samohranjoj majci. Razmisli još jednom o svemu. I da...po gradu su već počele da kruže glasine da si raspuštenica sa dvoje dece...”-

Ovu zadnju izjavu je Minja osetila kao šamar preko lica. Grad priča...kruže glasine...zar su one bitnije od nje? Nakon što je Dušan izašao iz sobe, Minja je upitno pogledala u svoju majku - „Mama, ti me bar podržavaš, zar ne?”-

- „U čemu? Po pitanju razvoda? Ne. Smatram da ne bi trebalo da se razvedeš.”-

- „Ali, mama... Šta je vama? To što je on učinio nije ništa, a to što ja želim razvod svi doživljavate kao tragediju.”-

- „Minja...brak je poput mora. Ponekad naiđe bura, ali moraš ostati jaka. Ne možeš tek tako rasturiti porodicu. Misli na decu, odvojićeš ih od oca.”-

- „Ali, mama, da li ti shvatas da je on mene mesecima varao? Kako opet da mu verujem?”-

- „Sve će to doći na svoje mesto. Uzgred, i sam je rekao da je ta žena bila samo prolazna avantura. Sad kad je video šta je mogao da izgubi, neće to više ponoviti.”-

- „Ne mogu da verujem šta čujem od vas, od sopstevnih roditelja... Nemate nimalo razumevanja za moju bol.”-

- „Niko nema idealan brak, Minja. Svako pati zarad nečeg. To je stalna borba.”-

Ostatak dana, Minja se lomila šta da radi. Htela je da se razvede od Bogdana jer je mislila da njegovo neverstvo neće zaboraviti. Onda je pomislila na sinove. Odvojiće ih od oca. A njega će svakako viđati kad bude dolazio po njih. Onda se setila reči svojih roditelja. Nije očekivala tako nešto od njih. Mislila je da će je podržati u svakoj odluci. Odjednom, osećala se kao teret u toj kući, višak... Polako je

počela pakovati stvari, ujutru se vraća u Kraljevo. Sad se već potajno nadala da joj Bogdan nije spremio papire za razvod braka. Sama, nezaposlena, sa dvoje male dece...zaista ne bi imala gde da ode.

8

Dušan i Snežana su bili vidno iznenađeni kad je Minja ujutru nakon kafe i doručka zatražila da je brat odveze u Kraljevo. Upitali su je otkud sad ta nagla odluka kad je samo dan ranije izjavila da želi razvod. Minja im je odgovorila da je tako najbolje. Pozdravila se sa roditeljima, zahvalila im na svemu i pošla. Osećala se kao da joj se kida jedan deo srca. Očekivala je mnogo više od njih, a oni su je gurnuli nazad u pakao sa Bogdanom. Bio je petak, Minja je znala da je Bogdan na poslu. Nije mu se javila da dolazi. Uključila je telefon i dobila gomilu poruka, propuštenih poziva. Odmah je Marini poslala poruku da se vraća u Kraljevo i pitala može li se osloniti na nju i smeštaj kod nje u slučaju da sa Bogdanom krene po zlu. Dobila je potvrđan odgovor nakon samo pola minuta i pozitivnu reakciju na njen povratak. Ovoga puta, Milan nije ostavio Minju samu sa decom. Pomogao joj je oko stvari, preneo do stana. Minja je strahovala kad je stavila ključ u bravu. Plašila se da je Bogdan možda promenio bravu, izbrisao je iz svog života. Međutim, ključ je otključao vrata i oni su polako ušli u stan. Minji je delovao tako stran, tuđ... Nije bio naročito čist, pomalo neprovetren, zagušljiv... Otvorila je prozor da uđe svežeg vazduha. Ostavila je brata s decom u dnevnom boravku i odmah pošla ka Bogdanovoj spavaćoj sobi. Otvorila je ormar da proveri da li možda ima nečijih

stvari u njemu. Samo njegova garderoba... Otišla je u sobu koju je delila sa decom. Sve je bilo isto kao što je i ostavila. Nije se Dunja uselila u stan... Minja se mnogo plašila da će zateći nju ili njene stvari tu. Ponudila je brata kafom, ali Milan je odbio i pošao nazad kući. Minja je spakovala stvari nazad na svoja mesta. Nekoliko sati kasnije, u stanu se spremao ručak, deca su se igrala, vrištala...sve je delovalo idealno, kao da nisu ni bili odsutni duže od dva meseca. Nešto posle šesnaest časova, Minja je čula ključ. Vrata su se polako otvarala dok je ona posmatrala Bogdanovo lice. Nem i šokiran, polako je zakoračio u stan i zatvarao vrata za sobom. Neko vreme ih je posmatrao i potom odložio jaknu i tašnu na dvosed. Deca su pohitala ka njemu. Zagrlio ih je i privio uz sebe, dok je krajem oka gledao u Minju. Potom je polako prišao Minji. Čutke joj je uhvatio ruku i poljubio. Potom je pogledao pravo u oči, poljubio u čelo i tiho rekao - „Dobrodošli nazad. Upravo si me učinila najsrećnijim čovekom na svetu. Neću više nikad izneveriti tvoje poverenje.“-

Minja ga je nemo posmatrala. U tom momentu nije znala šta da mu odgovori. Njegova pojava je u njoj ponovo pokrenula lavinu besa i očaja, ali negde duboko u sebi radovala se što čuje te reči. Koliko je samo dugo čeznula za njima... Reči pune topline i zagrljaj pun nežnosti. Šteta samo što ih je dobila u pogrešno vreme. Odmakla se od njega i rekla mu - “Razmišljala sam da se razvedemo, ali u zadnji čas sam shvatila da bi možda ipak trebalo našem braku da damo još jednu šansu. Šta je sa Dunjom?”-

Pomen njenog imena u Bogdanu je izazvalo nelagodu. Spustio je glavu i postidjeno rekao - “Završili smo. Još sutradan nakon onog...događaja.”-

- “Zamolila bih te da njeno ime i taj događaj više ne spominjemo. Rekli smo šta smo imali i ne bih želela da se

toga više prisećam. Verujem da će mi trebati dosta vremena da sve to zaboravim, ali uzdam se u vreme. I u tebe...”-

- “Neću izneveriti tvoje poverenje, Minja... Ubuduće ću biti tvoja podrška u svemu. Imala si pravo o svemu, i o našoj intimi, i o mojoj majci... Nedostajalo mi je hrabrosti da se sa svime suočim i da te podržim... Bilo mi je lakše da se sklonim u stranu i da mi napad na tebe bude najbolja odbrana. Trudiću se da to promenim kod sebe. Minja, volim te...”-

Minji su se zacaklile oči, ali suzdržala je suze. Nije zaplakala, ali je drhtavim glasom rekla “I ja tebe” i odmah pošla ka svojoj sobi. Tek tamo, nakon što je sela na krevet, dopustila je sebi da zaplače. Suze su navirale iz same njene duše. Pitala se da li će ostatak svog života provesti ovako? U kajanju što mu je dala još šansu i nepoverenju prema njemu nakon izdaje... Rekla je da se uzda u vreme, ali trenutno ni sama nije bila najsigurnija u to.

Prošlo je osam meseci od Minjinog povratka. Upisali su decu u vrtić, tako da je Minja konačno mogla da predahne i posveti se sebi i obavezama bez dečije vriske i galame. Upoznala je nekoliko majki mališana koji su upisani u istoj grupi gde su i njena deca. Jedna od njih je bila Sofija, niska, punačka žena sa svojih 40- ak godina. Jedno jutro je Minja sasvim slučajno čula njen razgovor sa vaspitačicom u kom se Sofija žalila da ne može izaći na kraj sa obavezama a da ne može naći radnicu iako je objavila oglas još odavno. Minja je sačekala da završe razgovor i onda upitala svoju novu prijateljicu - “Za kakav posao ti treba radnik, Sofija?”-

- “Za rad u cvečari. Radilo bi se u dve smene, po nedelju dana, plata bi bila na vreme isplaćena, 20 000 dinara. Ali... niko nije zainteresovan. Ponekad ume biti naporno, pošto je moja cvečara među traženijim u gradu, pogotovo u vreme slavlja, svadbi... Ali, nije to ništa što se ne može izdržati.”-

- "Ja sam zainteresovana..." -

- "Ozbiljno? Što se mene tiče, sutra ću početi sa sređivanjem dokumentacije i kroz 6- 7 dana možeš početi da radiš. Bilo bi mi zadovoljstvo." -

- "Razgovaraću sa suprugom o tome i javiću ti se. Hvala najlepše." -

Minja je bila presrećna, ali već je razmišljala o Bogdanu. Bila je sigurna da će naći neku primedbu tome kako bi je sprečio da se zaposli. Nije znala kako to da mu saopšti. Po dolasku kući, skuvala je sebi kafu i dugo razmišljala o svemu. Shvatila je da mora poraditi na svojim odlukama, da čvrsto stoji iza njih, mora biti jaka, radi sebe, pre svega.

Nakon večere, Minja i Bogdan su seli da zajedno odgledaju neki film. Nakon nekog vremena, Minja je rekla - "Bogdane, srela sam Sofiju danas." -

- "Sofija?" -

- "Da, Milenina mama. Nisam ni znala da je ona vlasnica cvećare "Ljiljan"... Znaš, Bogdane... Ona traži radnicu. Nešto sam razmišljala..." -

- "Htela bi da se zaposliš tamo, zar ne?" -

- "Da! Nije velika plata, radila bih u dve smene, ali imala bih neko dešavanje, ne bih sedela besposlena u stanu." -

- "Mislim da je to odlična ideja. Pokušaj...ako ne ide, najlakše možeš dati otkaz." - odgovori Bogdan i privuče Minju uz sebe poljubivši je pritom u kosu. Minja je bila nema od iznenađenja. Očekivala je da se Bogdan naljuti, razbesni, da od nje zahteva da bude posvećena deci i kući. Po prvi put od udaje, osetila se snažnom, odvažnom ženom koju muž podržava u odlukama, pa kakve god bile. Minja je bila razočarana što sa diplomom ekonomskog fakulteta mora raditi u cvećari...ali od nečeg se mora živeti. Potajno je verovala da život ponekad ume

sasvim nenadano da napravi obrt. Najčešće onda kada to i ne očekujemo.

Minja je nakon nedelju dana počela da radi. Dopao joj se posao i brzo se uklopila. Radila je sama, mada Sofija je često bila prisutna tokom Minjinog radnog vremena, naročito u vreme gužvi kako bi joj pomogla. Svakog meseca, odvajala je nešto novca na stranu pa su tog leta njih četvoro otišli na more. Prethodno su odlučili da deci proslave rođendane u vrtiću sa drugarima, umesto da slave u Tavniku kod Bisenije sa mnoštvom rodbine koju viđaju i čuju jednom godišnje. Bisenija se vidno naljutila kad je čula da umesto proslave rođendana deci, pare troše na putovanje, more. Bogdan je podržao Minju ovoga puta i nije se pokajao. Tih deset dana u Grčkoj su ih preporodili. Njemu je odmor bio neophodan, da zaboravi na neozbiljne srednjoškolce, na svađe i prepirke među kolegama. Sada je mogao da se opusti i posveti osobi koju je najviše zapostavio u međuvremenu...Minji. Odmor uz dvogodišnjaka i trogodišnjaka nije se mogao nazvati odmorom...bio je daleko od toga. Konstantan oprez gde su, šta rade... Dešavalo bi se da se mališani umore, iscrpe, pa su često spavali i u toku dana. U tom periodu, Minja i Bogdan su imali vremena da se posvete sebi. Odseli su u apartmanu blizu plaže, sa divnim pogledom na otvoreno more. Dok bi dečaci odmarali, njih dvoje bi seli zagrljeni u baštenskoj ljuljašci i ćutke posmatrali more. Bogdan je shvatio šta je umalo izgubio zarad jedne nebitne žene i obične avanture. Minja je sve ređe razmišljala o Dunji i Bogdanovom neverstvu. Okupirana obavezama, nije ni imala vremena za takve misli. Njen odnos sa Bogdanom se postepeno vraćao u normalu. Upravo su ih ti zagrljali i sitne nežnosti dok su bili na moru zbližile i povratile njihovu intimu. Prvi seksualni odnos između njih nakon pomirenja, Minji je bio naročito

traumatičan. Sve vreme bila joj je Dunja pred očima i Bogdan koji leži polu nag u krevetu. Pitala se da li možda Bogdan i sad zamišlja Dunju umesto nje tokom ljubavnog čina. Nije to želela, ali se nesvesno, stalno upoređivala sa njom. Sad se po povratku sa odmora konačno opustila i polako te misli i sumnje izbacivala iz svoje glave. Shvatila je da se Bogdan zaista pokajao i da se trudi što više može da tu grešku ispravi. Morala je priznati da joj je potajno bilo drago zbog toga...to je bio znak da njihova ljubav ipak nije izgubljena. Bogdan je prihvatio i njeno prijateljstvo sa Marinom. Minja je bila sigurna da on još uvek ima iste stavove što se nje tiče, ali značilo joj je što je popustio i što nije pokazivao netrpeljivost prema njihovom prijateljstvu.

Vreme je prolazilo, a odnosi između Minje i Bogdana bivali su sve bolji. Agonija i patnje prvih godina braka pretvorile su se u bračnu idilu. Prošle su već tri godine od onog nemilog događaja. Deca su porasla, Đurađ je pošao u prvi razred, a Branko je bio predškolač. Bogdan je postao oličenje idealnog muža. Nežan, brižan, pažljiv...ponekad, možda i previše. Minja je ponekad imala osećaj da je Bogdan time guši. U početku joj je to bilo simpatično i drago. Ali, prekoračila bi sebe svaki put kad bi tako nešto pomislila, setivši se kakav su ranije odnos imali i do čega je doveo. Minja je bila svime zadovoljna, osim svojim radnim mestom. Još uvek je radila u cvećari kod Sofije. Tri godine su prošle, a ona nije uspela da napreduje i da se pomeri sa tog mesta. Sofija je bila dobra žena, nije je iskorišćavala, plata je bila redovna, ali negde u sebi Minja je bila jako nezadovoljna. Bilo je sramota od same sebe zašto mora da radi takav posao, a fakultetska diploma skupljala je prašinu u stanu. Bližili su se Novogodišnji praznici. Marina je Bogdanu i Minji predstavila svog dečka sa kojim je bila godinu dana u

vezi. Za svakog ko to posmatra sa strane, to je bila ozbiljna veza, ali Marina je smatrala to nečim prolaznim. Minja se čudila njenom strahu od vezivanja, iako je poznavala još iz detinjstva. Nekoliko dana pred sam doček, Marina je javila Minji da je bolesna, zahvatio je grip i izvinila se što neće moći da pođe u restoran gde su rezervisali mesto za njih četvoro. Minja je predložila da Novu godinu proslave kod njih. Ona će se oporaviti do dočeka, a Minji je odgovaralo jer ne bi morala decu voditi u Tavnik kod Bisenije. Nije volela da joj svekrva čini usluge. Novogodišnje večere proveli su mnogo bolje od očekivanog. Minja i Marina su zajedno spremile nova, ukusna jela strogo sledeći uputstva sa receptata. Pilo se dobro vino, pevalo, igralo. Deca su dobila svoje poklone i ne dočekavši ponoć, otišla u krevete. Marina je već oko ponoći bila vidno umorna. Obzirom da je još uvek bila bolesna, mučili su je kašalj i kijavica. Po prvi put Bogdan i Minja su je videli nenašminkanu i nedoteranu. Došla je u običnim farmerkama i džemperu, bez šminke, sa kosom uvijenom u neobaveznu punđu.

Nakon ponoći, Minja je prva bocnula svoju drugaricu - "Drugarice, znam te toliko godina i mislim da je ovo prvi doček koji slaviš u džemperu i bez šminke na licu."

- "Zezaj me ti. Danas mi je bilo opet loše i nisam imala volju za šminkom. Čak sam i Novu godinu započela tako. Kako ono kažu, biću takva cele godine, znači lenja i zapuštena..."- uzvratila je Marina, nakon čega su svi prasnuli u smeh.

- "Odmah ćemo to ispraviti. Ovog puta ćeš svoje lepo lice prepustiti mojim prstima..."- reče Minja i ode po njen neseker sa šminkom.

- "O, ne... Kad me Minja bude našminkala, to će biti prava umetnost..."- bocnula je Marina drugaricu.

Nakon duže od dvadeset minuta, Minja je uzdahnula - "Gotovo..." -

Marina je glumila kako bojažljivo traži ogledalo, plašći se da se u njemu pogleda. Međutim, videvši svoj odraz, lice joj je zaorio veliki osmeh i oduševljeno je uzvihnula - "Wow...Minja...ubuduće ćeš me ti šminkati za svaku svečanu priliku kojoj budem prisustvovala. Nisam imala pojma da ti ovo radiš ovako dobro." -

Minja se stidljivo smeškala, nije navikla da je neko tako javno hvali pred drugim ljudima. Šminku i igranje bojama oduvek je volela, ali zanemarila je sve to od kad je rodila decu. Da li je to izgovor ili samo lenjost...nije smela da zapita sebe. Procedila je kratko "Hvala" pri tom osećajući kako joj obrazu bukne.

Ali, Marina se nije dala prebaciti na drugu temu. Povukla je drugaricu u kuhinju pod izgovorom da seku tortu. Poljubila je Minju u obraz, uhvatila za ruku i duboko se zagledala u njene oči boje lešnika. Ozbiljnim tonom rekla joj je:

- "Minja...ne mogu sakriti svoje oduševljenje kako si me lepo našminkala. Ako je tačna ta teza kako provedeš novogodišnju noć- takva će ti biti i godina...ja ću biti pola godine zapuštena, a pred kraj lepotica. Ali ti...ti sa ovakvim talentom možeš otvoriti svoj kozmetički salon. Budi svoja na svome, odredi svoje radno vreme kako ti odgovara i nemoj više gubiti vreme u onoj cvećari. Sofija je divna žena...znam šta ćeš reći...ali, vreme je da okreneš novi list u svom životu." -

Minja je iznenađeno gledala u svoju drugaricu i tiho izustila - "Ma daj, Marina...Nije to za mene. To je prevelika odgovornost. Treba mi i novac za otvaranje salona, a i znanje. Ovo je amaterski našminkano." -

- "Dok još radiš u cvećari, upiši kurs za kozmetičarku. Kad završiš i dobiješ sertifikat, ukoliko ti nedostaju novci, rado ću ti pomoći dok stanes na noge. Obećaj mi bar da ćeš razmisliti o mom predlogu."-

- "Hoću... Razmisliću. Obećavam."-

Božić su proveli u Tavniku kod Bogdanovih roditelja. Nakon svečanog ručka, vratili su se u Kraljevo. Nakon što je smestila decu u krevet, Minja je skuvala čaj za sebe i Bogdana. Smestila se udobno kraj njega. Primitivši da je zamišljena i tiha, Bogdan je upita:

- "Šta ti je? Ima li nekih problema? Tiha si."-

- "Ne, Bogdane. Sve je u redu. Samo...razmišljam o nečemu još od dočeka Nove godine. Marina mi je dala jedan predlog koji mi je sad sve vreme u glavi."-

- "O čemu je reč?"-

- "Oduševila se kako sam je našminkala... I predložila mi je da upišem kurs za kozmetičarku i da po završetku otvorim svoj salon i prestanem da radim u cvećari. Želi da mi pomogne i finansijski ukoliko zatreba. Mislim da je ludost."-

- "Zašto ludost? Ti znaš da ja Marinu ne volim nešto naročito, ali popustio sam zbog tebe, to je tvoja dobra prijateljica. Ali, moram priznati da ovaj predlog nije nimalo loš. Naprotiv. Mislim da je Marina ovoga puta u pravu."-

- "Ti to ozbiljno misliš, Bogdane?"- iznenađeno se okrenula Minja ka svom suprugu.

- "Da, Minja. Podržavam te u toj ideji samo ako želiš."-

9

Narednih nekoliko meseci, Minji su dani bili maksimalno ispunjeni. Bila je rastrgnuta između obaveza u cvećari, stana, dece, kursa i spremanja salona. Kurs je privodila kraju, za dve nedelje dobija sertifikat i zvanično može početi da radi. Marina joj je bila desna ruka oko uređivanja enterijera.

Sofija se jako ražalostila čuvši da Minja daje otkaz. Jako je zavolela, a uz to, bila je i dobar radnik. Dan pre zvaničnog otvaranja salona, Minja i Marina su ponosno okačile sertifikat na zid. Ostalo je samo još da majstor obeleži naziv salona na staklu. Odlučile su da mu daju simbolično ime “Šarm”.

Otvaranju su prisustvovali mnogobrojni Minjini i Marinini prijatelji. Čak je i Sofija došla. Iako je ostala bez radnice, radovala se zbog uspeha svoje prijateljice. Kad već ne može da radi u svojoj struci, dobro je da radi ono što joj je Bog darovao. U početku, Minja je radila samo pre podne, do 14h. Obzirom da je bila nova, žene nisu često posećivale salon. Pored šminke, radila je manikir. Kroz kratko vreme, primetila je da se žene koje su je već posetile vraćaju. Uskoro je imala stalne mušterije, a bilo je i novih lica. Gradom su kružile priče kako je Minja jedna od najboljih kozmetičarki u Kraljevu.

Pristojno je zarađivala, nije se mogla žaliti, nekad i više nego u cvećari. Radno vreme je mogla da prilagodi sebi i svojim obavezama. Konačno se osećala ispunjenom što se poslovnog plana tiče, mada negde duboko u sebi još je patila za radnim mestom u banci. Zahvaljujući svom poslu, stekla je nove prijatelje i poznanike. Povremeno bi joj dolazila jedna žena sa svojih 55 godina, fina, uglađena, sa diskretno naprskanim parfemom. Tražila bi laganu šminku za svečane prilike i ručkove na koje je odlazila ili sama ili sa mužem. Nije nikad puno pričala o sebi, jedino što je Minja znala o njoj bilo je njeno ime i to da radi kao profesor anatomije u Medicinskoj školi. Jednom prilikom dok je šminkala, ta joj se gospođa obratila ljubaznim glasom:

- "Minja, zaista odlično radiš svoj posao. Uputila sam nekoliko prijateljica u tvoj salon."

- "Hvala Vam na komplimentu. Salon sam otvorila na nagovor moje drugarice. Zadovoljna sam radom ovde, ali još uvek potajno patim što mi fakultetska diploma sakuplja prašinu u stanu."

- "Koji si fakultet završila?"

- "Ekonomski. Tačnije, specijalizovala sam se za bankarstvo. To mi je bila životna želja."

- "Dete moje...pa zašto mi ranije nisi rekla?! Moj suprug je direktor banke. Retko razgovaramo o poslu kod kuće, ali skoro mi se požalio da mu je jedna radnica otišla na trudničko bolovanje, a sa biroa rada mu ne šalju nikoga u zamenu. Porazgovaraću sa njime, mislim da ti je to jedinstvena prilika da ostvariš svoju želju."

Minja je ostala nema...naučila je sebe da se ne raduje unapred jer u zadnjem času nešto može krenuti po zlu. Smireno i staloženo je odgovorila - "Rado, bilo bi mi jako drago. Hvala Vam." - a u sebi je vrištala od uzbuđenja.

Prošle su dve nedelje, ali od starije gospođe nije bilo ni glasa. Minja je već par dana potisnula te misli o radu u banci. Pet minuta pre zatvaranja salona, na vratima se upravo ona pojavila.

- "Zdravo, Minja. Izvini što kasnim ovoliko dugo, ali nisam ti htela doneti lažne vesti. Rekla sam suprugu za tebe i diplomu koju poseduješ. S obzirom da nemaš iskustva, a on drugog radnika na toj poziciji ne nalazi, rekao je da sutra svratiš u banku i da se dogovorite oko detalja. Slobodno se pozovi na mene. Srećno!" - sa širokim osmehom na licu reče Vera i izađe iz salona.

Minji se od ovih reči zavrtelo u glavi. Da li je moguće? Da je nakon deset godina čeka posao u struci koji je oduvek sanjala...? Jedva je dočekala večer da bi Bogdanu rekla novosti. Bogdan je bio prilično iznenađen, ali i radostan zbog svoje žene. Znao je da je ona duboko u sebi nezadovoljna zbog toga što nije sve ove godine uspela da nađe posao za koji se školovala.

Sutradan, Minja je obukla klasičnu belu bluzu, i suknju poslovnog kroja u teget boji. Obula je fine cipele sa osrednjom potpeticom. Dan pre u dogovoru sa Marinom, otišla je kod frizera. Svoju dugu kosu crveno- ljubičaste nijanse skratila je na bob frizuru i ofarbala je u crnu boju. Na putu do banke zagledalo je dosta njih, među njima i muškaraca i žena. Ličila je na pravu poslovnu ženu, lepu, obrazovanu, atraktivnu. Stigavši u banku, zatražila je da se vidi sa direktorom i rekla da ima zakazan termin. Vrlo brzo je primio stariji čovek, sede kose i sa borama na čelu. Ponudio je kafom koju je ona učtivo odbila. U ovom momentu samo bi doprinela njenoj nervozi.

- "Gospođo Trifunović..." - započe direktor razgovor
- "Nama nedostaje kolega koji bi se bavio osiguranjem u

našoj banci. Radnica koja je bila na toj poziciji, otišla je na trudničko bolovanje i neće se vraćati tri godine. Moja supruga mi je nagovestila da Vi posedujete upravo to zvanje. Da li ste ikad radili u struci? Koliko iskustva posedujete?”-

Minja se nelagodno promeškolljila u inače udobnoj stolici. Tiho je rekla:

- “Zapravo...ja, nažalost, ne posedujem nimalo iskustva. Nakon diplomiranja, okolnosti su bile takve da nisam uspela naći posao u svojoj struci.”-

- “Shvatam. Nama je radnik zaista potreban, tako da sam odlučio da Vas zaposlim. Za početak, nećete raditi sami. Imaćete saradnika koji će Vas uputiti u posao dok ne steknete malo iskustva. Ponedeljak Vam je prvi radni dan. Dobrodošli, Minja!”- sa iskrenim osmehom na licu reče direktor.

Minja je bila van sebe od sreće i uzbuđenja. Ljubazno se zahvalila na svemu i uputila se ka svom salonu. Zvala je Marinu da joj saopšti dobre vesti. Bogdanu će reći uveče kad oboje stignu u stan sa posla.

Bogdan se silno obradovao zbog svoje supruge. Znao je koliko joj to znači. Ali, upitao je Minju:

- “U redu, Minja, ali...šta će biti sada sa salonom?”-

- “Radiću posle podne kad završim u banci.”-

- “Hmmm...dobro...ali...”-

- “Šta ali, Bogdane? Nešto nije u redu?”-

- “Ne, Minja. Nemoj pogrešno da me shvatiš. Samo... tvoje radno vreme je do 15h. Ako budeš nakon toga radila u salonu...kad ćemo te vidati kod kuće?”-

- “Nisam razmišljala o tome... Bila bi velika šteta da sad zatvorim salon. Postao je jedan od najpopularnijih u Kraljevu. Razgovaraću sa Marinom o tome.”-

Minji je tih nekoliko dana proletelo. Na poslu se

trudila da bude fokusirana, ali misli su joj često letele ka banci, već je sebe zamišljala tamo. U subotu su im došli Marina i Ivan u posetu. Nakon večere, dotakli su se teme salona. Nakon što se Minja požalila da ne zna kako uskladiti obaveze između dva posla, Marina joj je predložila da ona preuzme salon, pošto je trenutno bez posla, agencija u kojoj je radila zatvorila se. Svima je laknulo, njen predlog je bio izvanredan.

Osvanuo je i ponedjeljak. Minja je ustala rano, popila kafu, spremila decu za školu. U 8h bila je u banci. Direktor je predstavio ostalim kolegama i otišao u svoju kancelariju. Minja se upoznala sa svima ponaosob. Sve ove godine i život kakav je vodila doprineli su tome da postane stidljiva i povučena osoba. Malo više živosti u komunikaciji unela je nakon otvaranja salona. Sela je za svoj radni sto, ne znajući šta i kako da radi. Koleginica sa šaltera rekla joj je da će njen saradnik vrlo brzo stići, iako inače kasni desetak minuta od prvog radnog dana iako mu je skrenuta pažnja. Minja ga je čekala kao na iglama. Osećala je nelagodu zato što je završila fakultet, dobila diplomu a sad na svom radnom mestu ne zna od čega prvo da krene i kako to u praksi zapravo funkcioniše.

Pokušavala je da zaposli sebe bilo čime u iščekivanju kolege. Činilo se da prolazi čitava večnost. Bila je okrenuta leđima i nije ni primetila kad je kolega stigao. Spustio je svoju tašnu na sto i obratio se:

- “Dobro jutro, kolega. Izvinite što kasnim...”-

U tom momentu, Minja se okrenula, a lice njenog saradnika zaorilo je smehom:

- “Koleginice...”-

Minja je stidljivo promrmljala - “Dobro jutro.”-

- “Ja sam Mario.”-

- “Minja, drago mi je.”-

Minja je primetila čvrst stisak ruke prilikom upoznavanja. Na te sitnice je uvek obraćala pažnju. Smatrala je da to puno govori o samoj osobi. I glas...bio je tako... prijatan...zvonak za uho...kao da bi mogla satima da ga sluša dok govori.

Brzo se sabrala i objasnila kolegi da joj je potrebna njegova pomoć na samom početku, zbog neiskustva. Već nakon pet minuta, prionuli su na rad. Mario je bio strpljiv, a Minja je vrlo brzo shvatala na koji način treba raditi svoj posao. Već nakon nedelju dana, Minja je radila bez Mariove pomoći, kao da je na tom radnom mestu godinama. Bila je najzad ponosna na sebe. Imala je posao iz svojih mladalačkih snova, porodicu i divne kolege. Od svih njih, Mario joj je bio najdraži. Ali, smatrala je da je razlog tome to što rade zajedno, provode po osam časova svakog dana.

Prošlo je više od pola godine od Minjinog zaposlenja. Na poslu se dobro uklopila, posle podne imala je vremena da provede sa decom, uveče sa Bogdanom. Salon je funkcionisao odlično, Marina je o njemu vodila računa.

10

Sa sadašnjim zaradama, mogli su sebi da priušte kvalitetno letovanje. Odlučili su da ove godine to bude neko Grčko ostrvo. Kako se bližio dan polaska, Bogdan i dečaci su se sve više radovali. Minja je osećala neku nervozu. Spakovala je prtljag koji su nosili sa sobom, sutra rano putuju za Beograd, u 12:30h imaju let za Krit.

Put do Beograda, čekanje na aerodromu, nekoliko sati leta izmešanih sa strahom od letenja, umor...doprineli su da Minja uveče bude slomljena. Mučila je jaka glavobolja pomešana sa mučninom. Bogdan i dečaci su želeli da prošetaju gradom nakon večere, ali Minja nije imala ni snage ni volje. Đurađ je bio istrajan u tome i često zapitkivao majku:

- "Hajde, mama, molim te..."-

- "Sine, narednih deset dana bićemo ovde. Sve ćemo obići."-

- "Ali, mama, ja bih voleo sad..."-

- "Hajde, Minja, šta te košta...?!" - uključio se i Bogdan u razgovor.

- "Idite onda vas trojica! Samo idite! A mene ostavite na miru više..." - sasvim nenadano pobesnela je Minja.

Bogdan i dečaci su je iznenađeno pogledali i bez reči izašli iz sobe u vrelu avgustovsku noć. Glavobolja joj nije

dozvoljavala da zaspi. Prevrtala se po krevetu, pokrivala tankim čaršavom, otkrivala se, ustajala, pila vodu... Na kraju je samo tupo zurila u plafon, u polu zamračenoj sobi i pitala se zašto je dođavola onako reagovala na poziv muža i dece... Videvši da joj to samo pogoršava postojeću glavobolju, uz muke uspjela je zaspati. Nije ni čula kad su se njih trojica vratila. Ujutru, bila je u kupatilu, spremali su se za silazak na doručak. Mazala je lice kremom, kad je videla Bogdana kako ulazi u kupatilo. Prišao joj je s leđa i promuklim glasom upitao:

- "Kako si? Da li je prošla glavobolja? Nadam se da ćeš danas biti raspoložena..."-

- "Dobro sam. Izvini za ono sinoć, ne znam ni ja zašto sam tako reagovala."-

- "U redu je. Ali, nemoj to više pred decom raditi. Đurađ se jako rastužio što te je naljutio, a i sama znaš da nije imao loše namere."-

- "U redu. Hajde, idemo."-

Nakon doručka uputili su se na plažu. Kristalno bistra voda, prostrana peščana plaža i pejzaž iza njih učinili su da se Minja oseća kao u raj. Deca su bila velika, ali je Bogdan pomno pratio svaki njihov korak, tako da se Minja mogla skroz opustiti. Ležala bi na ležaljci, sunčala se i zatvorenih očiju slušala šum morskih talasa. Bogdan je bio zadovoljan što vidi Minju srećnom. Dugo se kajao zbog sve patnje koju joj je priredio. Želeo je da ima moć i da izbriše taj period avanture sa Dunjom, kao da nikad nije ni postojao. Posmatrao je svoju suprugu dok je ustajala sa svoje ležaljke i odlazila u vodu. Dođavola...bila je tako vraški zgodna, nije bila mršavica ali posedovala je prirodne obline. U kombinaciji sa maslinastim tenom i crnom kosom, delovala je egzotično. Primetio je nekoliko muških pogleda koji su

je ispratili. Bio je ponosan zbog toga što je može nazvati svojom ženom, majkom njihove dece... Znao je koliko je ona dobra i lojalna... Odjednom, stomak mu se zgrčio i kroz glavu mu je prošlo pitanje "Šta bi bilo kad bi Minja mene prevarila sa nekim"... Brzo je bacio pogled na nju u vodi. Delovala je tako ranjiva i nežna...ma ne...Minja to ne bi uradila. Znao je njene roditelje, oni su je patrijarhalno vaspitavali. Zbog preljube su se umalo razveli, ona zna kako to izgleda na svojoj koži i ne bi dozvolila opet tako nešto. Osim toga, Bogdan joj je pružao svu ljubav i pažnju koju je imao, tako da Minja nije imala potrebe za drugim muškarcem. Odagnao je iz glave te loše misli i uputio se u vodu, pravo ka njoj.

Minja nije bila naivna žena. Primećivala je poglede kojim su je muškarci na plaži odmeravali. Godili su joj da povrati poljuljano samopouzdanje. Bogdan je nakon afere sa Dunjom dugo bio pažljiv, čak i previše pažljiv. Previše izjava ljubavi, previše poljubaca, zagrljaja i kad su joj bili potrebni i kad nisu. Nekako...u svoj toj nežnosti izgubio je osećaj za strast. Previše je brinuo o deci, o njoj, da im ničega ne manjka, da sve bude na mestu. U samom početku, Minji je to godilo jer se zahvaljujući tome vraćalo njeno poverenje u njega. Ali, već godinama je tako. Nakon svih ovih godina, on uveče radije želi razgovor od fizičkog kontakta. Minja je u godinama kad je svesna svoje seksualnosti, želja...ali, Bogdan kao da to ne primećuje. Deca su im velika, ne bude se noću, tako da mogu sebi posvetiti sat- dva vremena uveče nakon što dečaci legnu. Minja je pokušavala razgovorom da to promeni. Nailazila je na otpor, Bogdan bi uvek odgovarao da je sve u redu, da ga privlači ali da postoje bitnije stvari od intimnih odnosa. Opušten razgovor je njemu veća bliskost među partnerima od fizičkog kontakta. Minja je pokušala da ga pokrene i

drugačijim pristupom. Kupovala je provokativno donje rublje sa čipkom, zanimljive haljinice koja jedva pokrivaju njene obline... ali, Bogdanovo oduševljenje bilo je kratkog daha. Vrlo brzo bi mu televizor ili igrica na računaru opet odvuikli pažnju. Sve to, vremenom, uticalo je da se Minja razočara u samu sebe. Smatrala je da je ona krivac zbog svega toga, da su dva porođaja ostavila traga na njoj iako je Bogdan uporno tvrdio suprotno. Osećala se manje vrednom i nepoželjnom i godinama joj se činilo na ulici da je svi pogledom sažaljevaju. Muški pogledi naročito..nijedan nije bio uprt u nju. I zašto bi? Pored toliko lepih i zaista zgodnih žena, zašto bi iko pogledao nju...?! Takve misli su joj godinama narušavale samopouzdanje, u toj meri da se dva meseca pre polaska na more iznenadila videvši se u ogledalu.

Bila je nedelja, Bogdan je otišao sa sinovima u Tavnik da obiđu babu. Minja se istuširala i posto je imala slobodu u stanu, prošetala je naga do spavaće sobe po garderobu. Na ormaru je imala veliko ogledalo u kojem je mogla ogledati celo telo. Zastala je. U ušima joj je odzvanjalo pitanje:

“Ko je ova žena? Pobogu...Minja...pa, to si ti... pa ti super izgledas za svoje godine. Dve trudnoće nisu te pregazile.”

Prišla je bliže ogledalu i pogledala u oči koje su je iz njega posmatrale. Bile su to sjajne, prodorne i pomalo mistične oči boje lešnika.Zavodljivo su joj se smešile dok su se Minji usne razvlačile u osmeh. Blago se odmakla i uočila da je Marina bila u pravu. Kratak crni bob na njenu maslinastu boju kože bio je pun pogodak. Pažljivije je zagledala svoje telo. Trudnoće su ostavile vidne tragove, nekoliko strija na bokovima koje su vremenom izbledele, ali biće uvek tu. Odjednom, bila je ponosna na njih. Ostvarila se kao majka, što je mnogo bitnija činjenica od nekoliko strija

i jednog ožiljka od carskog reza. U ogledalu je videla lepu i još uvek privlačnu, zrelu ženu koja se ostvarila na svim bitnim poljima i koja zna šta želi. Jedino...ponekad nema sa kim to da ostvari...

Minja je već godinama imala želju da letuje na Kritu. Sad kad je bila tu...nije se mogla usredsediti na ostrvo, na meštane, kuhinju... Obično bi zapazila svaki miris i boju, trajno urezala u sećanje. Ovog puta se trudila ali nije išlo. Nešto joj je odvlačilo pažnju, a nije znala šta. Osećala je da sve radi prisilno...odlazak na plažu, razgovori, čak i osmeh... sve je bilo veštačko, zbog mira u kući. Osmog dana odmora, gledala je besciljno u morsko prostranstvo. Nekoliko metara od nje, dublje u vodi, Bogdan je bio najsavršeniji otac. Igrao se sa sinovima u vodi, plivao... Ona se držala na distanci od njih. Dopustila je sebi da se opusti i pusti mislima da je vode. Ležala je na vrelom pesku i slušala šum talasa. Nakon nekog vremena, otvorila je oči i shvatila da će uskoro smiraj dana. Sumrak je bio blizu. Ono doba dana koje u sebi nosi neku mistiku i posebnu lepotu. Bogdan je sa dečacima već skupljao stvari i zvao je da se vrate u hotel. Minja mu je odgovorila da će ostati još koji minut da uživa u zalasku sunca. Posmatrajući borbu plameno-crvenih i zlatno-žutih boja na horizontu, u ušima je začula "Prelepo, zar ne?". U trenu se sledila i panično osvrnula oko sebe. Ta boja glasa, mekana a promukla, specifičan akcenat od kog joj se spuštala jeza niz kičmu...dođavola, da li je počela da ludi?! Bila je ubeđena da je čula Mariov glas. Ali, to je nemoguće...

Nakon što je srce prestalo da udara jako, duboko je uzdahnula i upitala sebe: "Minja, šta ovo bi malopre? Čula si Mariov glas, a znaš da on nije tu, već u Kraljevu, jedva čeka da se vratiš sa godišnjeg kako bi on sa porodicom otišao na svoj zasluženi odmor. "

Nakon ovog pitanja, htela je ustati i poći ka hotelu, ali njena unutrašnja Minja joj je odgovorila kroz pitanje: "Da li ti možda nedostaje Mario pa si zato umislila da čuješ njegov glas? Da li si možda podsvesno poželeva njega kraj sebe posmatrajući suton na vrelom pesku?"

Minji je srce ponovo počelo divlje da udara u grudima... Sutradan je poželeva da se što pre vrati svojoj kući u Srbiji. Iznenada joj je dosadilo i more i kupanje i Krit i gužva na plaži... Dok je koračala ka plaži, molila je Boga da joj ova dva dana što brže prođu. Nedostajala joj je Marina, čak i rutina odlaska na posao iako je često bila pod stresom. Maria je namerno gurnula u neki kutak mozga gde retko zalazi...

Poslednje večere na Kritu... deca su se umorila tog dana i zaspala odmah nakon večere. Bogdan je naručio flašu vina. On i Minja sedeli su na terasi i lagano ispijali crveno vino nakon zdravice. U daljini su se čuli talasi koji se lome o obalu. Veče je bilo tiho, bez gužve i mnogo uzvika na ulicama. Bogdan je nežno uhvatio Minju za ruku i privukao je k sebi. Poljubio je u kosu, pa u čelo i tako je usledio niz slatkih i nežnih poljubaca. Pod blagim delovanjem alkohola, Minja se opustila više nego inače. Dodiri su joj bili nežni ali fokusirani na Bogdanove prepone. U poljupcima je bila agresivnija nego inače... Želela je u tom trenutku da je Bogdan uzme u naručje, baci na krevet u njihovoj spavaćoj sobi, trgne jednim pokretom ruke tanani kimono koji je oskudno pokrivaio njene obline i potom strastveno vodi ljubav sa njom. Ljubeći ga, imala je pred očima viziju kako leži pod nagim muškarcem koji sa njom divlje vodi ljubav i raspolaže njenim telom na način koji god njemu odgovara, naravno, zarad obostranog zadovoljstva. Već u narednom trenutku, shvatila je da je taj muškarac iz njene vizije Mario. Naglo se odmakla od Bogdana i pogledala ga. On je stajao sa upitnim pogledom, rekavši:

- "Šta ti je noćas, zašto si tako...gruba?"-

- "Gruba?"-

- "Da...ponašaš se kao neka jeftina žena, a ne kao dama."-

- "Možda to i želim biti. Jeftina i laka žena, ali tvoja i samo za tvoje oči... Uzmi me na takav način bar jednom."- reče Minja i strasno ga poljubi.

- "Šta to pričaš? Ja nisam takav i tebe ne vidim tim očima i nikad ne bih mogao u krevetu tako da te tretiram."- iznenađeno i pomalo uvređeno odgovori Bogdan.

- "Kasno je. Idemo na spavanje, ujutru rano imamo let a ništa nismo spakovali."- jednoličnim tonom odgovori Minja, poljubi Bogdana u obraz i prođe pored njega.

Izgarala je od želje da je uhvati za ruku i pokaže bar malo strasti, želje za njom... Ali, ne. On je samo ravnodušno odgovorio "Hajde" i pošao za njom na spavanje.

Minja se trudila da zaspi, ali san nije nadolazio. Krivca je tražila u vrućini, iako je noć bila prijatna. Nije bilo buke na ulicama, insekata, bubica koje bi milele po njoj, deca su čvrsto spavala... I Bogdan je spavao, često hrkao što je nju dodatno iritalo. Ogrnula je kimono i izašla na balkon. Posmatrala je nebo nad Kritom, posuto zvezdama. Mesec je blistao, okrugao i velik, delovao tako blizu da joj se činilo da ga može rukom dotaći. Nije smela da se upusti u razgovor sa unutrašnjom Minjom, a znala je da će morati kad- tad da popriča sa njom. Već drugi put u poslednja tri dana, Mario je bio tu. U njenim mislima. Tešila je sebe da je to dobar znak, da je napunila baterije i da je spremna za povratak na posao. Sutradan je subota, vraćaju se kući, a već od ponedeljka vraća se staroj rutini. Pošla je na spavanje i ne pridavajući značaj blago ubrzanom radu srca u grudima.

11

Minja je shvatila koliko joj je odmor zapravo godio tek po dolasku u Kraljevo. Stan, zagušljiv i zamračen, prljav grad, sivo nebo koje je pretilo kišom...u odnosu na fin hotel u kombinaciji sa kritskim suncem i peskom na plaži. Minja je osećala kao da je bila odsutna godinu dana a ne svega desetak dana. Vikend joj je prošao u raspakivanju kofera, spremanju nedeljnog ručka i mentalnog napora da ubedi sebe kako sutradan mora otići na posao. Bila je zadovoljna svojim poslom, platom, ali često je bilo dana prilikom kojih je bila pod stresom. Još više je negodovala jer Mario uskoro odlazi na odmor pa će ona morati da odradi i svoje i njegove obaveze.

Sutradan, u 8h bila je u svojoj kancelariji. Kolega je već uveliko radio kad je ona stigla. Osmehnula mu se i obratila umilnim tonom:

- "Dobro jutro, kolega. Poranili ste jutros?"-

- "Oh, Minja, konačno si se vratila... Da, želim da završim neke obaveze pre odmora da bih tebe rasteretio."-

- "Pa...hvala ti na tome."- Minja kratko odgovori i posveti se raspremanju svog stola. Utonula je u svoje misli kad joj se Mario obratio:

- "Jako mi je drago što te vidim. Po tebi se vidi da ti je odmor baš prijao. Gde si beše letovala, Santorini?"-

- "Krit." - uzvratila Minja i odlučila da na preostala dva komentara ništa ne uzvratila.

Oko 9:30h, Minja je krajem oka videla da Mario ustaje od svog stola i odlazi prema ormariću gde odlazi svoje stvari. Sasvim nenadano, osetila je dodir na ramenu. Mario je nakratko spustio ruku na njeno rame i upitao je da li želi i ona kafu pošto ide da naruči za sebe. Zbunjena, potvrdila je. Ubrzo, kancelarijom se proširio miris tople kafe, a Mario je njenu šolju spustio na sto, usput okrznuvši njenu ruku svojom. Dodir kože o kožu u kombinaciji sa prijatnim mirisom koji se širio iz šolje ispred nje, doprineli su da joj koncentracija skroz opadne. Spontano ga je pogledala u oči, dok je on izgovarao "Izvoli, kafa." Oči su mu sijale, a u uglu usana je stajao blagi osmeh. Nije mogla podneti njegov prodoran pogled, pa je ubrzo spustila svoj i tiho izustila "Hvala." Pred kraj radnog vremena, Minja se obratila Mariu:

- "Oh, kakav naporan dan. Ali, dobro je vratiti se na posao. Da li mi veruješ da mi je pred kraj odmora već postalo dosadno?" -

- "Hm...uz dobro društvo, ne može nigde da bude dosadno." - odgovori Mario.

Minja je ove reči dočekala kao nož. Ubole su je negde u dnu stomaka. Pribrala se i učtivo upitala:

- "Gde ti ideš na odmor?" -

- "Bodrum, Turska." -

- "Lepo." - uzvratila Minja pokušavajući da prikrije blagu zavist u glasu.

- "Supruga je rezervisala hotel sa 5 zvezdica. Grčku i Italiju smo obišli, pa joj je sada želja Turska." -

- "A tebi?" - Minji se ote pitanje.

- "Ma, meni je svejedno...svugde je lepo. Ja sam tu da se pobrinem da ničeg ne manjka." -

U momentu kad su se razilazili, Mario se okrenu ka Minji i još jednom ponovi:

- "Zaista mi je drago što si se vratila."

- "I meni." - uz širok osmeh reče mu Minja.

Ostatak dana Minji je protekao u spremanju večere i sređivanju stana. Po završetku obaveza, bila je iscrpljena. Trebaće joj još nekoliko dana dok povrati ravnotežu između obaveza na poslu i obaveza kod kuće. Želela je da legne sa Bogdanom u dnevnoj sobi i da zajedno pogledaju film ali on je odbio njen predlog. Morao je da poradi na programu za novu školsku godinu. Minja je gledala film 15 minuta pa joj je dosadio i pošla je na spavanje. Legla je ali nije mogla da zaspi. Uporno se prevrtala po krevetu, ali nemir u njoj nije jenjavao. U jednom momentu, sklopila je oči, zagrlila jastuk i zamislila da je Mario pored nje. Nežno je ljubi u kosu dok mu ona leži na grudima... Minja nije ni bila svesna da je zaspala. Trgnula se kad se Bogdan ušuškao kraj nje i povukao tanano čebe. Naglo je otvorila oči, nesvesna da je prošlo već duže od sat vremena kako spava. Narednog trenutka, kroz glavu su joj prošle poslednje misli pre nego što je zaspala. Što je sebe više prisiljavala da ne misli o Mariu, on je bio sve prisutniji u njenoj glavi. Bogdan je već zaspao pa se Minja okrenula na bok i zagrlila muža s leđa. Silom je ponovo zaspala.

Naredni dani na poslu bili su ispunjeni napornim radom i prijatnim raspoloženjem između Minje i Maria. Jedno popodne Bogdan je Minji poslao poruku da će kasniti s posla. Negde u podsvesti, Minji se uključio alarm... šta ako će se ponoviti isti scenario kao sa Dunjom?! Međutim, nakon dva sata, Bogdan je stigao kući i doneo neočekivane vesti.

- "Minja...nećeš pogoditi ko me je nazvao dok sam bio na poslu. Antonije...direktor gradske biblioteke."

- "Ok...?"- upitno mu je Minja odgovorila, ne shvatajući čemu ushićenje zbog poziva tog vremešnog gospodina. Zнала je da ga Bogdan poznaje još iz detinjstva i da ga izuzetno jako ceni.

- "Zamolio me je da se vidimo. Želeo je da porazgovaramo o nečemu. On uskoro odlazi u penziju i ima pravo da da predlog za svoju zamenu. Minja...on želi da ja zauzmem njegovo mesto." - pomalo nesigurno ispriča Bogdan.

- „Bogdane, pa to je odlično. Baš se radujem zbog tebe.“ - poskoči Minja i zagrlila svog muža.

- „Ma daj, Minja... Ne znam mogu li da prihvatim to. Velika je to odgovornost.“ -

- „Čekaj, Bogdane, u čemu je problem? Zreo si čovek, obrazovan, dugogodišnji profesor, išao si na mnoštvo seminara... Ne vidim gde je problem. Zašto ne bi prihvatio tako nešto? Ne bi imao glavobolju oko srednjoškolaca koji ne žele da uče, ne žele da čitaju... Daj, i mi sami bili smo takvi. Ovde bi imao svoj mir, imao bi veću platu, konačno bi mogao uživati u svom poslu. Održavao bi književne večeri, promocije knjiga, bio u saradnji sa lokalnom galerijom oko izložbi... Bogdane, predlog je savršen. Veruj mi, kajaćeš se ako ne prihvatiš.“ -

Nakon ovih reči, Bogdan je utonuo u svoje misli, a Minja je postavljala večeru za svoju porodicu. Nakon tri dana, Bogdan je Minju obavestio da je prihvatio predlog i da počinje sa radom za tri nedelje. Nadao se da će škola naći zamenu u međuvremenu.

Osvanuo je ponedeljak, sredina je septembra... Bogdanov prvi radni dan u biblioteci, a Minjin prvi radni dan bez kolege, naredne tri nedelje biće odsutan zbog odmora. Sezona odmora je prošla pa je Minja imala i previše obaveza u banci . Previše transakcija, uplata, isplata, kredita... A pride

je radila i Mariov deo posla. Popodne bi po dolasku kući pred očima videla samo brojeve žiro- računa i razne sume novca. Za razliku od nje, Bogdan je s posla stizao pre 14h, uvek svež i doteran, nasmejan i rasterećen obaveza. Ostatak dana proveo bi gledajući tv program, čitajući knjigu ili istražujući nešto vezano za posao. Na polovini treće nedelje Mariovog odsustva, Minja je pukla i razdrala se jedno veče na Bogdana:

- "Ok, Bogdane, ja razumem da si ti sad na većem položaju, sada si direktor biblioteke...ali, to te ne sprečava da i dalje budeš muž, otac. Pomozi mi neko veče oko večere ili jednostavno, pomozite dečacima oko domaćih zadataka, bar me toga poštedi. Na poslu sam preopterećena, kod kuće isto...osećam se poput balona pred pucanje!"-

Bogdan ovakav napad nije očekivao. Čutke je prišao stolu gde su sinovi pisali domaći. Minja mu je beskrajno bila zahvalna na tome jer nije imala više energije za svađu. Smogla je snage da se istušira, to jest morala je. Uputila se u spavaću sobu i legla kraj Bogdana. Legla je na bok, okrenuvši mu leđa. Očajnički je želela da se on pripije uz nju i da je nežno mazi po leđima, da pričaju o sasvim nebitnim temama, da je potom poljubi u obraz i odu na spavanje. Međutim, on je uporno nešto gledao na telefonu i smejavao se sam sa sobom. Minja se blago okrenula ka njemu i tiho upitala - "Bogdane, da li bi hteo da me izmasiraš, utrnula sam od bola i napora, ovih dana?"-

Međutim, odgovor nije dolazio.

- "Bogdane?"- ponovila je Minja. Polako je ustala i opkoracila ga, poljubivši ga u čelo. Samo je kratko podigao glavu i nešto sebi promrmljao u bradu.

- "Bogdane, da li ti uopšte registruješ šta ja tebi pričam?"- sad već vidno iznervirana Minja upita povišenim tonom.

- "Šta je sada, Minja? Opet želiš da se svađamo. Naravno da te čujem. Izmasiraću te, samo da pogledam ovo..." - i ne stigavši da završi rečenicu, jer se iz Bogdana prolomio gromoglasan smeh. Minja je ponovo legla nazad na bok i molila Boga da joj usliši želju i da se Bogdan okrene ka njoj. Nije joj trebao sex, već dodir. Bestraga, tako je bila željna njegovog dodira, a Bogdan je već duže vreme samo fizički prisutan u njenom životu.

Mariov povratak, Minja je doživela kao oslobođenje. U velikoj meri ublažio joj je osećaj rastrzanosti i napetosti na poslu. Nekoliko dana po njegovom povratku, za vreme pauze, Minja mu se obratila:

- "Svašta sa mnom...bila sam toliko opterećena raznim obavezama u toj meri da sam zaboravila da te pitam kako je bilo na odmoru? Bodrum, beše?" -

- "Ne mari. Da, Bodrum. Bilo je jako lepo, Turci su gostoljubiv narod. Sam grad je velika luka. Zanimljivo mesto. Dane smo provodili na okolnim plažama, večerali lokalne specijalitete po manjim restoranima, kupili nešto suvenira, probali da se cenkamo oko nekog manjeg tepiha... Iako radim sa parama svakog dana, priznajem da mi cenkanje baš i nije išlo najbolje od ruke." -

Minja je progutala knedlu u grlu. Potisnula je iznenadnu zavist koju je osetila i kratko procedila - "Divno..." -

Prostoriju je zauzela neka neprijatna tišina.

Tišinu je nakon nekoliko minuta prekinuo Mariov promukao glas:

- "Jesam li ti, možda, nedostajao!?" -

Nespremna za ovakvo pitanje, Minja je istog trenutka odgovorila - "Prilično." -

Mariove usne razvukle su se u širok osmeh i Minja je shvatila šta je rekla i osetila kako joj obrazi počinju

buktati crvenilom. Kako bi bar malo ublažila jačinu svoje malopredašnje izjave, nastavila je jednoličnim tonom:

- "Mislim....nedostajalo mi je tvoje prisustvo ovde na poslu. Imala sam previše obaveza. Zaista bi direktor trebao da nam nađe drugu osobu kao zamenu dok je jedno od nas na odmoru."-

Međutim, Mario se i dalje smešio dok mu je pogled bio prikovan za nju. Minja je osećala novi nalet crvenila u obrazima. Odlučila je da ga ignoriše i posveti se radu. Iako nije dizala pogled, osećala je da je on gleda s vremena na vreme. Izvinila se i rekla da ide po kafu, pa ga je ljubazno i profesionalno pitala želi li i on. Stigavši do automata, gurnula je novčić i pritisla dugme. Čekajući šoljicu, primetila je da joj ruke drhte, a srce ubrzano lupa. Odložila je dve kafe pored automata i otišla do toaleta. Bila je u pravu. Obrazi su goreli. Duboko je udahnula, umila se, popravila šminku i zagledala se u svoje oči u ogledalu. Stojeći tako, naspram svog odraza, povela je razgovor sa unutrašnjom Minjom:

"Dođavola, ženo, šta ti bi malopre? Glupačo!!! Zašto si mu rekla da ti je PRILIČNO nedostajao? U stvari...zašto ti je uopšte nedostajao? I da li je?! Šta li on sada misli o tebi? Blam, pravi si blam sebi priredila. Baš me zanima kako ćeš mu sad odneti onu kafu. Pogledaće te pravo u oči, znaš da hoće. Šta ćeš ti uraditi? Uzvratiti pogled onako kako ti umeš, direktno i oštro ili ćeš se opet kukavički povući za svoj radni sto ili ćeš samo da gviriš, poput prestrašenog miša?"

Minja se trгла iz svojih misli i shvatila da se već prilično zadržala. Pogledala se u ogledalo. U celini...bila je zadovoljna svojim izgledom. Siva suknja i sako pratili su liniju tela, ističući obline. Kratak crni bob bio je na mestu, šminka takođe...još poljuljano samopouzdanje i sve je potaman. Još jednom je duboko udahnula i

krenula. U kancelariju je ušla visoko podignute glave. Držeći u rukama dve šoljice sa kafom, prišla je Mariovom stolu. Blago se nagnuvši ka njemu, dovoljno da joj oseti trag parfema, spustila je šolju na njegov sto, zavodljivo i direktno ga pogledavši u oči. Samouvereno je izgovorila "Izvoli, kolega." I uz njihanje bokova produžila do svog stola. Podigla je pogled ka njemu i videla kako on mirno i staloženo sedi, ispija kafu i posmatra je.

- "Da li je sve u redu? Ne valja kafa?" - Minja se pravila naivna.

- "Ne, naprotiv. Sve je savršeno. I ti i kafa." -

Minja je osećala ponovo blagu drhtavicu ali, srećom, preostalo je još malo vremena do kraja radnog vremena.

Po završetku radnog vremena, Minja je otišla u kupovinu. Kupila je nekoliko sitnica za večeru i jednu flašu vina. Marinu nije dugo videla, pozvaće je na večeru. A sa Anđelom se još duže nije čula... Shvatila je da je zbog mnoštva obaveza potpuno zapostavila svoje prijateljice. Pošto je salon bio u blizini prodavnice, odlučila je da svrati i vidi šta se tamo dešava. Planirala je da priča sa Marinom i da taj lokal prenese na nju. Njena drugarica nije mogla sakriti oduševljenje kad je ugledala.

- "Minja!!!" - reče Marina i potrča Minji u zagrljaj.

- "Zdravo, mila moja. Znam... pre nego što me izgrdiš, priznajem, nisam bila baš najbolja prijateljica prethodna dva meseca. Imam svašta da ti pričam..." -

- "I ja tebi!!!" - prekinu je Marina u pola rečenice, što nije baš uobičajeno za nju.

- "Reci prvo ti." - odgovori Minja.

- "Trudna sam! Trinaesta nedelja..." -

- "Ahhh... Marina... pa to su divne, ma, predivne vesti... Baš si me obradovala!" - reče Minja i zagrlji svoju

drugaricu. Nakon što se odmakla od nje, primetila je da Marina prosto blista. Onda je pažljivo upitala:

- "Ali...zašto mi tek sad kažeš?" -

- "He...ne zaboravi da si ti bila u 4- 5 mesecu trudnoće kad sam ja otkrila da si trudna... Šalim se malo, ne zameri. Nisam nikome rekla. Dugo sam se lomila šta da radim. Prvih nedelju dana sam planirala da uradim kiretažu, osećala sam da nisam još spremna za brak i dete. Potom me je proganjala moralna obaveza prema Ivanu, kako da abortiram a da mu i ne kažem da sam bila trudna. On je uvek fin i pažljiv prema meni, tretira me kao kraljicu. Iznenadio se kad je čuo vesti ali je rekao da bi voleo da zadržim bebu jer ima ozbiljne planove u vezi nas. Počeli smo da živimo zajedno pre deset dana. Nećemo se venčati...bar ne još uvek...brak i onako ne čini venčani list već osećanja i način kako se dvoje nose sa problemima. Zar ne?" -

Minja je pažljivo slušala svoju drugaricu i nakon ovih reči, potekle su joj suze pa je snažno zagrlila Marinu: - "Ah, drugarice..." -

- "Hej, hej...šta ti je? Da li je sve ok?" -

- "Ma, jeste. Samo si me raznežila." - reče i obrisala suze - "Eto...a ja kupila i vino za nas dve, htela sam da te pozovem kod nas." -

- "Na večeru dolazim. A vino će da pričeka narednih par meseci." - uz osmeh uzvratila Marina.

- "Onda...večeras u 7? Dođite zajedno." -

- "Večeras u 7." -

Ostatak popodneva Minji je prošao u brzinskom čišćenju stana i spremanju večere. Deca su radila domaći, ovoga puta sa ocem. Dok je spemala sastojke za preliv testenine, shvatila je da je uzela pogrešne začine. Bestraga... uopšte psihički nije bila prisutna. Već satima je u kancelariji

i iznova i iznova sluša Mariovu izjavu “Sve je savršeno...i ti i kafa.” Pitala se šta je time mislio?! Ma daj, nije ona prosta žena, zna se šta se pod tim misli. Ali opet...ona je prosečna žena, sa mnogo nedostataka na sebi, nemoguće da mu je privukla pažnju. I zašto uopšte pridaje toliki značaj tome? Moraće da porazgovara sa Marinom o tome, mora sve to nekome da kaže.

12

Mario je sredovečan muškarac koji je zagazio u 50-tu godinu života. Za svoje godine održava finu liniju, i izgleda znatno mlađe. Voli aktivnosti u prirodi poput dugih šetnji ili trčanja. Skijanje mu je opsesija. U kasnijim godinama se oženio Jelenom, ima dve ćerke koje još uvek idu u osnovnu školu. Za svoj brak može reći da je skladan. Porodica mu je jako važna. Sa ćerkama nije naročito blizak, Jelena je u tom pristupu umešnija od njega. Sa njom nema nikad tenzija, prepirki, sve rade po dogovoru. Voli li je? Naravno da je voli, pa rodila mu je dvoje dece, kuva, pere, brine o svima njima... Njegova glavna obaveza je da im obezbedi dovoljno novca kako nijedno ne bi oskudevalo u bilo čemu. Jelena, inače, radi kao farmaceutska tehničarka u jednoj privatnoj apoteci u gradu. Oduvek je volela skupu garderobu, šminku, cipelarnik je pun razne obuće... Dovoljno je da kaže "To želim" i Mario bi joj ispunio želju. Prilično je tvrdoglava, pa on često ide linijom manjeg otpora. Sve u svemu, vode prilično jednoličan život. Da... jednoličan, ružno bi bilo reći dosadan. Bez ikakvih trzavica, bez strasti, bez želje za bilo čim novim.

Minja je zapala za oko Mariu još od prvog dana. Očekivao je nekog muškarca na toj poziciji ili neku vremešnu gospođu. Silno se iznenadio kad ju je ugledao. Maslinast ten

i crni bob bili su prava kombinacija. Iako je bila u početku stidljiva i preplašena zbog manjka iskustva, sve to doprinelo je njenom šarmu. Krišom je mnogo puta posmatrao. Kao zrela žena, sa svojih 35 godina i dve trudnoće iza sebe, izgledala je perfektno. Sitne nesavršenosti na njoj samo su pojačavale kompletnu sliku savršenosti u njegovim očima. Ono što ga je najviše na Minji privlačilo bile su njene oči. U očima boje lešnika, mešale su se smeđa i zelena boja, zavisno od osvetljenja i raspoloženja. Bile su nekako pune života, i kad bi ga ponekad pogledala imao je utisak da iz njih plamti vatra. Sve to upotpunila bi širokim, nevinim osmehom.

Mario je na Minju reagovao kao i većina muškaraca kad vidi lepu i privlačnu ženu. Ali, s obzirom da već duže vreme rade zajedno, imao je prilika da je vidi i srećnu i tužnu i besnu i uznemirenu. Naizgled je odavala utisak jake, nezavisne žene, ali verovao je da se ispod te maske krije krhka devojčica. Postepeno, njen pogled i osmeh sve više su mu ulazili pod kožu. Njeno prisustvo tih osam časova na poslu njemu je punilo baterije da kući lakše podnese jednoličan život. Nije pridavao tome preveliki značaj, ali se zabrinuo kad je jednom prilikom tokom vođenja ljubavi sa suprugom na trenutak zamislio Minjin lik pred sobom. Istog trena se i trgnuo, iako Jelena ništa nije ni primetila. Ona je na njihove seksualne odnose reagovala mehanički. Uvek mrzovoljna, uvek napeta, uvek s pitanjem "Hoćeš li skoro, umorna sam?!"... Sve to doprinelo je da se pojavi najgori muški problem u tim godinama. Iako je to nerado prihvatao, Mario je nekoliko puta imao problema sa potencijom. Nije uspevao da se pomiri sa činjenicom da stari. Kako je vreme prolazilo, u njegovim mislima i željama sve više bila je prisutna Minja. Od pukog prisustva, u misli su mu nadolazile vizije kako se smeše jedno drugom. Vremenom su te vizije zamenili nežni

pa sve strastveniji poljupci. Nakon toga, usledile su vizije zajedničkog sexa. Bilo je tu raznih varijanti, od nežnog, romantičnog do grubljeg, punog strasti. Sa takvim mislima sve češće je uveče odlazio u krevet.

Tri nedelje na odmoru proticale su sporo i napeto. Primetio je mnogo puta da je nervozan bez razloga, sve mu smeta... Na plaži je nekoliko puta poželeo da je Minja sa njim tu, da šetaju držeći se za ruke, da se smeju... Znao je da ona obožava putovanja i upoznavanje drugih kultura i naroda. To im je bila zajednička osobina. To jest, samo jedna od zajedničkih. Iz razgovora, stekao je utisak da imaju sličan pogled na razne životne aspekte. Bili su tako slični, a opet toliko različiti... Nije se nikad usuđivao da načini bilo kakav korak, sem poslovnog sa njom. Minja je udata, ima svoju porodicu, on je oženjen. Veza među njima, bilo kakva, bila je nemoguća. Zato se trudio sve vreme da potisne svoje simpatije.

Ove večeri, seo je, udobno zavaljen u fotelju, ispijajući čašu belog vina. Jelena je već odavno obukla staru, široku pidžamu i otišla u krevet. Mario je sedeo, uživao u kiselkastom ukusu vina i tupo zurio u plafon. U glavi mu je pulsiralo:

“Čoveče, šta uradi danas? Koji li je tebi đavo?! Zašto si pitao Minju da li si joj nedostajao? Budalo!!! Zašto bi ti njoj nedostajao? To što ona jeste tebi, ne znači da si i ti njoj. Ali...čekaj. Bila je iznenađena i istog trena je rekla “Prilično.” Da li je moguće da i ona oseća prema tebi nešto? Neka hemija? Nemoguće... Daj, Mario, mlađa je od tebe čitavih 15 godina! Čoveče, saberi se. Ne priliči ti ovakvo ponašanje. Bestraga, zašto je ne možeš izbaciti iz glave?!? Oh...Bože... Budalo jedna. I na kraju si joj rekao da je savršena. Dobro, nisi slagao, ali čemu to? Kako ćeš je sutra pogledati u oči? Hajde, popij to vino i idi u krevet. Sutra je novi dan...”

U domu Trifunovića, u tom istom vremenskom periodu, vladala je prijatna atmosfera. Minjina deca spremala su se za spavanje. Bogdan i Ivan sedeli su na trosedu u dnevnoj sobi i razglabali o klimatskim promenama. Minja je zamolila Marinu da pođu u njenu spavaću sobu i da se tamo na miru ispričaju.

- "Pričaj mi utiske sa Krita. Nemaš pojma kako ti zavidim, oduvek mi je bila želja da odem na to ostrvo."

- "E...bilo je prelepo. Plaže, voda, sve je perfektno. Kuće su im u tradicionalnom stilu, okrečene u belo, prozorska okna ofarbana u plavo... Sve u svemu, treba to doživeti. Rečima ti ne mogu opisati."

- "Je li, da li si videla nekog zgodnog macana, onako krajem oka?"

- "O, Marina, glasno se nasmejala Minja, ti se ne menjaš! Mogu ti reći, bilo ih je nekoliko. Devojaka još više, tela izvajanih kao u boginje. Bože, Marina, kako mi je bilo neprijatno da se svučem u kupaći. Tih petnaestak metara do plaže, gazila sam kao po žaru. I to ne zbog vreline peska već zbog srama. Osećala sam kako me pojedini muškarci gledaju..."

- "Ok...pa šta s tim?"

- "Kako pa šta s tim? Bilo me je blam u odnosu na sve te zgodne žene okolo mene. Sve zategnute, sijaju, blistaju. A ja? Butine pune celulita, stomak išaran strijama, ispupčen od carskog reza i dva porođaja...poput neke babe. Nije ni čudo što su gledali, verovatno su se podsmevali i kazali šta li će ova tu, da nam remeti dobar vidik."

- "Bože, ženo, znači, ja ne verujem šta slušam. Devedeset posto sam sigurna da oni nisu ni primetili tvoje strije, celulit još manje. Pažnju im je privukla dobra guza, a ti savršeno znaš da ja ne dajem baš svakoj ženi taj kompliment.

Uz nju, maslinast ten, dobra frizura, seksepil koji prirodno poseduješ a ne glumiš ga, senzualan pogled... Kako je bilo sa Bogdanom? Jeste li išli negde na večeru, neku svirku?" -

- "Bogdan je bio bebisiterka. Decu je tretirao kao da imaju tri godine, nadgledao ih u vodi, igrao se sa njima, plivao. Mislim, u redu je to ali..." -

- "Ali...nije to?!" -

- "Nije. Dečaci bi uveče rano zaspali. Imali smo odvojene sobe. Ponela sam onaj crveni kimono sto sam naručila u junu, sećaš se? Obukla sam ga dve večeri za redom i prišla mu u cilju da flertujem sa njim, da povratimo bar delić strasti. Međutim, znaš šta mi je rekao veče pred polazak? Da se ponašam kao jeftina žena, a ne kao dama." -

- "Molim??" -

- "Da. Ne mogu ti opisati kako sam se u tom momentu osećala. Jeftino, ali ne u seksualnom smislu, već emotivnom. Marina...već mesecima sakupljam njegove mrvice ljubavi. Ne znam šta mu je. Šta god uradila ili rekla, on uzima zdravo za gotovo, kao nešto što se podrazumeva. "-

- "Minja...da se ne ponovi stara priča? Da nema ljubavnicu opet?" -

- "Ne, ne verujem da je to u pitanju. Samo...nema života u njemu, energije, strasti. Sve što radi, radi zbog obaveze, ne i želje." -

- "Drugarice, ne znam kako da ti pomognem i koji savet da ti dam." -

- "Pusti to. Nebitno." -

- "Nebitno? Ne bih se složila. Šta može biti bitnije od toga?" -

- "Mario, moj kolega sa posla." -

Marina je razgoračila oči, zaprepašćeno: - "Molim?" -

Onda je Minja polako ispričala drugarici sve što se dešavalo na poslu. Na pitanje šta ona o svemu misli, Marina je odgovorila:

- "Ti se njemu sviđaš i to mnogo." -

- "Ma daj, Marina, to je nemoguće." -

- "A on tebi? Sviđa li se on tebi?" -

- "Ne lupaj, pobogu. Naravno da ne, osim toga, koliko je stariji od mene... Ok, ima neku harizmu, to priznajem..." -

- "Aha!!!" - prekinu je Marina usred rečenice - "Tu sam te čekala. Znači, ipak ima nešto." -

- "Nije samo to. Na moru sam u par navrata poželela da je pokraj mene, a dešavalo mi se da uveče odem na spavanje misleći na njega." -

- "Minja...čuvaj se." -

Nakon kratke pauze, ponovo se oglasila Marina:

- "Da li bi volela da doživiš bilo šta sa njim? Kratku avanturu, neobavezan sex ili možda samo poljubac?" -

- "Ne znam. U mislima smo radili svašta, ali ne znam koliko bih uživo daleko otišla sa njim. Verovatno ništa dalje od trenutnog odnosa, to bi nam narušilo profesionalnu saradnju." -

Nakon ove rečenice, Marina se izvinila i rekla da moraju poći, bilo je kasno a svima je potreban san. Minja joj se zahvalila što je saslušala, ispratila je svoje goste i poslala sa Bogdanom na spavanje. Po navici, Bogdan je zahrkao već nakon deset minuta, dok se Minja još nepun sat prevrtala po krevetu.

13

Sutradan se na poslu napetost osećala u vazduhu, mada su Minja i Mario razgovor sveli isključivo na poslovne teme. Čak je i kafu svako uzimao sam za sebe. Minja je ovog dana imala manje obaveza od kolege, i završila je pre kraja radnog vremena. Glumila je da nešto piše, kucka na računaru, a zapravo je sebi dala vremena da nesmetano bolje osmotri Maria. Marinino pitanje joj je cele noći odzvanjalo u ušima. Želi li nešto sa njim? Setila se dana njihovog upoznavanja. Bila je suviše uplašena. Nakon što su joj rekli da kolega uvek kasni iako ga je direktor opominjao, Minja je u glavi stvorila sliku nekog tvrdoglavog i strogog muškarca. Nije mu u glavi zamislila ni lik ni godine, već samo karakterne osobine. Jedino što pamti od tog prvog susreta, bio je čvrst stisak ruke što je njoj govorilo da je jaka, karakterna ličnost i glas. Bože..imao je tako zvonak i prijatan glas, mekan akcenat od kog je podilazila prijatna jeza. Trgla se iz tih sećanja i prebacila u realnost. Shvatila je da i dalje isto reaguje na njegovu boju glasa. Bolje ga je osmotrila. Bio je prilično stariji od nje. Ima okruglu glavu, punije usne i zagonetan osmeh. Guste obrve kriju svetlo smeđe oči koje na jačoj svetlosti poprimaju žućkastu boju. Jedinstvene su, nije ni kod koga videla takve. Kosa mu je uveliko prošarana sedima, a na čelu ima usecanu duboku

boru. Šta vidi u njemu? Poput onih testova “Reci prvo šta ti padne napamet.” Ok...vidi zrelog muškarca koji odiše nekom tajanstvenošću, strašću, koji savršeno zna šta želi i kako do toga da stigne. Dok ga je tako posmatrala, on je naglo podigao glavu i ukrstio pogled sa njenim. Usne su mu se razvukle u neodoljiv dečaćki osmeh.

- “Šta je, Minja? Nešto te muči?”-

- “Ma, ne...samo, imam roditeljski sastanak kod starijeg sina. Ne volim da idem tamo.”-

- “Ha ha...a ko voli?”- kratko odgovori Mario.

Oboje su se polako pakovali i spremali da pođu. Minja je prišla ormariću da uzme svoju tašnu. U momentu kad je stavila ruku na kvačicu, Mariova ruka je poklopila njenu. Osećala je težinu i toplinu njegovog dlana nad svojom šakom. Okrenula je pogled ka njemu, a on je gledao direktno u oči i uz dobro znan smešak rekao - “Izvini, hteo sam da uzmem sako.”- Tek nakon toga, sklonio je svoju ruku sa njene.

Minja je laganim korakom išla ka školi. Da neko može istresti na videlo sve misli iz njene glave u ovom trenutku, mogle bi se nazvati samo jednim imenom - Mario. Razmišljala je o njegovom malopredašnjem postupku, pred očima bio joj je njegov lik i osmeh. U svom tom metežu u njenoj glavi, tok misli prekinuo je neki ženski glas:

- “Minja! Minja! Pobogu, Minja, čuješ li ti?”- uporno je dozivala simpatična plavuša.

Minja se pribrala i osmehnula ovoj ženi. Bila je to Jeca, mama jedne Đurađove drugarice. Znaju se još od prvog razreda, ali samo površno. Viđaju se na roditeljskim sastancima, priredbama i festivalima.

- “Izvini, Jeco, utonula sam u neke svoje misli. Ideš li na sastanak?”-

- “Da, upravo sam tamo pošla. Ti? Hoćemo li zajedno?”-

- “Naravno.”- reče Minja. Roditeljski je prošao kao po običaju katastrofalno. Učiteljica je jadikovala, kritikovala učenike da slabo uče, da previše koriste mobilne telefone, apelovala na roditelje da sa njima pričaju kući o tome i da povedu više računa o tome šta im deca rade. Minja je pratila tok sastanka i u jednom momentu joj se slošilo od sve te buke, vike, nekulturnog upadanja roditelja u reč učiteljici. Zapitala se zašto Bogdan nikad ne dolazi na ovakve stvari? Đurađ je i njegov sin, ne samo njen. Diskretno je pokazala učiteljici da joj je loše i da mora izaći, na šta je ova samo klimnula glavom. Međutim, Jeci je to zapalo za oko i izašla je za njom.

- “Minja, ima li problema?”-

- “Ma, ne. Samo mi se slošilo od one buke u učionici. Dovoljno sam čula, sad mogu kući.”- sa nekom setom u glasu reče Minja.

- “Imam ideju. Zašto ne bi otišle nas dve na kafu? Nešto mi se danas ne žuri kući, nemam previše obaveza (smeh).”-

Nakon kratkog razmišljanja, Minja joj odgovori - “To i nije loša ideja. Hajde.”-

Dve poznanice iskoristile su priliku da se bolje upoznaju. Minja je saznala da je Jelena starija od nje 9 godina. Negde u podsvesti, Minja je zabeležila koliko ova žena dobro izgleda sa navršenih 44 godina. Pričale su o deci, o majčinstvu koje nimalo nije lako, o svojim muževima... Minja se požalila kako njen suprug nikad ne dolazi na roditeljske sastanke. Jeca je potvrdila isto za svog supruga:

- “Ahhh...svašta...pa, to ne dolazi u obzir. Moj muž meni kaže da je to moja obaveza. On dolazi umoran iz

banke nakon rada sa strankama, brojevima, računima i nema vremena za tako nešto.”-

- “Tvoj suprug radi u banci? Zanimljivo, i ja sam zaposlena u banci, ali taj izgovor ne bi prošao kod Bogdana. Bogdan je skoro postavljen na mesto direktora biblioteke, pa je njemu ispod časti da se time bavi.”-

- “Ahhh...muškarci...ponekad su veća deca od naših mališana.”-

Nakon još par komentara, dve poznanice su razmenile brojeve telefona i potom se razišle. Obe su na putu ka kući razmišljale kako im je bilo prijatno i kako možda postoji šansa za novo prijateljstvo.

Za razliku od Jece, Minju je kući čekao pregršt obaveza. Veš za pranje, spremanje večere, peglanje... Zatekla je Bogdana na dvosedu, udobno zavaljenog kako čita “Jadnike.” Blago pomerivši pogled sa knjige, upitao je mrtvim glasom - “Gde si do sad? Koliko traje roditeljski?”-

- “Na kafi sa drugaricom.”-

- “Divno, večera se neće spremi sama. Dečaci i ja smo gladni.”-

- “Ti si u stanu već tri sata, mogao si spremi nešto ili bilo šta drugo uraditi. Znaš šta? Briga me! Jedite to što ima u frižideru, neću ni ja spremati ništa, boli me glava.”- ovim rečima zagrmela je Minja i zalupila vratima spavaće sobe. Bogdan je ostao u čudu. Naravno, isprva je mislio da se šali, ali Minju nije video ostatak večeri. Oko 22:30h, Bogdan se polako ušunjao u spavaću sobu i šušкао pored kreveta. Načinio je nekoliko koraka, pa se Minja trgla i pospanim glasom ga upitala - “Šta radiš?”-

- “Uzeo sam jastuk i ćebe. Spavaću na trosedu, gledaću neki film, jako mi se sviđa.”-

Minja je osetila tup udarac u stomak. Šta se dešava sa njima dvoma? Svakim danom, jaz među njima sve je dublji. On kao da ne primećuje njene potrebe, želje, vapaje...ništa ne vidi i ne čuje. Sve češće im najbanalniji razgovori završe svađom kao što je bio slučaj i ovo večer. Sad odlazi da spava u drugoj sobi. Naprezala se da se seti kad je Bogdan zadnji put dodirnuo ili zagrlio, onako, bez razloga, u prolazu. Nije se mogla setiti. Kad je zadnji put poljubio u čelo i privio uza sebe? Nije se mogla setiti. Kad je zadnji put strasno poljubio i pribio uza zid, skidajući garderobu sa nje u magnovenju? Nije se mogla setiti. Čega se onda seća? Razgovora i situacija koje više priliče prijateljima nego bračnim partnerima... Zatim rutinskog sexa... Tačno je znala svaki put koliko će im odnos trajati, koju će pozu upražnjavati, kako će stenjati...i već godinama tako. Kad je pokušala išta da promeni, on joj je rekao da se ponaša jeftino, kao onda na Kritu.

Sutradan je Minja na poslu bila neraspoložena. Misli su joj bile fokusirane na Bogdana i situaciju kod kuće. Koncentracija joj je bila slaba i načinila je nekoliko propusta što se posla tiče. Mario je primetio da nešto nije u redu.

- "Minja, šta se dešava? Problemi? Kako je bilo juče na roditeljskom?"-

- "Ma, ne...ne znam... Što se roditeljskog tiče, bilo je sve ok."-

- "Šta je onda u pitanju? Ceo dan si nervozna..."-

- "Bogdan se naljutio što sam otišla sa poznanicom na kafu. Otkad je počeo raditi kao direktor biblioteke, nepodnošljiv je, majke mi..."- Minja je pustila reči da same teku. Onda je shvatila da upravo ogovara svog muža Mariu. Ugrizla se za jezik i ućutala. Bilo joj je neprijatno.

- "Direktor biblioteke? Opa! Nisi mi pričala o tome. Pa, sve čestitke, to je odlično. Dobra plata, ugledan i prijatan

posao...” - Oduševljeno je izjavio Mario.

- “Da...” - Minja je kratko uzvratila.

Nakon kratke pauze, Mario se opet oglasio:

- “Minja...izbaci tu negativnu energiju iz sebe. Mnogo si lepša kad se smeješ.” -

Minja je osetila kako joj obrazi bukne i stidljivo je uzvratila - “Potrudiću se.” -

Čudno koliko su jako dejstvo imale Mariove reči na Minju. Ostatak dana do kraja radnog vremena, njih dvoje se šalilo, prepričavali su razne dogodovštine sa letovanja. Mario se radovao što je leto na izmaku, nije voleo to godišnje doba.

- “Nemaš pojma koliko se radujem predstojećoj zimi. Obožavam sneg i skijanje. Imam vikendicu na Goču. Uzeću odmor i odlazim tamo deset dana, sam, ako niko drugi ne želi... Jelena je zimogrožljiva, stalno mi negoduje zbog toga i retko odlazimo zimi bilo gde. Ove godine ću drugačije postupiti. Bar se nadam.” -

Minja nije znala šta da mu kaže na ovo, pa je bilo kakav odgovor zamenila blagim osmehom. Kad su polazili kući, Minji su ispali neki papiri sa radnog stola. Savila se da ih podigne. Krajem oka je videla kako je Mario posmatra sa smeškom na usnama. Ispravila se i dok ih je vraćala na mesto, odjednom je iza sebe osetila toplinu Mariovog tela. Polako se okretala ka njemu, pokušavajući da obuzda dah. Stajao je blizu nje...previše blizu.

- “Ispalo ti je i ovo.” - kazao je, pruživši joj hemijsku olovku. Međutim, koliko joj je pružao olovku, toliko se približavao i on sam njoj, sve vreme je gledajući u oči. Instiktivno je koraknula unazad i naslonila se na ivicu stola. Nije imala gde više.

- "Izvoli." - izgovorio je Mario i stavio hemijsku olovku na njen sto. Dok se odmicao od stola, svojom rukom očešao je njen struk. Ponovo je pogledao u oči, a ona je imala utisak da je svlači pogledom. Osetila se tako ogoljenom i ranjivom, kao nikad do sad. Osećala je da je hvata blagi napad panike. Ne zna ni kad, ni kako, ali u jednom momentu osetila je Mariove usne na svojim. Bio je to kratak poljubac, ovlaš... Već narednog trenutka, Mario je rekao "Vidimo se sutra, Minja.", dok su mu žučkaste oči plamtele na sunčevoj svetlosti. Dok je polako izlazio ka vratima, Minja je uspela da izgovori "Vidimo se.", ali je još neko vreme ostala tako naslonjena na svoj radni sto, kao paralizovana.

Bogdan je kući bio standardno nezainteresovan za bilo šta. Večerali su, šturo porazgovarali kako je bilo na poslu, kako je deci bilo u školi. Odlučio je da se vrati u spavaću sobu. Sad je Minja ostala u dnevnoj sobi pod izgovorom da prati neku emisiju o putovanjima. Uzela je telefon i otkucala Marini poruku.

"Hej, spavas li? Moram ti nešto reći."

"E, Minja... ne spavam još uvek, tu sam sa Ivanom. Reci..."

"Radi se o Mariu. Smem li pisati?"

"Ma, naravno. Pričaj, nemoj me sad držati u neizvesnosti."

"Poljubio me je danas na kraju radnog vremena. Kratko, ovlaš..."

"Molim? Jao! A ti? Šta si mu rekla?"

"Ništa."

"Kako ništa?"

"Tako, ništa. Bila sam šokirana i nisam umela da reagujem. I sad ne znam da li sam to sanjala ili se stvarno dogodilo."

“Wow...Minja...stvarno je ludo. Baš me zanima šta će se sutra desiti kad se vidite. Jesam li ti ja rekla da mu se ti sviđaš? Ali ne...tvoja Marina ne zna ništa... Hehe. Javi mi obavezno ima li šta novo. Love you.”

“Hoću, obavezno. I ja tebe. Laku noć.”

Minja je obrisala prepisku, uključila alarm i pošla u spavaću sobu. Legla je pored Bogdana i po običaju, okrenula mu leđa. Vrlo brzo je osetila njegov dodir ispod pidžame. Ruku je mehanički sa stomaka spuštao niže prema njenom međunožju. Minja je skupila noge i potom se polako okrenula prema Bogdanu. Bogdan je poljubio. Minja je uzvratila poljubac ali je vrlo brzo okrenula glavu na stranu. U glavi je pravila već razliku. Bogdanov poljubac je bio nežan, mekan, romantičarski, ali ustaljen i rutinski. Mariov je bio kratak, ali odisao je požudom.

- “Šta nije u redu? Odbijaš me od sebe?”-

- “Ne, šta ti pada napamet?! Umorna sam i imam jaku glavobolju. Sutra uveče nastavljamo gde smo sad stali.”- odgovori mu Minja, poljubi Bogdana u obraz za laku noć i okrenu mu leđa.

Glavobolju je izmislila, a san joj još neko vreme nije dolazio na oči. Zauzvrat, vizije sa Mariom postajale su sve vatrenije i živopisnije.

14

Minja je u toku noći dobila napade mučnine. Do jutra je slomio stomačni virus. Bila je iscrpljena, bleđa. Bogdan je predložio da je odveze u hitnu ali ona je odbila. Umesto toga, odvezao je do banke. To jutro nije imala snage da se našminka i sredi. Mario je upitno pogledao kad je stigao, ali Minja ga je ignorisala. Nije imala želju za razgovorom, koncentracija joj je opadala. Popila je malo vode i nakon deset minuta brzo otrčala do toaleta. Shvatila je da je pogrešila što nije ostala kući, u ovom stanju ni za šta nije bila sposobna. Iz toaleta je izašla krvavih i vodnjikavih očiju nakon povraćanja.

- “Minja, pobogu, jesi li dobro?” - uzvikao je Mario i dotrčao do nje. Nežno je spustio svoj dlan na njeno lice i pogledao u oči. Minji su se pred očima smenjivale crno-bele slike. Videla je da se Mariove usne pokreću, ali nije čula nikakav glas. Sledeće čega se seća je bolnički krevet, prikačena infuzija za njenu ruku i Mario kojeg vidi kroz odškrinuta vrata bolničke sobe. Na tren je podigao glavu, pogledao levo, desno i odmah uleteo kod nje u sobu.

- “Minja, hvala Bogu. Nemaš pojma kako si me prepala jutros. Samo si se odjednom srušila i više nisi ni na šta reagovala...” -

- "Šta se desilo? Bože, tako sam pospana, zbunjena..." -

- "Oborio te je stomačni virus. Zašto nisi javila i ostala kući? Banka će raditi i bez tebe par dana dok se ne oporaviš." -

U tom momentu, naišla je medicinska sestra koja je ukorila Maria zbog toga što je ušao kod Minje u sobu.

- "Gospodine, za sat vremena možete odvesti svoju suprugu kući. Molim vas da u međuvremenu sačekate u hodniku." -

Mario se samo osmehnuo, a Minji je bilo nelagodno zbog izjave ali nije imala ni snage a ni želje išta da objašnjava medicinskoj sestri. Kao što im je i rečeno, za sat vremena, Minja je dobila svoju zdravstvenu knjižicu, izveštaj lekara i recepte sa lekovima koje treba kupiti. Svratila je u apoteku koja se nalazi u sklopu bolnice.

- "Šta ćeš sada?" - upita Mario.

- "Ne znam... Pozvaću Bogdana, biblioteka nije daleko, mogao bi da me odveze kući." -

Okrenula je njegov broj telefona. Nakon četvrtog zvona, javio se Bogdan zatečen u sred smeha i graje.

- "Da? Izvolite?" -

- "Bogdane...ja sam, Minja. Zašto mi persiraš, pobogu?" -

- "Izvini...imam neke goste ovde pa nisam obratio pažnju ko zove. Reci?" -

- "Zovem te ispred bolnice. Jutros mi se slošilo na poslu zbog stomačnog virusa. Bila sam u hitnoj, dobila infuziju i sad idem kući. Možeš li doći po mene? Nemam snage da pešačim do stana." -

- "Uh, Minja, zoveš u pogrešnom trenutku. Ovo su mi jako bitni gosti, ne mogu ih sad ostaviti ovde da čekaju da bih tebe vozio. Pozovi taxi" - reče joj Bogdan i naglo prekinu vezu.

Minja je gledala u telefon i činilo joj se da samo loše sanja, da je još ošamućena od iscrpljenosti i da nije dobro čula. Oči su joj se napunile suzama.

- "Minja? Hej, Minja?"- upita je Mario i uhvati je za ruku.

- "Ne može da dođe. Pozvaću taksi."-

- "Ma daj, ne pravi se luda. Ja ću te odvesti."-

- "Ne, ne...ne mogu to prihvatiti. Dovoljno si već učinio..."-

- "Ako treba, i mnogo više bih... idemo!"-

Stigli su ispred stana. Minji je bilo neprijatno, a s druge strane osećala je veliku zahvalnost prema Mariu. Naterala je sebe da ga pogleda. On je gledao svojim žućkastim očima, dok mu je osmeh kao i uvek igrao u uglu usana.

- "Verovatno izgledam užasno, zato me tako i gledaš."- reče Minja i po prvi put se osmehnu ovog dana.

- "Meni izgledaš predivno, kao i uvek."-

- "Hoćeš li svratiti?"-

- "Rado, ali tebi sada trebaju mir i san. Odmori se i brzo ozdravi. Nemoj me dugo ostavljati samog tamo sa onim aždajama na poslu."- reče Mario i brzo je poljubi u kosu.

Minja mu je samo uzvratila osmehom punim topline, uzela tašnu i lekove i izašla iz auta. Kod ulaza u zgradu, još jednom se okrenula ka autu. Mario joj je mahnuo i potom pošao.

Nakon što se presvukla, skuvala je toplu supu, pojela nekoliko kašika, popila terapiju i legla. Trgla se nakon pola sata, bilo joj je hladno. Pogledala je na telefon, bilo je 11h. Uvila se u toplo ćebe i pokušavala da gleda neki film na TV- u. Međutim, glava je isuviše bolela i ti zvuci su je još više iritirali. Pojela je jedan keks i razmišljala šta da spremi za večeru. Nije

imala snage da se pomeri sa kreveta. Nakon nekog vremena, ponovo je zaspala. Kroz polu san, čula je poruku na svom telefonu. Trgla se i onako pospana, otvorila je.

“Samo da proverim da li je sve ok. Mario”

Nesvesno su joj se usne razvukle u osmeh i neke čudne vibracije su joj prostrujale kroz telo. Otkucala mu je brzo odgovor u kom je potvrdila da jeste i još jednom mu se zahvalila na svemu. Ponovo je pogledala na sat, bilo je 15h. Očekivala je familiju svakog časa da stigne. Po inerciji, obrisala je Mariovu poruku. Prvo su stigli dečaci. Ubrzo nakon njih, došao je i Bogdan. Odložio je svoju aktovku, presvukao se i došao u dnevnu sobu.

- “Hoćemo li popiti kafu?”-

- “Kafu?” - pogleda ga Minja u čudu.

- “Da, kafu. Gospode, tako sam iscrpljen, ceo dan smo imali neke goste, žele da im pomognemo oko neke prezentacije slika...”-

Minja ga je i dalje gledala u čudu.

- “Šta nije u redu, Minja? Hoćeš li nam skuvati kafu ili ne?”-

Minja ga je ignorisala. Bogdanovo lice je poprimilo gnevan izraz.

- “Šta je sada? Opet želiš da započnemo svađu?!”-

- “Ne, Bogdane. Od tebe više ne želim ništa, pa čak ni svađu. Umorna sam od svega. Od tvoje pasivnosti najviše...”-

- “Gde sam sada pogrešio?”-

Minja mu se samo mlako osmehnu.

- “Nigde, baš nigde. Ja sam pogrešila što od tebe očekujem da me voliš na način na koji ti ne umeš. Kafu skuvaj danas sam. Za večeru se snađite ili idi kod Bisenije sa decom za vikend. Meni svakako treba odmor.”-

- "Odmor? Od čega, majke ti...?! Jao...stomačni virus. Minja, izvini...kako ti je sada?" -

Minja je uzela svoj telefon sa stola, rekla da ide da odmori i povukla se u njihovu spavaću sobu. San, naravno, nije dolazio na oči. Pitala se da li je moguće da je tako bezobziran? Da li je moguće da nije zapamtio šta mu je rekla preko telefona pre nekoliko sati? Zar ga ona kao ličnost toliko malo interesuje? Zar mu njene patnje nimalo nisu bitne? Važne su samo želja za hranom i povremeno za sexom? Zar tome ona služi u ovom braku? Iskreno se nadala da će Bogdan otići sa dečacima u Tavnik. Odjednom se u njoj pojavila želja da bude sama, bez igde ikoga. Pitala se kako bi bilo kad bi se samo pokupila i otišla odatle. U drugi grad, gde ne poznaje nikog... Da krene ispočetka, da promeni ime, boju kose, imidž... Onda se trгла i shvatila da razmišlja o glupostima. Tako nešto iziskuje preveliku hrabrost koju ona ne poseduje. Bože, zar je moguće da bi radije ostala nesretna u braku nego da se razvede od Bogdana i živi ispunjeniji život od ovog? Šta je ispunjen život, u stvari? Šta njoj tačno nedostaje? Muž dobro zarađuje, ne pije, ne tuče je, ne vređa... Šta njoj onda smeta? Možda je problem zapravo u njoj. Ali, ne... Ona samo želi da je Bogdan primećuje. Da mu bude žena pre svega, a ne kuvarica, domaćica, majka njegove dece i povremeno ljubavnica- onda kada on to poželi. Želi da je gleda zavodljivo, da flertuje sa njom, da uveče popiju po čašu vina, da im sex ne bude rutina, da joj posveti više dodira i poljubaca po koži...oni su romantičniji od samog seksualnog čina, da je zagrlji s leđa dok kuva kafu, onako spontano...

Da...izgleda da Minja ipak previše traži od svog supruga. Nasmejala se sama sebi. Majka bi joj rekla da je tako u svakom braku i da se to vremenom gasi- postajete

prijatelji, cimeri koji dele troškove i obaveze. Bestraga! Nije želela to u svom braku i ljubavnom životu sa Bogdanom. A bili su na dobrom putu ka tome. Trenutno plove kroz mirnu luku, bez ikakvih oluja, turbulencija, posledica... Zašto se onda ne oseća srećnom? Zašto ima utisak da nešto nedostaje ako su sve nabrojane stavke merilo za sretan brak? I šta bi to moglo biti? U jednom momentu, imala je osećaj da se guši. Udahnula je duboko i zatvorila oči. Sve ove misli sad su joj u slikama prolazile pred očima. Na poslednjoj se trгла. Bio je to nasmejani Mario koji je zavodnički gleda. Za razliku od prethodnih slika koje je brzo potisnula, ovu je zadržala što je duže mogla. Uvila se u ćebe, zagrlila jastuk, zatvorila oči i u svojoj mašti ležala kraj Maria koji je nežno milovao po kosi i leđima. Sa tim toplim i prijatnim osećajem, utonula je u san.

15

Osvanula je subota. Minja se uspavala. Bilo joj je teško da se razbudi, još uvek je bolela glava, osećala se umorno, a nije još iz kreveta ustala. Pogledala je na sat, prošlo je nekoliko minuta posle 9h. Na brzinu je sredila sobu i još uvek u pidžami, pošla u kuhinju. Na stolu je sačekao topao čaj i lagani doručak. Bogdan je stajao naslonjen na zid i posmatrao svoju suprugu.

- "Izvoli, doručak. Čuo sam buku u sobi, pa sam pretpostavio da si se probudila. Da li ti je bolje?" - uz osmeh upita Bogdan i poljubi je u obraz.

Minja je na pitanje uzvratila pitanjem.

- "Gde su dečaci?" -

- "Odveo sam ih rano jutros u Tavnik. U pravu si, potreban nam je odmor, a i njima će goditi vikend bez nas." -

Minja je bila zatečena i nije znala kako da odreaguje. Potajno je želela da i Bogdan ostane tamo sa njima, ali sad se radovala što konačno imaju slobodan vikend samo za njih dvoje. Pošto je još uvek bila iscrpljena, dva dana su proveli u stanu, odmarajući. Gledali su zajedno filmove, pričali o sasvim nebitnim stvarima, smejali se. Nekoliko puta se udobno ušuškala pokraj Bogdana i u tim trenucima razmišljala kako je ipak potcenila svog supruga. Nije on nezainteresovan, nit je prestao da je voli, samo...eto...

okolnosti i obaveze su takve da on nema prilike da ispolji svoju ljubav prema njoj. Zanimljivo je da je tokom ova dana samo jednom pomislila na Maria. U nedelju predveče, Bogdan je doveo decu iz Tavnika. Bisenija se radovala što su unuci proveli vikend kod nje.

Osvanuo je ponedeljak. Minja je krenula na posao. Kako se približavala banci, tako se nervoza u njoj pojačavala. Nije umela objasniti uzrok tome. Pozdravila je kolege na šalteru i dohvatila kvaku na vratima svoje kancelarije. Nakratko se zadržala, osećala je da drhti. Staložila se i ušla unutra. Kancelarija je bila prazna, Mario nije još stigao. Sela je za svoj radni sto, uključila računar i tupo gledala u vrata.

Kolega je kasnio čitava dva sata na posao. Primetila je da je stigao zamišljen.

- "Minja, kako si?" - nakon kraćeg vremena upita je Mario.

- "Mnogo bolje, hvala na pitanju." - uz širok osmeh uzvratila Minja.

Međutim, njihova međusobna konverzacija ubrzo je zamrla. Minja je odlično provela vikend, iako je bila bolesna. Osećala se srećnom, onako kako je oduvek smatrala da se jedna udata žena treba osećati... srećno i ispunjeno. Međutim, onaj Mariov poljubac u kosi, negde u podsvesti nije joj davao mira. Kao i njegove oči, osmeh... često bi zahvaljujući njima zaspala, što je negde u dubini duše jako uznemiravalo. Sad se pitala šta je sa njim. Zašto odbija da razgovara sa njom? U petak je bio onako nežan i brižan, a danas je distanciran i hladan? Obzirom da su oboje bili zatrpani poslom, Minja je svoje misli usmerila na posao. Pauzu su pravili jedino za vreme doručka. Kraj radnog vremena ih je doslovno iznenadio. Dok je Minja oblačila svoj kaputić, Mario je prišao ormariću da uzme jaknu. U

momentu kad je Minja podigla tašnu i spremala se da pođe, Mario je uzviknuo:

- "Minja, sačekaj. Ovo je za tebe. Mali znak pažnje od mene, da mi ne nazebeš i prepadneš me ponovo kao što si u petak..." -

Onda joj je pružio malenu kesu. Minja je iznenađeno prihvatila i virnula u nju. Izvukla je prelepu ljubičasto-sivu ešarpu. Na njoj su bili oslikani zimski motivi ukrašeni neznatnom količinom sjaja.

Minja je u trenutku pomislila "Svašta...pa, ja ovo nikad nisam nosila." Međutim, morala je sebi priznati da je taj sklad boja i dezena zaista očarao. Pogledala je u Maria i ponovo mu uputila topao osmeh:

- "Mario...hvala ti, divna je..." -

Mario nije ništa odgovorio, već je prišao i poljubio u kosu. Minja je stajala kao začarana i posmatrala ga svojim smeđkasto- zelenkastim očima. Oči boje jantara su ubrzo ukrstile pogled sa njenim. Činilo se da protiče čitava večnost dok su se ta dva pogleda spajala, utapala jedan u drugi... Imali su osećaj da će proniknuti u dušu jedno drugom... Mario je prvi prekinuo tišinu pitanjem:

- "Idemo li?" -

- "Hajde, bas sam umorna, jedva čekam da stignem kući." -

Minja je iz banke otišla do salona. Zaželela se Marininog društva, ali nije htela da se vide tokom vikenda obzirom da je bila bolesna. Nakon što su razmenile pozdrave i uobičajena pitanja, Minja je Marini pružila kesu.

- "Pogledaj šta sam danas dobila." -

- "Šta je to?... Ešarpa? Divna je... Samo, ko ti je to poklonio? Ne pamtim da si to ikad nosila." -

- "Poklonio mi je Mario. Kaže, da ne bih nazebla i opet se razbolela..."-

Na ove reči, Marina je prsnula u smeh. Minji je bilo neprijatno. Nakon što se povratila od napada smeha, Marina je nastavila:

- "Ma daj, Minja, koji još muškarac u današnje vreme ženi poklanja ešarpu? Da je poklonio neki sexy donji veš, razumela bih..."-

Međutim, Marina nije završila rečenicu do kraja jer je opet počela da se smeje.

Minja je glumila uvređenost, istrгла maramu iz njenih ruku i vratila nazad u kesu.

- "Samo me ti zezaj... Uostalom, zašto bi mi kolega s posla poklonio gaćice?"-

- "A zašto bi ešarpu?"-

Obzirom da je Minja oćutala, Marina se ponovo oglasila:

- "Drugarice, sad bez šale. Zašto bi ti on bilo šta poklanjao?! Vi ste kolege i to je to, saradnici na poslu. Ok, pomogao ti je u petak, odvezao kod lekara...ali zar ne bi to svako učinio u nevolji?"-

- "Poslao mi je i poruku kasnije tog dana. Pitao je da li sam ok."-

- "Poruku? Minja, nemoj posle da bude „rekla sam ti,, ali pazi se... Imam utisak da si mu zapala za oko. Takođe, imam utisak da i ti gajiš žestoke simpatije prema njemu."-

- "Ne pričaj gluposti, Marina. Stariji je od mene 15 godina..."-

- "Godine nemaju ništa s tim. Stvar je u harizmi, u privlačnosti..."-

Dve drugarice su temu skrenule na Marininu trudnoću i nakon nekog vremena su se razišle. Po dolasku u

stan, Minja je torbu i kesu stavila na trosed u dnevnoj sobi i odmah otišla da skuva sebi kafu. U međuvremenu je stigao i Bogdan. Dok se kafa hladila, Minja se presvukla i vratila u dnevnu sobu. Videla je Bogdana kako prevrće maramu po rukama.

- "Odakle ti ovo? Jako je lepa..." -

- "Mmmm...od Marine. Zna da ja to nikad nisam nosila, pa je rešila da se našali sa mnom." -

- "Ima istančan ukus za boje, divna je. Voleo bih da je nosiš..." -

- "Ok." - kratko uzvratila Minja, trgnu ešarpu iz Bogdanovih ruku i vrati se nazad u spavaću sobu.

Gospode!!! Osećala se tako...grozno! Šta je upravo uradila? Slagala sopstvenog muža? Zašto? Svašta, pa, kolega joj je poklonio običnu maramu... Zašto mu onda nije to rekla? Bogdan je pohvalio ukus i zamolio da je nosi...zašto joj onda on nekad ne kupi nešto, bilo šta?!

Minja je ostatak dana osećala neki pritajen bes prema Bogdanu. Šta god da je pitao, ona mu je drsko odgovarala, imala je opasku na svaku njegovu izjavu. Nakon večere, dečaci su otišli u svoju sobu, a Minja i Bogdan su ostali u dnevnoj sobi. Minja je sedela udobno zavaljena na trosedu, a Bogdan pored nje. U jednom trenutku, on je legao i spustio glavu na njeno krilo. Minja je dugo priželjkivala da on to uradi, da ga nežno mazi po kosi i potom poljubi...ali on je to retko činio. Uglavnom je bio distanciran i rezervisan. Sad kad je to učinio, u ovom datom momentu, Minji je zasmetalo. Pomazila ga je čisto radi reda i uz izvinjenje ubrzo pošla u spavaću sobu. Legla je i u mraku tupo zurila u plafon. U mislima se borila sa Bogdanom koji još od vikenda glumi finog muža i sa nasmejanim Marijom koji je danas nežno poljubio u kosu. Setila se i Marininih reči. Upitala

je samu sebe zašto bi joj Mario išta poklanjao. Zapitala se zašto je to prikrila svom mužu ako već tvrdi da je poklon bez skrivenih namera. Zato što bi tako i trebalo da bude... da nije onih kratkih poljubaca i pogleda koji joj izazivaju nelagodu. Poneki put nije znala kako da se nosi sa njima. Imala je osećaj da on prodire očima do same njene srži i duše, da je čita kao otvorenu knjigu. Iz tih misli je prenula buka i svetlo koje je Bogdan upalio ušavši u sobu. Svukao se i legao pored nje. Minja se namerno okrenula na bok. Ubrzo je Bogdan povukao ćebe i Minja je osetila toplinu njegovog tela pripijenog uz njeno. Ljubio je po ramenu, dok mu je ruka klizila niz njene butine. Čula ga je kako ubrzano diše i osetila njegove prste oko svog međunožja. Za sve ove godine braka, nikad nije smogla hrabrosti da mu kaže da malo uspori. Nije mu nikad rekla da je pomalo grub i da sve radi prebrzo, mehanički. U glavi je smišljala način na koji to da mu saopšti. Dok je tražila prave reči, on je okrenuo na leđa, poljubio je nekoliko puta koristeći previše jezika kao i uvek... U trenutku kad je Minja tiho izustila "Saček...", Bogdan je već prodro u nju. Instiktivno se stegla jer je blago zbolelo, nije bila dovoljno vlažna. Međutim, Bogdan se na njen grč nije obazirao. Sitni poljupci po telu, dodiri, poneki osmeh dok je gleda u oči...bili su samo deo Minjinih želja. Nakon desetak minuta, Bogdan je teško stenjao i ubrzo ejakulirao. Minja je glavu okrenula na stranu i ležala poput voštane lutke. Bogdan se odmaknuo od nje, obrisao maramicom i potom vratio u krevet. Tišinu je narušio pitanjem:

- "Šta ti je? Nešto si tiha."
- "Nije mi ništa..."
- "U redu. Hoćemo li na spavanje?"
- "Zapravo...radi se o našim intimnim odnosima..."
- "Šta sa njima?"

- "Čini li ti se da su nam previše rutinski, grubi?" -
- "Ne." -
- "Ne? Pa, vidiš, ja ih upravo takvim doživljavam." -
- "Minja, šta zapravo želiš reći?" -
- "Želim reći...da...mi nedostaje nežnosti, želim da osetim tvoje ruke i tvoj dah svuda po telu. Uspori..." -
- "Hoćeš reći da ti sa mnom nije lepo?" -
- "Pobogu, Bogdane, nisam to rekla." -
- "Ali, to misliš! Izvini, ali ja ne mogu u ovim godinama menjati svoje seksualne veštine. Pružam ti ja od svega nabrojanog, ali tebi nikad nije dosta... Ne znaš ni ti sama šta hoćeš. Sad bi se opet svađala, pa tražiš bilo kakav povod makar bizaran. Laku noć, Minja!" -

Minja je duboko udahнула, a u grudima je osećala veliki teret. Pokunjeno se okrenula na bok i zatvorila oči. Odzvanjale su joj Bogdanove reči u ušima. A onda, odjednom, pred njenim očima pojavio se dobro poznat osmeh i žučkaste oči koje je proždiru pogledom. Po ko zna koji put, zagrlila je cebe zamišljajući na tom mestu Maria. Samo, ovog puta dok je tonula u san, bila je u sexy donjem vešu dok je Mario obasipao poljupcima.

16

Ujutru, Minja je još uvek bila povređena onim što joj je Bogdan rekao. On se ponašao kao da je sve u redu. Kao da se sinoćnji razgovor nije ni dogodio. Ovo je Minju još više nerviralo. Čudila se kako može tako menjati raspoloženje i praviti se naivan za tako bitne stvari koje se tiču direktno njihove intime. Otišla je na posao rastrzana. Iznenadila se kako je brzo povratila osmeh, nakon susreta sa Mariom.

Sreda je bila pravi oktobarski, jesenji dan. Padala je kiša i duvao snažan i hladan vetar. Začudo, nisu imali previše obaveza u banci, pa je Minja zamišljeno gledala kroz prozor. Mario nije uspevao da dovoljno upije njenu lepotu. Bila je u tom momentu tako...jedinstvena, svoja, a širila je veliku harizmu oko sebe.

- "O čemu razmisliš, Minja?"-
- "O novogodišnjim praznicima. Bliže se..."-
- "Imaš li nešto u planu?"-
- "Ne, još je rano. Ti?"-
- "Ti znaš gde bih ja voleo..."-
- "Goč...znam..."- uz vragolast osmeh reče Minja.

Nakon svih njegovih priča o Goču i vikendici, ona je poželela da ode tamo. Zaintrigirala je ta kuća, kao i sama planina. Bila je nadomak Kraljeva, ali Minja nikad tamo

nije išla. Pri polasku, nakon što je obukla jaknu, Minja je oko vrata obavila ešarpu. Mariu su oči zasijale i uputio joj je širok osmeh.

- "Znao sam da će ti divno stajati. Te boje idu uz tebe. Senzualna, a tajanstvena..." -

- "Znači...takvom me doživljavaš?!" -

- "Lepa, zgodna, šarmantna..." - dok je ovo izgovarao, Mario joj je svakim korakom bio sve bliži - "a verujem i jako strastvena..." -

Nakon poslednje izgovorene reči, Mario je stajao na nekoliko centimetara od Minje. Osećala je njegov dah na svom licu. Prvo ga je pogledala u oči, a one su je prodorno posmatrale i svlačile. Na trenutak, imala je osećaj da je naga, bez garderobe na sebi. Pogled je instiktivno spustila na njegove usne, pa nazad na oči boje jantara. Mario je uhvatio za ruku i nežno privukao k sebi. Spustio je svoje usne na njene. Poljubac je ovog puta bio mekan, lagan, usne su savršeno pratile jedne druge. Minja mu je jednu ruku spustila na grudi, a drugom nežno obuhvatila glavu. Mario je nju obgrlio oko struka. Nakon što su se odmakli jedno od drugog, usledio je još jedan uzajamni pogled. Osećajući nalet crvenila u obrazima, Minja je skrenula pogled i upitala:

- "Mario...šta sve ovo treba da znači?" -

- "Sviđaš mi se, Minja. Mnogo mi se sviđaš. Nisam to smeo u početku da ti priznam, ali više ne mogu da krijem." -

- "Mario, ja sam udata, a ti oženjen. Mi smo kolege, pre svega. Da ne pominjem razliku u godinama među nama." -

- "Svega toga sam ja svestan. Ali, srce ne prati logiku, ono udara u svom ritmu." -

Minja ga je nemo posmatrala.

- "Osećaš li ti nešto prema meni?" -

- "Sлагala bih kad bih porekla." -

Uputili su osmehe jedno drugome i polako pošli svojim kućama.

Narednih mesec dana, u Minjinom životu se sve preokrenulo. Kod kuće, odnosi sa Bogdanom su varirali od najlepše ljubavne priče do tako strašnih svađa kao da su pred razvodom. Minja je i dalje bila željna njegovih dodira, ali je bila umorna od toga da ga na iste stalno podseća. On nju nije morao podsećati da ga poljubi za laku noć, da mu uputi osmeh kad dođe s posla, da ga noću pokrije... Ali, zato, ona njega jeste. Za većinu stvari i dela, osim kad je on inicirao sex. Minja se sve više osećala poput lutke na kojoj on prazni svoje seksualne potrebe, bez nežnosti. Pokušala je još jednom da mu ukaže na svoje potrebe i želje, da ga rečima i rukama navodi gde i kako joj prija, ali uzalud. Baš kao što joj je i rekao: on svoje veštine ne može ili ne želi da menja. Često je razmišljala da ga odbije od sebe, ali s druge strane, očajnički je bila željna bilo kakvog fizičkog kontakta sa njim, tako da bi joj planovi ubrzo pali u vodu.

Na poslu, između nje i Maria hemija je bivala sve jača. Pogledi, slučajni dodiri, poljupci pre odlaska kući...postali su svakodnevnica. Minja je osećala veliku grižu savesti zbog toga, ali to je bio jače od nje. Godila joj je pažnja i nežnost koju joj je Mario pružao. U njegovom društvu osećala se spokojnom. Ubrzo je primetila da joj se vraća poljuljano samopouzdanje. Umeo je da odagna svaku njenu sumnju, da joj šalom popravi dan... Iako nije ni bila svesna, Minja je povukla potez koji bi kasnije mogao skupo da je košta.

Za sve ovo vreme, Minja je zapostavljala svoju drugaricu. Jedno posle podne, Marina joj se javila i obavestila je da će neko vreme zatvoriti salon. Ima bolove i kontrakcije pa joj je doktorica naredila mirovanje 2- 3 nedelje. Nadala se da će se sve to povući pošto su Ivan i ona planirali da

Novu godinu proslave kod njegovih roditelja. On je rodom iz sela u blizini Prijepolja. Minji je bilo žao zbog ovih vesti. Uvidela je da je ispala sebična i da već neko vreme nije našla za shodno da pozove drugaricu i pita kako je.

Petak je, početak novembra. Minja primećuje da je Mario tokom čitavog prepodneva nervozan. Čak je i sa njom komunikaciju sveo na minimum. Na kraju radnog vremena, Minja ga je nežno dotakla po ruci i pitala:

- "Mario, šta ti je danas?" -

- "Ma, ništa..." -

- "Mario?" -

- "Raiffeisen banka traži radnika iz naše struke. Ponudili su mi posao i bolju platu nego što imam ovde. Mnogo sam razmišljao šta da radim. Dugo već radim ovde." -

- "Šta si odlučio?" -

- "Prihvatiću. Samo, ta me odluka ubija." -

- "Zašto? Mislim da je ispravna. Boriš se za nešto bolje." -

- "Ali, neću tebe više vidati. A sama pomisao na to predstavlja mi mučenje." - Minja je spustila glavu i nije htela bilo šta da komentariše. Na izlazu iz kancelarije, okrenula se i upitala:

- "Kad počinješ sa radom tamo?" -

- "Od ponedeljka." - mrzovoljno je uzvratio Mario.

Kasnije tog dana, Minja je spremala ručak, dok je Bogdan pomagao Branku oko neke radionice za decu i roditelje. Tema je bila pozna jesen. Minja ih je ćutke posmatrala i kad- kad bi se nasmejala njihovoj trapavosti. Na trenutak je pomislila da ima sve što može poželeći. Dobrog supruga, zdravu decu, odličan posao...zapravo...i jeste imala sve. Onda...šta će tu Mario? Nije mu mesto tu, uopšte. Svakog dana se trudila da ga izbaci iz svojih misli nakon

što stigne s posla. I uspevalo joj je zbog pregršta kućnih obaveza, dece. Ali, zato, kad bi uveče odlazila na počinak, ceo dan bi joj u slikama prošao pred očima. Da su samo bile slike, već su tu i dodiri, mirisi, i reči koje odzvanjaju u ušima... Tako je bilo i večeras. Pokušavala je sebe da uteši da je njegov otkaz odlična prilika da ga zaboravi i prekine sa tom ludošću.

U ponedeljak je uveliko osetila odsustvo kolege. Bila je zatrpana poslom do kraja radnog vremena. Nedostajao joj je on, razgovor, zajedničko ispijanje kafe, a najviše njegova pomoć. Sad je Minja morala sve sama da završava. Na putu do kuće, osećala se tako umornom i smoždenom, nije imala volje ni za šta. Ista situacija je bila i narednih dana. I bez pitanja, direktor je obavestio da radi na tome da joj ubrzo nađe saradnika. Narednih desetak dana, Minja je postala napetija nego inače. Na poslu je napravila niz propusta, kući bi povisila ton bez realne potrebe za tim, čak je i Bogdana odbijala njena negativna energija. Sa Mariom se nijednom nije srela u gradu. Nekoliko puta je namerno posle radnog vremena prošla pored banke u kojoj je on radio, ne bi li ga srela. Iz dana u dan, on joj je postao opsesija koju je sve teže držala pod kontrolom. Mislila je na njega dok je bila na poslu, mislila je na njega dok je bila kod kuće sa porodicom, često ga je sanjala pa se iz tih snova budila sa ubrzanim srčanim radom. A onda... pred sam kraj novembra, dok je bila još na poslu, začula je poruku na svom telefonu. Ignorisała je jer je imala puno obaveza oko nekog kredita. Na pauzi je otvorila. Licem joj je zaorio osmeh.

“Kako je moje srce? Izvini, ali nisam više mogao da izdržim bez kontakta sa tobom. Sve vreme si mi u mislima. Mario”

Bez razmišljanja, otkucala mu je odgovor:

“Moram priznati da si i ti meni pomalo nedostajao.”

Tek nakon što je poruka poslata, Minja se pokajala što je tako odgovorila. Nije uspela nimalo da sakrije tugu koji je osećala prethodnih dana.

“Uh...sad mi je lakše kad znam da nisam jedini kome ovo razdvajanje teško pada. Kada te mogu videti?”

Dogovorili su se da je on sačeka ispred banke u kojoj radi, odmah posle 3. Minja se uputila po dogovoru ka banci. Kako se približavala, srce joj je tuklo. Onda ga je ugledala, naslonjenog na zid, dok je ruke držao u džepovima od pantalona. Uočio je...uputio joj je osmeh, dok je njegov pogled iznova svlačio. Bio joj je đavolski privlačan, posedovao je neki šarm koji joj je dotakao dušu. S druge strane, Mario je bio presrećan što je pristala da se vide. Osećao je da će skrenuti s uma ako je uskoro ne vidi ili bar, ne čuje. Bila je prelepa, kao i uvek. Jedan njen osmeh bio je dovoljan da mu popravi dan. Rukovali su se i ostali na tome, iscenirali su delimično slučajan susret. Mario je želeo mnogo toga da joj kaze, ali vreme i mesto nisu to dozvoljavali. Kratak uzdah i požudan pogled govorili su mnogo više od reči. Nakon nekoliko minuta su se rastali, kako ne bi izazvali sumnju nekog slučajnog prolaznika koji ih, možda, poznaje. Na putu do stana, Minji je stigla poruka:

“Minja...upravo si me učinila najsrećnijim čovekom na svetu. Prelepa si. Hvala ti što si mi pružila priliku da te vidim, makar na kratko.”

Minja se osmehnula, ali nije ništa odgovorila. Zastala je na minut i obrisala celu prepisku sa njime, a zatim nastavila ka stanu.

Prepiske i „slučajni“ susreti su se nastavljali i narednih dana. Minja je primetila da se prvobitna nervoza i napetost povlače, ali smatrala je da je zbog toga što ima manje

posla. Direktor je doveo jednu vremešnu gospođu pred penzijom da joj pomogne. Ustalila je dopisivanje i sa Jecom, Karolininom mamom.

Zadnji dan novembra. Minja je spremila ručak i obavestila Bogdana da ide na kafu sa Jelenom. Bogdan je pomalo negodovao zato što je ne poznaje.

- "Upoznaćeš je, ne brini. Verujem da će ti se dopasti."

- "Samo da nije nalik Marini, molim te. Znaš da sa njom komuniciram samo zbog tebe."

Poljubila je Bogdana u obraz i izašla iz stana. Nakon 20 minuta, Jelena i Minja su uživale u toploj čokoladi i razgovarale o deci. Bližili su se novogodišnji praznici, samim tim i razne radionice, priredbe, kostimi, maskenbali... Nakon školskih tema, vodile su i intimnije razgovore o sebi. Minja je osećala neku bliskost sa ovom ženom. Smatrala je da sme da joj poveri određene stvari. Naravno, ništa o vezi sa Mariom. Sem Marine, o tome niko ništa ne zna i tako mora ostati. Neposredno pre polaska kući, Jelena je upitala:

- "Minja...gde ste za doček?"

- "Ne znam još. Moja drugarica i njen muž idu u Prijepolje kod njegovih tako da zaista ne znamo ništa."

- "Hm...imam jednu ideju. Zašto ne bismo slavili skupa? Pričaću sa svojim mužem, pa se čujemo."

- "To zvuči odlično. Samo, mi se međusobno i ne poznajemo."

- "Znamo se nas dve, kao i Đurađ i i Karolina... dovoljno. Naši muževi nek se združe tokom večeri..."

- "Dogovoreno, Jelena."

- "Ubrzo ću ti se javiti."- reče Jelena, poljubi Minju u obraz i krenu kući.

Minja je odatle otišla u parfimeriju da kupi maskaru. Nalazila se na periferiji grada, ali vlasnike je dugo poznavala

i jako ih je gotivila. Sve što joj je trebalo za negu tela i kose kupovala je na tom mestu. Nakon što je postariji prodavac spustio kesicu sa maskarom na pult, upitao je: - “Šta to radiš?”-

* * * * *

Pogledala ga je iznenađeno, a on joj je ponovio pitanje - “Šta to radiš? Svaki put kad dođeš, sve si lepša i lepša... Šta koristiš? Koja krema ili eliksir je u pitanju?”-

Osmehnula se ljubazno i onda joj se otela reč iz usta - “Sreća.”-

Prodavac se na to nasmejao i odgovorio joj - “Ako... uz sreću i takvu lepotu, svi se snovi mogu ostvariti.”-

Platila je, uzela kesicu sa maskarom i izašla na ulicu. Tama je odavno bila obavila grad obzirom da je već kraj novembra. Uputila se ka svojim kolima, prkoseći hladnom vetru koji joj je duvao pravo u lice. Sela je u auto i pogledala u ogledalo od retrovizora. Primitila je i sama da joj titra osmeh na licu, bez nekog posebnog povoda. Ili je bar ona mislila tako... Osećala je da je puna života, neke nevidljive energije koja joj struji kroz celo telo, osećala se privlačnom i lepom. Osećala se ženom.

17

Narednih dana, Minja je na poslu čekala sa Mariom. Svakog dana bi je nakon 8h pored veselog smajlija i poljupca dočekala poruka za dobro jutro. Minja je primetila da Mariove poruke teže ka intimnoj sadržini. Sve češće joj je pisao kako je mnogo želi, da zamišlja kako je strastveno ljubi i potom sa njom vodi ljubav. Minja je uspešno skretala prepisku sa te teme. Njoj je godilo da pišu o običnim, svakodnevnim stvarima. Bio joj je izuzetno potreban prijatelj, neko u koga se može pouzdati i poveriti. Nije ni bila svesna da u Mariu traži osobine i sitnice koje joj nedostaju kod Bogdana. Delimično ih je i pronašla: pažnja, nežnost i neka neobjašnjiva hemija među njima... Kako su dani prolazili, ona je pokušavala da Maria preoblikuje u muškarca kakvog je oduvek želela i začudo, uspevalo joj je. Imala je veliko poverenje u njega, a on nije bio navalentan i nije išao dalje od njenih želja.

Kod kuće je pokušavala da održi bar sličnu ravnotežu sa Bogdanom. Uporno se nadala da njihov bračni odnos nije potpuno izgubljen. Ali, uzalud. Bogdan je na njene priče ostajao nem ili bi odgovarao nešto kratko i hladno samo da bi se mogao posvetiti gledanju televizora ili igranju igrice na računaru. U Minjinoj glavi počela je vladati rastrzanost.

U danima kad bi njen odnos sa Bogdanom bio normalan, osećala je grižu savesti zbog svega što mu radi iza leđa. S druge strane, kad bi odnosi među njima zahladneli, što je češće bio slučaj, Minja je smatrala da ne čini ništa loše. Tešila je sebe da je Mario samo jedna prolazna avantura, neko sa kim se samo dopisuje. To nikoga ne ugrožava, zar ne? Pošto više ne rade zajedno, one poljupce je pokušavala da potisne iz sećanja u nadi da će tako lakše sve to zaboraviti.

Za sve to vreme, Mario je bio poput tinejdžera. Uveče bi legao i ujutru se budio sa širokim osmehom na licu. U mislima mu je tokom čitavog dana bila Minja. Zamišljao je da provode vikend na Goču, njih dvoje zajedno, dok vatra pucketa u kaminu. Sa svojom ženom je vodio ljubav čisto zbog bračnih dužnosti. Minja mu je postajala opsesija, što mu se više opirala. Bilo mu je pomalo naporno to što ona stalno piše o emocijama, strahovima... Kad god bi pomenuo da se vide ili slično, ona bi skretala temu ili prekidala prepisku na neko vreme, a potom odgovarala nešto sasvim drugo. Mario se zapitao da li možda ona njega ne želi u istoj meri kao on nju. Bio je svestan i razlike u godinama među njima. Ne mogavši više da izdrži, pred kraj decembra, poslao je Minji poruku:

“Minja...moj dobar prijatelj poseduje jednosoban stan. Trenutno je prazan, nema podstanara. Da li bi želela da se nađemo sutra posle podne? Za sigurnost ja garantujem, niko ne bi saznao da smo se videli.”

Minja je nekoliko puta pročitala poruku. Prošlo je više od sata, ali ona nije znala šta da mu odgovori. U glavi joj je bila konfuzija. Borila se sa velikom željom da ga vidi nasamo i sa činjenicom da se taj postupak direktno kosi sa njenim moralnim principima. Konačno mu je napisala:

“Reći ću ti sutra. Moram da razmislim o svemu. Ovo nam sve više klizi pod nogama, a da toga nismo ni svesni.”

Mario je nakon ovog odgovora bio siguran da ona neće pristati, već da ga je samo ljubazno odbila. Ipak, nije gubio nadu da će možda uspeti sebi da priušti nekoliko minuta telesnog zadovoljstva sa ovom božanstvenom ženom. Smatrao je da će Minja svoje barijere skloniti u stranu kad se budu videli nasamo.

Tu noć je Minja izuzetno loše spavala. Svakog časa se prevrtala po krevetu i lomila pitanjima šta da radi.

Razum joj je jasno govorio: “Ženo, da li si normalna? Dobro znaš da susret sa njim ništa dobro ne može doneti. Šta ako vas neko vidi? Šta ako Bogdan otkrije?”

Ali, zato je srce imalo spreman odgovor: “Minja...ti si žena, samostalna osoba koja hoda, diše i ima svoje potrebe. Sa Mariom si ponovo osetila živost i ljubav. Sledi ta osećanja i nećeš pogrešiti. Hladnoća i distanciranost su okamenile tvoje srce, pa se zato sada plašiš da Maria pustiš bliže k sebi.”

Videvši da gubi, razum je odigrao poslednji potez: “Minja...samo da te podsetim na jednu situaciju kroz koju si prošla pre nekoliko godina. Setićeš se i imena i adrese i boli koju je nanela...seti se Dunje!”

Minji je ova pomisao bila poput šamara preko lica. Odjednom se osetila tako postuđenom. Savršeno se sećala tog dana i svog osećaja dok je koračala ka tom stanu, gde je njen muž nedeljama nalazio utočište. Tad se zarekla da nikad više tako nešto neće zadesiti njen brak. Zar je sad mogla ona Bogdanu prirediti istu bol?!

Ali, srce, koje je dobilo polet i pozitivnu energiju prethodnih meseci, počelo je da joj tuče u grudima. I da joj tiho šapuće “Idi, bar jednom i znaćeš šta osećaš.”

Pre nego što je zaspao, Bogdan je pomilovao po kosi i upitao da li je sve u redu pošto mu je delovala pomalo uzrujana. Promrmljala je da je dobro, ali da joj se ne spava.

Okrenula se na bok, nije želela da mu vidi obris lica na mesečini. Zapitala se šta to ona zapravo radi? Dok muž pored nje brine o njoj, ona se kida oko odluke da li da se sutradan vidi sa drugim muškarcem... Na kraju, uz veliki napor, zaspala je sat nakon ponoći, bez konačne odluke.

Ujutru je ustala nenaspavana i bezvoljna. Srce joj je dobovalo u grudima. Kao da je nešto predosećao, Bogdan je pre polaska na posao poljubio u obraz i uputio joj osmeh. Veštački se osmehnula. Pitala se zašto to tek sada čini. Potajno se molila dragom Bogu da joj Mario ne piše i da je ništa ne pita u vezi susreta. Zapravo, u tom momentu je osećala takav pritisak u grudima da joj je nedostajalo vazduha. Ubrzo je i ona krenula na posao. Po navici, posle 8h začula je prispelu poruku na telefonu. Starija koleginica je prekorno pogledala zbog svakodnevnog prepiske i korišćenja telefona na radnom mestu. Minja je tek na pauzi skupila hrabrost da otvori poruku.

“Dobro jutro, srce moje. Kako si mi danas?”

Minja je učtivo odgovorila:

“Dobro jutro. Dobro sam, hvala na pitanju. Kasnim sa odgovorom, imam jako puno posla danas. Ti, kako si?”

“Dobro sam i ja. Zašto si danas tako formalna prema meni?”

“Čini ti se samo...”

“U redu, neka ostane na tome. Šta si odlučila u vezi mog predloga?”

“Nisam te juče pitala...gde se nalazi stan?”

“U ulici iza tržnog centra, stambena zgrada crvene boje, stan broj 10.”

“Ok.”

“Minja...znači li to da pristaješ da se vidimo?”

“Da. U 17:30h, odgovara?”

“Oh, Minja...naravno da odgovara. Vidimo se, srce.”

Minji su počele da drhte ruke. Osećala je mučninu. Ustala je i otišla do toaleta. Tamo se pogledala u ogledalu. Suočila se oči u oči sa udatom ženom koja je upravo bez trunke savesti ugovorila sastanak sa muškarcem koji nije njen muž i time direktno obezbedila mesto grehu na svojoj duši. Nije joj se dopadala žena u koju je gledala. Oči boje lešnika su je pronicljivo posmatrale, dok su joj se usne razvlačile u samozadovoljan osmeh. Naspram Minje, žena u ogledalu je odisala velikom dozom samopouzdanja, strašću i nekim neobjašnjivim sjajem u očima. Bila je tako sigurna u sebe i privlačna.

Nakon što se vratila i smirila, Minja se vratila nazad u kancelariju spremna da prione na rad. Telefon više nije ni pogledala, nije želela da joj koleginica zamera zbog istog. Pred kraj radnog vremena, razmišljala je šta da kaže Bogdanu, kakav izgovor da smisli. U stan je stigla pomalo rastrzana. Spremila je ručak, dečaci su uradili domaće zadatke. Bogdan je gledao neku naučnu emisiju na TV- u. Minja je sela kraj njega, učtivo pitala o čemu se radi. Nakon što ga je saslušala, pomalo drhtavim glasom, izjavila je:

- “Bogdane, ja idem da se vidim sa Marinom na sat vremena. Ona za koji dan ide sa Ivanom u Prijepolje, tamo će provesti praznike. Nemaš nista protiv?”-

- “Protiv čega? Protiv toga što nećemo provesti novogodišnju noć opet zajedno? O, ne, ni najmanje.”- uz smeh odgovori Bogdan.

- “Ma daj, Bogdane... Nisam mislila na to. Nemaš ništa protiv da odem da je vidim večeras?”-

- “Hm...a, otkad ti mene pitaš za dozvolu?”- pomalo u čudu upita Bogdan.

- "Uostalom, nije nam bilo toliko loše sa njima za doček. Ove godine smo sami, kako stvari stoje..." - odgovori mu Minja, poljubi ga u obraz i ode u spavaću sobu.

Nakon 15 minuta, Bogdan se zapanjio videvši svoju suprugu. Obukla je uske farmerke i pastelno ružičastu bluzu. Nakapala je svoj omiljeni B.U.Wild parfem koji je na njenoj koži senzualno mirisao. Obula je crne kratke čizmice sa potpeticom i jaknicu. Delovala je tako neodoljivo... Bogdan se odavno odvikao od davanja komplimenata, smatrao je da su to prevazišli obzirom na broj godina od kad su zajedno. Nenamerno, pecnuo je rečima:

- Minja...tako dobro izgledaš da ću do kraja posumnjati da li ideš da se vidiš sa Marinom ili je to samo izgovor..." -

Minja je zanemela na trenutak. Brzo se pribrala i kratko odgovorila:

- "Ne pričaj gluposti. Brzo se vraćam. Čao..." -

Izašla je iz stana, a srce je htelo da joj iskoči iz grudi. Koračala je kroz hladnu, decembarsku noć, obavijenu maglom i gustim smogom. Vazduh je mirisao na zimu i ugalj. Oštar vetar probijao se do kostiju kroz tananu jaknicu koju je obukla. Razmišljala je o tome šta žene sve mogu da istrpe po cenu lepote. Dođavola...imala je utisak da će se slediti. Do mesta sastanka bilo je petnaestak minuta hoda.

Već blago promrzla, stigla je do crvene stambene zgrade. Ušla je unutra i laknulo joj našavši se na toplom mestu. Potražila je telefon u torbi, izvadila i htela da napiše poruku. Primetila je da joj ruke drhte, a srce još jače lupa u grudima. Naslonila se na zid, duboko udahnula i pokušala da se smiri. Govorila je sebi da ne čini ništa loše.

U međuvremenu, Mario je nestrpljivo šetao po stanu. Čas je sedeo na krevetu, čas je gvirio kroz prozor. Čas je

pio vodu, čas je palio cigaretu. Onda bi pogledao na telefon, ali displej je konstantno bio prazan. Supruzi je rekao da je sreo školskog druga i da su se dogovorili da popodne izađu na pivo. Iako je, naizgled, delovao smiren, Mario je u sebi imao puno pitanja i nedoumica. Šta li će se večeras desiti među njima? Hoće li se Minja uopšte pojaviti? Hoće li mu zameriti bilo šta, obzirom na veliki jaz u godinama? Hoće li ispuniti njena očekivanja? Koja su uopšte njena očekivanja? Ni to nije znao...zapravo, malo je o tome i razmišljao. On zna šta želi. Ova žena ga od prvog pogleda jako privlači, poseduje neku energiju i auru samo njoj svojstvenu. Čim je vidi, on poželi da sa njom vodi ljubav. Zapravo, nikad nije razmišljao kako bi izgledalo da provedu život zajedno, da imaju zajedničku porodicu. Minja je na njega delovala poput afrodizijaka. U kovitlacu tih pitanja, začuo je zvuk poruke. Odmah je pročitao. Bila je to Minja. Pisalo je da je stigla i da je ušla u zgradu. Brzo joj je napisao odgovor da dođe u stan broj deset, drugi sprat, druga vrata desno. Zastao je kraj vrata i čuo njene štikle koje su narušavale tišinu u zgradi. Srećom, u zgradi još uvek nema puno stanara.

Minja je stigla ispred vrata, a u glavi joj je sa svakim korakom uz stepenice bila sve veća konfuzija. Napisala je Mariu poruku da je ispred. Sasvim polako, vrata su se odškrinula i Mario joj je mahnuo da uđe.

- "Tako mi je drago što te vidim..."- izgovorio je Mario, poljubivši je u obraz i snažno je zagrlivši. Nije stigla ni reč da prozbori, on je već obasuo poljupcima po licu i vratu... Raskopčao joj je jaknu i pomogao da je skine.

- "Izgledas predivno večeras, srce moje... Dođi!"- uhvatio je za ruku i poveo ka krevetu.

Dok se Minja još borila sa svojom konfuzijom u glavi, Mariove ruke letele su svuda po njenom telu. Duboko

je udahnuo njen miris kao da želi zauvek da mu ostane u nozdrvama. Trgla se kad joj je raskopčao brushalter. Ubrzo je krenuo da raskopčava i njene pantalone. Dodiri su mu bili prilično grubi, navalentni, kao da su lišeni svakog osećaja... U jednom momentu, okrenuo je i postavio da mu sedi u krilu. Osetila je njegov ud u stanju erekcije. Minja je bila poput barbike sa kojom je Mario radio šta je želeo. Mozak joj je grozničavo radio. Zaboga...zamišljala je ovo mnogo drugačije. Smatrala je da će to ići laganije, romantičnije, da će više pričati... Zauzvrat, Minja se osećala poput prostitutke, sa razlikom da njoj neće biti ni plaćeno za usluge. Naglo se odmakla od Maria i oštro rekla:

- "Stani! Uspori... Mario, šta ti je? Da li si uvek ovakav?"-

- "Izvini... Ne znam šta mi je...Nisam, ali sa tobom se ne umem iskontrolisati."-

- "Vidim. Osećam se kao seksualni objekt."-

- "Daj, Minja, nije tako..."-

Minja je sela na ivicu kreveta, prekrštenih ruku, zagledana u tamu kroz prozor. Kosa joj je bila razbarušena, do pola je bila svučena... Osećala se tako jeftino i bedno. Pitala se da li je to to. Da li je svoju udobnost u intimnim odnosima sa Bogdanom trebala prodati za jeftine dodire u nečijem stanu? Mario je seo pored nje i uhvatio je za ruku. Nežno je pomilovao po licu, poljubio u čelo i rekao:

- "Izvini, ovo se više neće ponoviti. Žao mi je ako sam te povredio."-

- "Naravno da neće, pošto je ovo verovatno prvi i poslednji put da smo se i videli nasamo."-

- "Daj, Minja, ne budi dete. Nemoj nam uskratiti divne trenutke zbog malog nesporazuma."-

- “Nesporazum? Tebi je ovo mali nesporazum? Nasrnuo si na mene kao da žensko nisi mesecima video.”-

- “Nisam ja kriv kad ti tako deluješ na mene.”-

- “Znaš...mislim da je najbolje da pođem kući.”-

- “Minja...”-

Međutim, Minja se nije obazirala na Mariove reči. Zakopčala je brushalter i pantalone, popravila frizuru. Obukla je jaknu, uzela tašnu i dohvatila kvaku na vratima. Mariova ruka se spustila na njenu.

- “Sačekaj... Otići ćeš bez pozdrava?”- rekao je, nagnuo se i poljubio joj usne - “Hoćemo li se videti još neko veče?”-

- “Ne znam. Moram sad da idem.”- kratko je odgovorila Minja i izašla iz stana.

Napolju je ošinuo jak udar vetra. Provejavale su pahulje. Minja nije mogla osetiti draž zime zato što su joj misli ostale u onom prokletom stanu. Ubrzo je stigla kući i požurila u spavaću sobu kako bi izbegla Bogdanov pogled. Legla je na krevet i tupo gledala u plafon.

“Glupačo! Gospode, koja si ti glupača!!! Zašto si uopšte išla tamo? Šta si očekivala? Da će te maziti i paziti? Vino, sveće i romantika? On želi samo neobavezan sex sa tobom, ti si jeftina i prolazna avantura.”

Onda se razum aktivirao: “Da, da...baš kao što je Dunja bila Bogdanu, sećaš li se?! Rekao sam ti, ali me nisi htela slušati. Sad pati...”

Ali, srce je tuklo u grudima:”Možda je Mario bio iskren. Možda mu se to samo sad desilo... Možda ako biste se opet videli...”

Razum je bio nepopustljiv: “Zašto biste se opet sreli? Nije ti bilo dovoljno neprijatnosti i sramote? Želiš li još?”

Prepirku između srca i razuma prekinuo je Bogdan. Ušao je u sobu, seo na krevet i pitao svoju ženu:

- "Ej, otkud ti tako brzo? Vaša kafa ume da potraje."-

- "Marina se ne oseća baš dobro, pa sam požurila.

Usput sam se smrzla, tako da bih se i ja sad najradije ušuškala u krevet."-

- "Onda, hajde, praviću ti društvo."-

Bogdan se nije zadržao samo na društvu. Ubrzo je nežno milovao Minju. Uzvratila mu je poljupce. Iako rutinski, njihovi uzajamni dodiri su bili smireniji, laganiji. Samo sat vremena ranije, Mario je animalno, sa primarnim instinktom sve skidao sa nje. U tom trenutku, zaželela je da je Bogdan tako strasno poželi, bar jednom. Da je uzme celu, divlje, kao da će im taj sex biti poslednji... Trgla se i shvatila da se to sa Bogdanom verovatno nikad neće desiti. Onda joj je na um pala druga misao. Ovo večer sa Mariom bilo bi potpuno u redu, samo da je on ispoljio više nežnosti. Možda, ako bi se još jednom videli...

18

Svanulo je subotnje jutro. Minja i Bogdan imali su slobodan dan. Ona se ponašala kao da se sinoć ništa nije dogodilo. Ručali su, pričali, smejali se...kao i svakog drugog dana. Minja se zapitala da li je zaista tako lako imati paralelnu vezu? Ima li smisla da se upušta u to? Bilo joj je drago što se sve odigralo baš u petak. Vikendom se Mario i ona nikad nisu dopisivali. Imaće vremena da složi u glavi sve što se dogodilo među njima i dokle bi mogli opet ići, ako se budu videli... Takođe se zamislila nad svojom grižom savesti. Osećala je dozu neprijatnosti što je tako podlo slagala svog supruga, ali nije je pekla savest u meri u kojoj je očekivala. Da li možda ipak Bogdana ne voli onoliko koliko misli da ga voli? Oko 19h, pristigla joj je poruka. Duž kičme je prošla jeza, naročito kad je videla Bogdana kako uzima njen telefon i čita sadržaj. Uplašila se da nije Mario u nekom trenutku ludila napisao nešto što ne bi trebalo. Ali, ne...nije on takav. Ne bi rizikovao ni svoj, a ni njen brak. Pomno je pratila Bogdanovo lice koje je poprimalo grimasu. Drhtavim glasom, upitala je:

- "Dušo, ko mi to piše ovako kasno?" -

Ledenim glasom, u kojem se osećala ravnodušnost prema njenom pitanju, Bogdan je odgovorio:

- "Piše ti Jeca. Pita šta radiš i da li si odlučila nešto u vezi dočeka. O čemu se radi? Nisam upućen u to... Ako smem znati, naravno."-

- "Ludice, naravno da smeš znati. Nisam ti ništa htela pričati dok mi se ona ne javi. Kad smo se videle zadnji put, pitala me je gde slavimo Novu godinu. Rekla sam joj da nam prijatelji odlaze u Prijepolje i da nismo ništa planirali još uvek. Predložila je da slavimo sa njima i kazala da će pričati sa svojim mužem o tome."-

- "Ali, Minja, mi se i ne poznajemo. Ok, vas dve se znate duže, kao i Đurađ i Karolina. Ali, ne slavi mi se Nova godina sa potpunim strancima."-

- "Oh, Bogdane, ne budi takav mrgud. Uvek i svima nalaziš manu. Prošle godine ti se nije dopalo društvo zbog Marine, sad ne valja jer su stranci. Ko zna...možda nam baš sa njima bude idealno."-

- "U redu, popustiću jer borba sa tobom unapred je izgubljena."- pomalo iznervirano odgovori Bogdan.

U međuvremenu, u domu Đorđevića, vladala je harmonija. Devojčice su nešto neobavezno bojile, dok je Jelena sipala vino za sebe i svog muža. Spustila je čaše na sto i udobno se smestila kraj njega. Zagrlio je kao i uvek. Mario je bio čovek kakvog žena može samo poželeti. Nikad nije zaboravljao bitne stvari i datume, obezbeđivao je porodicu finansijski, pružao im svake godine luksuzna letovanja, dobro su se slagali, retko je među njima bilo zavade i prepirke. Za sve godine braka, možda 2- 3 puta i to oko sitnica. Mario je bio čovek preke naravi kad ga neko iznervira. Umeo je ići u krajnost, čak i da prekine kontakt sa tom osobom ako treba. Jelena je to znala pa je smatrala da je bolje da mu ne potpiruje bes. Deci nije bio naročito privržen, ali Jelena tome nije pridavala veliki značaj. Svako

ko ih je poznavao, govorio im je da su savršeni par. Neki su im čak i otvoreno zavideli na ljubavi i slozi koju poseduju. Sloga...u redu, imaju je. Ali, ljubav? Već nakon prve godine braka, među njima je sve postalo mlako, plastično... i razgovori, i osmesi, i sex.. Nakon drugog porođaja, to se samo produbilo. Upecala bi sebe kako za Maria više misli da joj je cimer i dobar prijatelj nego bračni drug. Sex im se većinom svodio na zadovoljavanje osnovnih potreba, a ne na međusobnom gašenju strasti. Ali, dokle god je Jelena imala finasijsku sigurnost i idiličnu porodičnu sliku o njima u javnosti, nije imala potrebe da išta menja.

Gladeći Maria po ruci, Jelena ga je upitala:

- "Dragi...znaš...nešto sam razmišljala. Skoro sam pila kafu sa jednom prijateljicom, mamom Karolininog dobrog drugara. Dotakle smo se novogodišnjih praznika. Da li imaš nešto u planu?"-

- "Nemam. Tačnije, ja bih voleo da odemo na Goč. Ali, znam da ti ne voliš zimu, ne voliš sneg, vikendica je udaljenija od ostalih u naselju, tako da ne bih ništa forsirao."-

- "Šta misliš da proslavimo sa njima? Možda bi mogli svi skupa da odemo na planinu?"-

- "Da li to ozbiljno misliš?"-

- "Naravno. Verujem da bi drugarica bila oduševljena."-

- "Onda je dogovoreno."-

- "Mario, divan si."- reče Jelena i poljubi svog supruga-
"Samo, postoji jedan mali problem. Ne smeta ti što se ne poznajete?"-

- "Ma ne smeta, upoznaćemo se to več. Ko zna, možda nam zauvek ostane u pamćenju."-

Jelena je istog trenutka dohvatila telefon i drugarici napisala poruku.

“Pričala sam sa mužem. On je za da slavimo skupa. Vikendica na planini, odgovara?”

Minja je Jeci potvrdila dolazak i sa ushićenjem obavestila Bogdana gde će proslaviti Novu godinu. Legla je kraj njega i ušuškala se u njegov zagrljaj. Pričala mu je o dočeku, ali on je bio tupo zagledan u film na TV- u. Nežno ga je uhvatila za vilicu, okrenula mu glavu ka svojoj i pružila mu dug, senzualan poljubac. Bogdan je svoje usne jedva pomaknuo i opet se posvetio gledanju filma. Minja je ostala zavaljena u tom vestačkom zagrljaju. Pitala se šta li se dešava u Bogdanovoj glavi. Kako može jedno veće biti nežan i strastven, a već naredno da se ponaša kao da je ona predmet, a ne živo biće? Imala je utisak da mu dosađuje poljupcima i da mu njen dodir po koži ne prija. U ponedeljak je očekivala da joj stigne narudžbina. Osmelila se da prošetala online sex shop- om. Na tom mestu nije bilo bojazni da je neko vidi i osudi zbog razgledanja. Mogla je da naruči bilo šta bez crvenila u obrazima. Mora priznati da se zadržala na pojedinim pomagalima, kao i na setovima za vezivanje. Zamišljala je scenu kako su joj ruke lišene slobode svilenim trakama, dok na očima ima povez, a u celini je prepuštena Mariovim rukama i usnama. Zadrhtala bi svaki put kad bi joj te misli prošle kroz glavu. Umesto setova, naručila je sebi sexy rublje. Želela je da iznenadi Bogdana za doček, pošto je mislila da će noć provesti sami kod kuće. Sad su se planovi izjalovili i ko zna zašto li je to bilo dobro. Pitala se kakav li je Jecin muž. Da li je sličan Bogdanu? Da li i on nju zapostavlja kao što Bogdan radi sa njom? Nikad je nije čula da išta priča o njemu. Ironično, zar ne?! Za deset dana slaviće Novu godinu sa njim, a ne znaju mu ni ime.

U ponedeljak, oko 9h, javila se Marina. Ponovo je dobila bolove i kontrakcije i doktorka je zabranila bilo

kakvo putovanje. Minja se ražalostila pročitavši poruku. Obećala je da će svratiti kod nje s posla. Upravo dok je izlazila iz banke, primila je poziv da je pošiljka stigla. Našla se sa kurirom u gradu, preuzela je i uputila se ka Marininom stanu. Drugarica joj je bila jako utučena.

- "Hej...Marina..." -

Marina joj se okačila oko vrata i počela plakati.

- "Izvini...ne znam šta mi se dešava. Sve smo lepo isplanirali i sad je propalo. Imam osećaj da ovu trudnoću neću izneti do kraja, stalno neki problemi..." -

- "To je tako, jednostavno. Drži se, mala, jaka si ti!" -

Marina se nasmejala na ove reči. Povelala je Minju za ruku i rekla:

- "Hajde, pričaj mi šta ima novo kod tebe. Dugo se nismo videle. Gde ćete za doček?" -

- "Sa prijateljicom i njenom porodicom. Imaju vikendicu negde na nekoj planini. Zamisli kad se i ne poznajemo svi skupa. Biće ovo zanimljiv doček, zaista." -

- "Doista i hoće. Šta to imaš u kesi?" -

Minja je prasnula u smeh.

- "Nećeš verovati. Kupila sam sexy ves. Hajde da vidimo šta sam naručila." -

Polu minuta kasnije, dve drugarice su zagledale gaćice i brushalter od fine, crne svile, ukrašene ljubičastom čipkom. Uz to, išli su crni halteri sa crnim samodržećim čarapama.

- "Ohhh, Minja, ovo je prelepo. Bogdanu će zastati dah kad te bude video u ovome." -

- "Mhm...da, nadam se..." - više za sebe je promrmljala Minja.

- "Ej, da li je sve ok kod vas?" -

- "Šta da ti kažem? Isto je. Ništa se nije bitno promenilo u odnosu na letos." -

- "Znači, još uvek je gotovo nezainteresovan za tebe?" -

- "Možda to pregrubo zvuči, ali, da... tako nekako." -

- "Šta se dešava sa tvojim kolegom? Mario beše? Nisi mi više pričala o njemu." -

Minja je spustila pogled u zemlju. Izbegavala je Marinine oči.

- "Minja... šta pokušavaš da sakriješ od mene?" -

Međutim, Minja je i dalje gledala u pod. Nakon duže pauze, počela je drugarici da priča šta se dešavalo u međuvremenu. O tome kako je dao otkaz, kako se ona osećala tih dana bez njega, o početku prepiske među njima, o isceniranim susretima... Marina je bila prilično iznenađena.

- "Drugarice... rekla sam ti da se čuvaš. To je prilično daleko otišlo, zar ne?" -

- "Ima još... nisam završila." -

- "Čega još može biti?" -

- "Videli smo se u petak posle podne. Našli smo se u stanu nekog njegovog prijatelja." -

- "Molim??? Minja, da li se to šališ sa mnom? Ja sam prilično osetljiva ovih dana, nemoj to da mi radiš..." -

- "Ne šalim se, Marina. Pričam ti istinu." -

- "Gospode! Nikad ne bih to očekivala od tebe. Od sebe bih, ali ti i takve radnje ne idete pod ruku... Šta se desilo među vama? Da li ste spavali?" -

- "Nismo spavali. I ne znam šta mi je bilo da odem tamo. Pokajala sam se čim sam stigla. Mario me je doslovno zgrabio kao grabljivac plen. Bio je prilično grub i bezosećajan... To me je pomalo uplašilo i odbilo od njega." -

- "To se zove požuda, draga moja. I ti si izgleda zaboravila kako taj osećaj izgleda. Šta je bilo potom?" -

- "Ništa, on me je ljubio i dodirivao svuda po telu. Drugarice, osećala sam se tako jeftino i bedno. Ostala sam

kraće od planiranog. Pri polasku me je pitao da li ćemo se opet videti.”-

- “Šta si mu odgovorila?”-

- “Da se najverovatnije nećemo videti.”-

- “Da li to stvarno misliš?”-

- “U tom momentu jesam tako mislila. Ali..sad više nisam sigurna. Nismo se čuli od petka. Jutros mi je pisao i pitao kako sam, ali sam mu odgovorila da imam previše posla i da je najbolje da se čujemo sutra.”-

- “Šta planiraš da radiš? Hoćeš li mu dati još jednu šansu?”-

- “Mislim da hoću. Više sebi nego njemu. Pokušaću da se opustim. Jako me privlači i to je jedini razlog zašto bih volela da se opet sa njim vidim.”-

- “Dušo moja, ja te ne osuđujem. Nisam ni ja sama svetica. Samo bih te molila da budeš oprezna da neko ne vidi ili sazna da se viđaš sa njim. I još nešto... Trenutno si u lošijim odnosima sa Bogdanom. Čuvaj svoje srce i emocije. Nemoj početi da gajiš nešto prema Mariu iz pogrešnih razloga. On na sve ovo verovatno gleda kao na običnu avanturu i neobavezan flert.”-

Minja je veče dočekala sa velikim uzbuđenjem. Dečaci su zaspali oko 21h. Ona je nakon tuširanja obukla veš koji je danas dobila. Ogledala se u ogledalu i bila je zadovoljna onim što vidi. Gaćice i brushalter su savršeno isticali njene obline, a halteri i čipka na čarapama su doprinosili da se Minja oseti još privlačnijom. Ogrnula je tanani ogrtac i uputila se u spavaću sobu. Bogdan se spremao za spavanje. Minja je na telefonu uključila unapred pripremljenu play listu sa erotičnim ritmom. Bogdan je sedeo na krevetu u majici i boksericama. Upitno je pogledao u Minju kad je čuo muziku. Ona ga je zavodljivo gledala i u polu mraku sobe

počela lagano plesati. Uz njihanje bokova i ples, postepeno je otkrivala noge, struk pa ramena. Svlačila je kimono sa sebe u ritmu muzike. Bogdan je nemo posmatrao i ničim nije narušavao njen čin. Izazovno mu se smešila uvijajući svoje telo pred njim, a potom mu je sela u krilo. Očekivala je da će time njen ples stati, a da će Bogdan strgnuti veš sa nje i potom divlje voditi ljubav. Međutim, on se mlako osmehnuo i sa podrugljivim glasom upitao:

- "Šta to radiš, Minja? Ne priliči ti da se oblačiš i ponašaš kao striptizeta."

Minja je ostala paralisana u njegovom krilu. Treptala je i gledala u njega dok je eho njegovih reči odzvanjao u njenim ušima... Nije je ni poljubio, nije čak ni rukom prešao preko bilo kog dela njene kože u kombinaciji sa svilom i čipkom. Nije bilo naznaka da ima želju za sexom sa njom ovo veče, iako se ona potrudila i dala sve od sebe da ga zavede. Pokunjeno se sklonila u stranu i opet obukla kimono. Isključila je muziku i u tišini se uputila ka vratima.

- "Gde ćeš sada?"-

- "Da svučem ovo sa sebe."

- "Dođi, pomoći ću ti..."-

- "Neka, dovoljno si učinio i rekao."

- "Šta sam sada uradio? Opet sam ja kriv?"-

- "Ne brini, sve je u redu. Oprosti zbog ovog ispada, neće se više nikad ponoviti."- reče Minja i besno izleti iz sobe. Otišla je u kupatilo i polako skinula rublje sa sebe. Dugo je prevrtala čipku u svojim rukama. Zatim je pogledala svoj nagi odraz u ogledalu. Ožiljak od carskog reza, kukovi puni strija, mekani stomačić i grudi...bili su podsetnik zašto je Bogdan malopre onako reagovao. Ona je smatrala sebe privlačnom, ali Bogdan očigledno nije. Sve je u redu dok je obučena. Sve nedostatke sakrije ispod dubokih farmerki

i ležerne košulje. Ali, zato kada se svuče, samopouzdanje joj se poljulja. Niz obraz joj se skotrljala jedna suza. Sa tom suzom, potekle su sve Minjine nedoumice, strahovi i razočaranja u sebe i u Bogdana. Nakon što se isplakala i iz sebe izbacila sav čemer i jad, obukla se u pidžamu i uputila nazad u sobu. Bogdan je spavao.

“Naravno...šta bi drugo?!” - pomislila je Minja. Legla je i silom sebe naterala da zaspi.

19

Sutradan, Minja se posvetila svojim obavezama na poslu. Bližili su se praznici i kraj godine, pa je i posla bilo više. Tonove na telefonu je stižala, da je ne bi uznemiravali. Na pauzi je pogledala u telefon. Dve poruke, obe od Maria.

“Dobro jutro, srce moje. Kako si?”

“Minja...sad već imam osećaj da me ignorišeš. O čemu se radi?”

Držala je telefon u rukama, ali nije znala šta da mu odgovori. Želela je da prekine ovu ludost sa njim, ali nije mogla. Zaista je pomislila da ga ignoriše, ali nakon što je pročitala ove poruke, shvatila je da to ne može učiniti. Nije je vređao, nije je provocirao, sasvim kulturno joj je postavio pitanje. Bilo bi neumesno s njene strane da ga tek tako odbaci, nakon svega.

“Zdravo, Mario. Ne, ne ignorišem te. Radi se o tome da sam zatrpna obavezama u banci. Verujem da je i kod tebe slično.”

“Jeste, gužva je i kod nas u banci. Sad mi je laknulo. Već sam pomislio da me izbegavaš nakon susreta u petak.”

“Susret u petak...nije baš najbolje prošao, zar ne?”

“Zašto to kažeš? Meni je bilo lepo sa tobom. Tebi nije?”

“Ne znam. Iz nekog razloga sam blokirala. Možda me je sve to pomalo uplašilo. Bio si prilično nasrtljiv i grub...”

“Možda jesam malo. Kasnije sam razmislio o tvojim rečima i shvatio da si u pravu. Dugujem ti izvinjenje još jednom. I voleo bih da mi pružiš priliku da to ispravim. Da li bi želela?”

“Možda i bih...”

“Kad ti odgovara da se opet vidimo?”

“Četvrtak, u približno vreme kao i onaj dan?”

“Odlično, odgovara i meni.”

Minja se zagledala kroz prozor svoje kancelarije. Ulicom su prolazili pešaci, uvijeni u tople šalove i kape, dok je sneg provejavao. Za nedelju dana slavi se doček Nove godine. Obično tada vladaju harmonija i euforija, deca se raduju poklonima, ukrašavanju stana i jelke sa roditeljima, šire se radost i ljubav... A šta ona radi? Dogovara još jedan sastanak sa tuđim mužem! Kroz glavu su joj prošla pitanja:

“Kakva li je Mariova supruga? Da li je lepša, zgodnija od mene? Da li je nesrećan sa njom obzirom da se upustio u tajnu vezu sa mnom? Šta bi bilo kad bi ona otkrila? Mario je o njoj malo pričao. Ne sećam se ni da je nekad nazvao po imenu.”

Da bi utešila sebe, Mariovu ženu zamislila je kao nenašminkanu, zapuštenu ženu u ranim četrdesetim, masne kose i svađalice oko sitnica. Čudno, nije joj ni na trenutak palo napamet da je možda i Dunja tako mislila o njoj dok je spavala sa Bogdanom.

Minja je četvrtak dočekala sa blagom nervozom. Bogdanu je rekla da se nalazi sa Jecom kako bi se dogovorile oko večere i proslave dočeka. On je samo klimnuo glavom i nastavio raditi na uređivanju organizacije promocije knjige, odmah nakon praznika.

Sad već lakšim korakom, Minja se zaputila ka crvenoj zgradi. Ušla je unutar kao da je to činila godinama ranije.

Porukom je upitala Maria da li je stigao, što joj je on odmah potvrdio. Stigla je do stana broj 10 i dok se spremala da pokuca, vrata su se otvorila i Mario je propustio unutra. U stanu je bio isti polu mrak kao i prošlog puta.

- "Raskomoti se... Nadam se da ne žuriš?"- reče Mario, dohvati joj ruku i nežno poljubi.

- "Ne... Imamo vremena."- pomalo nesigurnim tonom odgovori Minja.

Spustila je torbu i skinula jaknu. Zatim je stajala između zida i kreveta, osećajući kako joj nedostaje vazduha. Pitala se zašto ne može da se opusti? Nije joj pretila nikakva opasnost sa njim. Šta je onda u pitanju?

- "Želiš li nešto da popiješ? Mislim da sam video flašu odličnog belog vina..."-

- "Radije biram crno. Ali, ne, hvala, ne pije mi se ništa trenutno."-

Mario joj je polako prilazio. U polu mraku, oči su mu svetlucale, zahvaljujući svetlosti koja je dopirala sa uličnih svetiljki. Osmeh mu je bio širok i zadovoljan. Koraknula je unazad i ubrzo se našla pribijena uza zid, dok je Mario stajao tik ispred nje. Nežno je zagrlio i poljubio u obraz. Potom je osetila njegov dah dok je obasipao vlažnim poljupcima po vratu. Na čas se odmaknuo od nje i rekao:

- "Košulja sa dugmićima...baš kao što volim. Dozvoli mi da ih raskopčam..."-

Ćutanjem i osmehom, Minja mu je odobrila. Nežno, dugme po dugme, uz poljupce i vragolast pogled, Mario je ubrzo raskopčao košulju. Obuhvatio je Minju oko struka i privukao k sebi. Dlanovima je prelazio duž njenih leđa, a potom je kleknuo i ljubio po stomaku. Minju su podilazili trnci. Nije navikla na ovakve dodire. Bogdanova predigra se svodi isključivo na njene genitalije. Još uvek klečeći i ljubeći

je po stomaku, Mario joj je raskopčao pantalone i lagano ih počeo svlačiti. Zatim se ispravio, a Minja je sama skinula košulju sa sebe. Mariu se oteo uzdah:

- "Minja, toliko te želim..."-

Ona je stajala poput šiparice, ćutala i osećala kako joj telo drhti. Dok se u glavi borila sa svojim demonima, Mario se počeo svlačiti. Koji trenutak kasnije, stajao je nag ispred nje. Minja se blago nasmejala. U tom trenutku, imala je osećaj da je izašla iz svog tela i da posmatra celu situaciju iz ćoška sobe u kojoj su se nalazili. Njih dvoje su tako stajali jedno naspram drugog. Muškarac, prosede kose i malja na grudima, kože na kojoj je navršenih 50 godina ostavilo traga... I, žena, još uvek dovoljno jedra i mlada sa svojim sitnim nesavršenostima na telu.

Gledavši u njega, ona se zapitala:

"Šta ja ovde tražim sa 15 godina starijim muškarcem od sebe?"

Za razliku od nje, Mariu su kroz glavu prolazile drugačije misli:

"Bože, da li je ova žena uopšte svesna koliko je privlačna? Pitam se čime li sam zaslužio da ona u ovom trenutku poželi da bude sa mnom?!"

Mario je uhvatio Minju za ruku i poveo ka krevetu. Oboma su dodiri bili nesigurni i nespretni. Sasvim polako su usklađivali poljupce i njihov ritam. Pomno su pratili uzdahe i međusobne nadržaje koji do njih dovode. Mario nije štedeo svoje usne. Dostizale su do svakog Minjinog dela tela. Duboko je udisao miris njene kože pomešane sa parfemom. Ubrzo mu je ruka skliznula ka njenom međunožju. Minja je skupila noge u blagi grč. Odmah je pomislila na Bogdana koji to isto grubo čini, bez ikakvog osećaja da li je njoj uopšte prijatno ili nije. U ovom trenutku,

nije želela da prethodne lepe momente pokvare grub prst ili dva u njenoj vagini. Mario je primetio njen grč i nervozu, poljubio je u uglu usana, osmehnulo se i rekao joj:

- "Pokušaj da se opustiš, Minja. Ne plaši se, neću te povrediti, niti učiniti išta što ti ne želiš." -

Minja se osmehnula pomalo na silu. Uzvratila mu je poljubac, zatim je zatvorila oči i pokušala da se opusti. Postepeno je razmicala noge, dok joj je Mario u nekom svom uvežbanom ritmu dodirivao klitoris. Minju su uskoro preplavili talasi užitka. Počela je duboko disati i izvijati leđa. Osećala je da joj telo podrhtava, ali ovog puta od slasti, a ne od straha i nervoze. Obema rukama je uhvatila Mariovu glavu i pružila mu strastven poljubac. Blago ga je zagrizla za usnicu. Na polovini drugog poljupca se naglo odmakla od njega, zagledavši se u njegove oči. Oboma je iz očiju izbijala požuda, neutoljiva potreba da se što pre stope u jedno.

- "Mario, želim te..." -

Mario ju je vešto okrenuo na leđa i za tren se našao nad njom. Osećala je njegov ud kako pulsira kraj njenog međunožja. Sasvim polako je počeo prodirati u nju. Minji se oteo uzdah, dok je Mariovo lice popimalo grimasu. Ubrzo su njihova tela plesala u istom ritmu, kao da su to činili nebrojano puta do sad. Našavši se nad njim, Minja ni na trenutak nije pomislila na svoje fizičke mane. Misli su joj bile usredsređene samo na obostrani užitak. Posle dugo vremena, pružen joj je maksimum u intimnim odnosima, a takođe je i ona imala priliku pružiti svoj bez bojazni da će je taj muškarac ismevati. Glasno je stenjala i najzad otvoreno uživala u sexu... Nekoliko minuta kasnije, Mario je ubrzano i teško disao i doživeo svoj vrhunac.

Zadihani i znojavi, umazani izmešanim telesnim sokovima, legli su jedno kraj drugog. Pogledali su se i toplo

osmehnuli. Minja se okrenula na stomak i glavu položila na Mariovo rame, dok je on ležao na boku i nežno je mazio po leđima i zadnjici. Nisu razgovarali o ovome šta se upravo desilo. Teme su im bile sasvim obične i nevažne. Najzad je Minja rekla:

- "Mario, moram da krenem. Dosta smo se zadržali."-

- "Oh, Minja, voleo bih da ovo veče traje večno. Ne postoje reči kojima ti mogu opisati osećaj dok sam sa tobom. Nemaš pojma koliko te volim..."-

- "Voliš me? Pažljivo, Mario, sa tom se izjavom ne igra."-

- "Ko je rekao da se ja igram?"-

- "Ja sam ti samo prolazna avantura, zar ne?"-

- "Minja, ti mi mnogo značiš. Nemaš pojma koliko mi značiš. Možda i više nego ijedna druga do sad."-

- "Mario, nemoj mi pričati takve stvari. Prekršila sam sopstveni zavet dat pre nekoliko godina. Bilo mi je prelepo sa tobom, ali možda je bolje da na ovome i ostane."-

- "Ja ne želim da na ovome ostane. Ne mogu te pustiti tek tako da odeš od mene... Naročito ne sad."-

- "Mario, šta ako te zavolim?"-

- "Daj...odrasli smo ljudi. Umemo kontrolisati emocije."-

- "Kako možeš biti tako bezosećajan? Kako možeš svojoj ženi pogledati u oči kad budeš stigao kući?"-

- "Za ovo znamo samo ti i ja. Bilo nam je lepo, a pride nikom nismo naudili. Ženi ću pogledati u oči na isti način kao što ćeš i ti Bogdanu."-

Ova rečenica je Minju otreznila istog časa. Osetila je blagi grč u želucu. Ko je ona da sudi Mariu za preljubu, obzirom da je on istu načinio upravo sa njom? Na istoj su moralnoj klackalici. Od ove večeri naginjali su ka dnu.

Obukli su se, zategli izgužvanu posteljину i izašli iz stana. Na izlazu iz zgrade, Mario je dao Minji prednost kako ih neko ne bi zapazio zajedno.

Nakon što je stigla u stan, Minja je svom mužu i sinovima postavila večeru. Odbila je da večera sa njima. Već u 21h, legla je u krevet. Bogdan je pitao:

- "Šta ti je? Čudna si večeras?"-

- "Boli me želudac. To je sve."-

Bogdan, po običaju, na to ništa nije rekao. Njena bol i patnja njemu su bili nevažni. Legao je kraj nje. Ironično, zar ne? Poželela je da je bar zagrlji ili poljubi, da joj poželi brz oporavak. Želela je da on svojim dodirom izbriše sve Mariove poljupce koje joj je pružio dva i po sata ranije. Ali, Bogdan to nije učinio. Okrenuo se na stranu bez poljupca, bez laku noć, bez ikakve naznake da mari za njenu fizičku ili emotivnu bol. Deset minuta kasnije, glasno je hrkao. Minja se mislima vratila u stan broj 10. Ovog puta, bitku je dobio razum, koji je histerično vikao: "Minja, načinila si korak posle kog nema natrag. Ne znam kako ćeš se izvuci iz ovog klupka."-

U domu Đorđevica, Jelena je mazno šaputala Mariu koliko ga želi ovo veče. Međutim, on ju je odbio pod izgovorom da ima užasnu glavobolju. Ostao je potpuno imun na njene poljupce i nadražaje. Čekao je da ona zaspi, kako bi se na miru mogao posvetiti sećanju na predivnih sat vremena sa Minjom. Bio je poput raspomamljenog tinejdžera. Kući je stigao sa širokim osmehom na licu. Još uvek nije verovao da je spavao sa Minjom. Kad god je o tome ranije razmišljao, delovalo je kao nešto neostvarivo. I što je njemu najbitnije u svemu, Minja je sa njim uživala. Videlo se, osećalo...u svakom njenom poljupcu, pogledu, uzdahu. Dođavola, sad je još više želeo! Molio je Boga da noć brzo prođe kako bi se sutradan mogao čuti sa njom. Živeo je za dan kad će je opet imati pod svojim rukama.

20

Minja je pomalo strahovala da će se Mario promeniti nakon što je ostvario svoju želju. Bila je čvrsto ubeđena da on sa njom želi samo čist, sirov sex lišen bilo kakvih emocija. Međutim, nešto posle 8h, on joj se javio porukom kao što je činio svakog dana. Minja je primetila da je ovog puta više pisao o sebi. Po prvi put joj se požalio na kolegu s posla koji ga je ranom zorom izbacio iz takta. Prepiska se nastavljala i narednih dana.

Dva dana pred doček, upitao je da se opet vide na starom mestu. Pristala je i dogovorili su se da se tamo nađu odmah posle posla. Supružnicima će reći da su imali više obaveza zbog predstojećih praznika, pa su se zbog toga zadržali sat vremena duže. Mario je bio poput deteta kad je video Minju. Nije skidao osmeh sa lica, nit pogled sa nje. Osećajući pomalo nelagodu, Minja ga je upitala:

- “Zašto me tako gledaš?”-

- “Uživam posmatrajući te. Tako si lepa, poseduješ veliku energiju koja zrači okolo... a tek oči...kad me njima pogledaš, ja se izgubim...”-

- “Eh, sad si sve preuveličao...”- uz osmeh uzvratila Minja.

- “Ne, ne...zaista je tako. Nisi ni svesna kako deluješ na mene. Želim te čim te vidim, želim te čim ti začujem glas, želim te čim ti neko spomene ime... Želim te stalno i svuda i to mi niko ne može zabraniti, čak ni ti!”-

Minji je srce počelo lupati čuvši ove reči. Bogdan joj nikad tako nešto nije rekao. Svojim postupcima i rečima, Mario je učinio da se oseća poput boginje. Tako je i tretirao, kao nešto uzvišeno i jedinstveno. Sela mu je u krilo i nežno ga mazila po kosi. On je svoju glavu zagnjurio u njena nedra. Dugo su tako ostali, ćutke. Tišina među njima bila je jača od svakog vriska koji su kod kuće imali sa svojim partnerima.

- "O čemu razmišljaš?" - upita Minja.

- "O tome kako bih voleo da novogodišnju noć provedemo zajedno."

- "Ohhh...zvuci idealno. Ali, to je nemoguće, nažalost. Gde si za doček, inače?" -

- "Na Goču!" - sav radostan izjavi Mario.

- Super, ostvarila ti se želja."

- "Supruga je predložila Goč, ali ne zbog mene, već zbog nekih njenih prijatelja."

- "Zašto misliš da zbog tebe ne bi?" -

- "Daj, Minja, znam je... U braku smo više od 10 godina. Gde ćeš ti biti u toj noći?" -

- "Jedna prijateljica ima vikendicu na nekoj obližnjoj planini. Deca su nam u istom razredu, tako da se nas dve poznajemo godinama. Skoro smo počele intezivnije da se družimo i ona je predložila da odemo kod njih."

- "Divno. Znači, oboje ćemo biti na planini. Još kad bi bili skupa..." - vragolasto se osmehnu Mario i obori Minju na krevet. Ostatak slobodnog vremena posvetili su vrelim poljupcima prepuštajući se jedno drugom.

Trideset prvi decembar bila je subota. Minja nije radila tog dana. Prepodne je otišla da kupi neke sitnice za Jelenu i njenu decu, a potom je svratila kod Marine.

- "Evo, ove godine sam u ulozi domaćice i udate žene. Ko bi rekao, a?" - našalila se Marina na svoj račun.

- "Neki put mora i tako..." - Minja se trudila da ostane ozbiljna, ali ubrzo je prasnula u smeh.

- "Želim ti lep provod večeras. Kad idete?" -

- "Oko 14h krećemo. Prijateljica želi da stignemo do vikendice za videlo, da bi uživali u pogledu. Iskreno, jedva čekam." -

- "Baš ti zavidim. Želim ti dobar provod. Hej, šta ćeš da obučeš?" -

- "Onu moju ljubičastu haljinu A kroja, sa dugačkim rukavima i čizmice preko kolena." -

- "Mmmm...wow, perfektna kombinacija. Pazi da ne zavedeš Jecinog supruga..." - uz mig i širok osmeh, našali se Marina sa svojom drugaricom.

- "Šta tebi sve ne pada na pamet..." -

Ubrzo se drugarice pozdraviše i razidoše. Minja je žurila u stan kako bi se spremili za polazak na planinu.

Dečaci su bili pomalo nestrpljivi, ali se Đurađ razočarao kad je čuo da će Novu godinu provesti sa Karolinom. U 13:30h Bogdan je bio već spreman za polazak. Minja ga je posmatrala: pantalone i sako u tamno plavoj boji i bela košulja...odavali su mu eleganciju. Još uvek prilično vitka linija, bez sedih u kosi, orlovski nos u profilu i smeđe oči... Do vraga, bio je tako privlačan! Pitala se šta se sa njim desilo. U kom momentu je počeo razmišljati i osećati se poput nekog senilnog starca?

- "Hoćemo li se u zoru vraćati kući?" -

- "Sumnjam. Verovatno ćemo prespavati tamo." -

Petnaest minuta kasnije, Minja se pojavila u predsoblju i rekla "Možemo krenuti". Bogdan je zanemio videvši je. Haljina joj je savršeno pristajala, otkrivajući deo butina. Bila je tako seksepilna, bez imalo vulgarnosti. Šminkom je istakla svoje oči boje lešnika, dok je crni bob uokvirio njeno lice.

- "Minja...prelepa si."-

Minja se na trenutak zbunila. Nije se mogla setiti kad joj je poslednji put Bogdan udelio kompliment. Ubrzo su krenuli ka Jeleninoj kući. Ona ih je čekala sa decom.

- "Pratite me. Suprug je već na vikendici, raspalio je roštilj i očekuje nas." - ponosno izjavi Jelena.

Uskoro su izašli iz Kraljeva i nakon nekoliko kilometara, Minja je shvatila da su skrenuli na odvajanju za Goč. Sneg je počeo intezivnije padati. Minja je pomislila:

- "Goč! Kakva slučajnost da Mario i ja provedemo praznik na istoj planini. Da mi je da ga vidim samo na tren..."-

Razum se poput alarma uključio i naterao je da skrene misli na Bogdana i put pred sobom. Pola sata kasnije, Jecin auto se zaustavio ispred vikendice. Izašli su iz kola i Minji je zastao dah.

Prizor oko nje bio je kao sa razglednice. Jelke pod snegom, dim koji se pušio iz dimnjaka nagoveštavajući toplu kuću, a okolo njih beskrajno belo prostranstvo... U daljini su se videli obrisi obližnjih planina.

- „Ovde je prelepo.” - otele su se Minji reči.

- "Da..." - prilično ravnodušno odgovori Jelena. Ona, Bogdan i deca su pošli u kuću, dok Minja nije uspevala da se dovoljno nagleda lepote oko sebe. Polako se uputila ka kući. Ušavši unutra, primetila je prostranu dnevnu sobu koja je bila minimalistički ali sa stilom uređena. Na sredini bio je kamin u kojem je plamtela vatra, a zid nasuprot ulaznim vratima bio je sav u staklenim portalima. Pogled je bio fascinantan: pašnjaci, četinarske šume i daleki vrhovi u izmaglici...

Na trenutak, Minja je osetila zavist prema Jeleni. Zavidela joj je na posedovanju vikendice na ovakvom

divnom mestu, na supругu koji je pristao da ih dočeka iako se ne poznaju... Trgla se kad je začula glasove.

- "Ljubavi, vreme je da se konačno upoznate. Ovo je Bogdan. Bogdane, ovo je Mario, moj supруг."-

- "Drago mi je..."- izgovori nepoznati muškarac.

Momenat...! Minja je još uvek stajala njima okrenuta leđima, zagledana kroz portale. Ta boja glasa, promukla sa mekanim akcentom... Ma, čekaj, da li je Jelena upravo izjavila da se njen muž zove Mario? Minji je mozak blokirao. Htela je da se okrene, ali nije imala smelosti.

- "A, ovo je moja prijateljica, Minja. Minja, Mario."-

Minja se sasvim lagano okretala ka njima. Jelena je stajala visoko podignute glave, držeći svog muža za ruku. Minja je pogledala u njega. Oči boje lešnika susrele su se sa dobro znanim očima boje jantara. Minji je počelo srce lupati, a reči nisu izlazile iz njenih usta. Poželela je da vrišti iz sveg glasa, ali nije ni to mogla. U tom trenutku bila je nesposobna da išta kaže ili učini. Mario je pružio ruku ka njoj i sasvim opušteno rekao:

- "Mario...drago mi je da se konačno upoznajemo. Jelena mi je često pričala o tebi."-

Minja je već bila ošamućena. Umesto bilo kakvog odgovora, pružila mu je ruku i silom sebe naterala da se osmehne.

Polako se pribrala i sela pored Bogdana. Jelena je otišla da skuva kafu, a Mario ih je ponudio pićem. Zagledao se u Minju i pitao:

- "Koje vino više voliš?"-

Minja ga je prostretila pogledom. Vrlo dobro je znao da crno voli više. Čemu ova šarada sada? Uskoro je i Jelena iznela kafu i druženje je moglo početi. Bogdan se odlično uklopio sa Mariom, pričali su o raznim temama, smejali

se. Minja je i dalje osećala nedostatak kiseonika. Nakon sat vremena, nije više mogla izdržati. Uzela je jaknu i izašla u predsoblje. Jelena je krenula za njom.

- "Minja, da li je sve u redu?" -

- "Jeste. Samo bih volela da prošetam okolo." -

- "Onda neka pođe Mario sa tobom. On ovo mesto poznaje kao svoj dlan." -

Dok je Minja smišljala način da odbije predlog, Mario se već zaputio ka njima. Otvorio je vrata i propustio Minju. Zajedno su se uputili u hladno, novogodišnje večer. Nakon što su bezbedno odmakli od kuće, Minja je pogledala u Maria.

- "Da li je moguće da se ovo dešava?" -

- "Srce moje... Ne mogu da verujem da si pored mene!" - odgovori Mario i sasvim nenandano povuče Minju u mrak i poljubi je.

- "Mario! Da li si ti normalan? Videće nas neko." -

- "Daj, Minja, molim te. Prve kuće su na kilometar od nas. Ovde smo trenutno samo ti i ja. Zašto mi nisi rekla da slavimo zajedno? Ovo je bilo veliko iznenađenje." -

- "Dođavola, nisam znala da si ti Jecin suprug. Mi se već neko vreme družimo i odlazimo na kafu zajedno. Ali, retko smo pričale o muževima. Nisam znala ni kako se zoveš, još manje da se radi o tebi. Šta ćemo sad?" -

- "Šta ćemo sad?" -

- "Kako da pogledam Jeleni u oči, a spavala sam pre nekoliko dana sa tobom?" -

- "To nema veze sa ovim. Vi ste se i pre toga družile i nastavice i dalje. Ne vidim u čemu je problem." -

- "Mario, slušaš li ti sebe? I zašto si se upoznao sa mnom? Zašto si odglumio da me ne poznaješ? To me je jako povredilo." -

- "Bio sam i ja zatečen kad sam shvatio da si to zapravo ti. Mozak mi je radio nekontrolisano. Onda mi je sinulo da je najbolji način da prikrijemo našu vezu taj da odglumimo kako se uopšte ne poznajemo. Svakako sad radimo u različitim bankama. Ne postoji način da nas bilo ko poveže."

- "Ja ne mogu verovati šta upravo čujem. Da li ti imaš trunku emocija ili griže savesti?"

- "Naravno da imam, srce. Ali, trenutno mora vladati razum i ništa drugo."

- "Zašto ovo radiš Jeleni? Ona je divna žena."

- "Minja, hvala ti, ali nisam te pitao za moralne ili terapijske savete."

Minji su ove reči otele vazduh iz pluća. Osetila je poznat grč u želucu. Ni najmanje nije očekivala od Maria ovakvu drskost i bezobrazluk. Zapitala se kakva to osoba može biti kad ovakve stvari izgovora potpuno ravnodušno. Bilo je vreme da se vrate nazad. Minja je poželela da je sad u svom stanu u Kraljevu. Večerali bi, dečaci bi otišli u krevet a ona i Bogdan bi gledali novogodišnji program, možda bi vodili ljubav a možda i ne bi, ali bar ne bi osećala ovaj sram pred Jelenom.

Ušli su u kuću, dok ih je Jelena dočekala sa osmehom. Uskoro je postavila večeru. Začudo, svi su bili odlično raspoloženi, sem Minje. Posmatrala je svog muža kako opušteno razgovara sa Mariom, često uz grohot smeha. Nije mogao ni naslutiti da je taj isti muškarac pre svega nekoliko dana spavao sa njegovom ženom. Posmatrala je Jelenu. Uvek je smatrala da je ona jako privlačna i harizmatična žena. Odjednom je više nije gledala istim očima. Sad joj se učinila jako uobraženom. Dodvoravala se Bogdanu, često se pripijala uz Maria, držeći ga za ruku i ljubeći u obraz.

Nije skidala osmeh sa lica čitavo večē. Onaj dan kad su pile kafu u gradu nakon roditeljskog, Minja je bila fascinirana Jelenom, a sad je pokušavala da joj nađe bilo kakvu manu ili nedostatak. Međutim, Jelena je bila skoro pa savršena. Imala je dugu plavu kosu, bez sedih vlasi. Uz to, malen, prćast nos, tanke usne i plave oci. Ali, zato je posedovala izuzetno male grudi i zadnjicu. Bila je skoro ravna, ali zračila je takvim seksepilom. Minja se sa svojim oblinama naspram Jelene osećala gojaznom. Nije mogla shvatiti zašto se Mario upustio u vezu sa njom. Svaki zalogaj tokom večere pojela je na silu. Sve vreme je imala osećaj kako je neka nevidljiva ruka steže za vrat i ne da joj da slobodno diše.

- "Minja, nešto nije u redu sa večerom?" - umilnim tonom upita Jelena.

- "Ne, sve je odlično." -

- "Pojela si svega nekoliko zalogaja. Možda ti se ne sviđa način na koji je pripremljena. Ili držiš dijetu?" -

U vazduhu se osećao blagi cinizam. Bogdan se nasmejao ovoj pošalici. Mario je gledao u njih, ali njegov izraz lica ništa nije odavao.

- "Ne, Jelena, meni dijete ne trebaju. Ja sam pomalo zaljubljen u samu sebe." - ironično odgovori Minja.

Ovog puta se Mario nasmejao.

Kasnije tokom večeri, u domu na Goču vladala je vesela atmosfera. Deca su se igrala društvenih igara, a odrasli su pevali i pili dobro vino. Nakon tri čaše crnog vina, Minja je uspela da se opusti i zaboravi na složenost situacije u kojoj se nalazila. Bližila se ponoć, sat će otkucati dvanaest časova za petnaest minuta. Mario je pripremio vatromet. Obukli su jakne i izašli napolje. Nakon višeminutnog vatrenog spektakla na zimskom nebu, deca su povikala: "Ponoć je, ponoć je!!!"

Jelena se osmehnula svojoj novoj prijateljici i uz poljubac u obraz, rekla joj:

- "Srećna Nova godina, draga! Da ih provedemo još mnogo u ovako divnoj atmosferi..."-

Minja joj je uzvratila čestitku, bez dodatnog komentara. Potom je pogledom potražila Bogdana. Upravo se rukovao sa Mariom, tapšući jedan drugog po leđima. Polako je prilazila svom suprugu. Dohvatila ga je za ruku, dok je preko njegovog ramena imala direktan pogled na Maria.

- "Srećna Nova godina, Bogdane!" - reče Minja i nagnu glavu ka Bogdanovoj.

- "Hvala, takođe." - jednoličnim tonom uzvratila Bogdan i poljubi je u obraz.

Minja je ostala u šoku. Mogao se bar u tom momentu potruditi da joj pokaže malo nežnosti. Ali, ne! On je poljubio i čestitao kao što bi nekoj prijateljici. Preko njegovog ramena, videla je Jelenu kako uvija svoje telo oko Mariovog i sklapa svoje usne sa njegovim. Nešto mu je šaputala, dok se on šarmerski smeškao kao da joj time nešto potvrđuje. Minja je po ko zna koji put osetila grč u stomaku. Ni 3- 4 čaše vina koje je tokom večeri popila, nisu mogle da odagnaju nalet besa koji je u tom trenutku osetila. Poželela je da poskoči i skloni Jelenu u stranu od Maria. On je bio i njen muškarac, zar ne? Spavao je sa njom pre nekoliko dana. Mora osećati nešto i prema njoj. Nemoguće da mu je ona samo još jedna rečka u nizu. Došao je red na njih dvoje oko čestitanja. Minja je namestila svoj najlepši osmeh dok je Mario prilazio. Pogledala ga je u oči, zavodljivo. Ali, on je samo pružio ruku i hladno izgovorio "Sretna Nova godina, Minja." Bez zagrljaja, bez ijednog poljupca u obraz, bez dodira makar slučajnog, bez ikakve reakcije na njen

osmeh i pogled. Mogao je bar ruku u njenoj zadržati dve sekunde duže ili je sporije izvlačiti iz njenog stiska, ali ni to nije učinio. Krenuli su skupa nazad u kuću. Svi, osim Minje. Ostala je sama napolju, obavijena tamom i hladnoćom. Osećala je veliku zebnju u srcu. Izdala je svog supruga, ujedno i drugaricu, a od sebe je napravila budalu. Zarad koga? Zarad egoističnog muškarca kojeg trese kriza srednjih godina? Zarad muškarca koji ima sve što pojedinci mogu samo poželeti: dobar posao, platu, prelepu ženu, divnu decu, vikendicu kao iz bajke, besan auto, luksuzna putovanja?! Ali uz to, jedna ljubavnica je kruna svega. Žena koja će poslužiti da na njoj iskali svoje nezadovoljstvo i loše vibracije. Pozitivne će sačuvati za Jelenu, naravno. Dođavola i Jelena i Mario i Bogdan! Uobražena kvazi prijateljica, dvolični skot i nezainteresovani suprug...kakva kombinacija, zar ne?! Dok je Minja sažaljevala samu sebe i situaciju u kojoj se nalazi, zazvonio joj je telefon. Marina...

- "Sretna Nova, najdraža!!!" - iz slušalice je odzvanjao Marinin glas.

Minja se nikad više nije obradovala njenom pozivu nego sad. Ipak, setu u glasu nije uspela sakriti.

- "Sretna Nova, sestrice! Tako mi nedostaješ..." -

- "I ti meni, jako. Hej...šta se to dešava? Da li je sve u redu?" -

- "Ma, jeste..." -

- "Minja..." -

- "Jao, od čega prvo da počnem? Od toga da ti nisam rekla da sam spavala sa Mariom pre nekoliko dana? Ili od toga..." - ali, nasred rečenice je Marina prekinula.

- "Molim? Uradila si šta?" -

- "Da, Marina. Rekla sam ti da ću mu dati još jednu šansu. Videli smo se i desilo se..." -

- "Ohhh...pa sad, nema povratka. Jesi li zbog toga tako utučena?" -

- "Ne bih bila kad Mario ne bi bio Jelenin muž i kad ne bi slavili Novu godinu zajedno. Nismo ni slutili da će se kockice tako složiti." -

- "Molim?? Minja, ne zaboravljaj da sam ja trudnica. Ne smeš mi priređivati ovakve stresove. Ma, šta mi pričaš?" -

- "Da, da, sve je kao što čuješ. On je bio iznenađen kad je shvatio da sam ja Jelenina drugarica. Odglumio je da me ne poznaje i zvanično smo se večeras prvi put upoznali." -

- "Kakav potez, maestralan..." -

- "Da... Uz to, savršeno me je ignorisao oko čestitke u ponoć. Nema poljupca, dodira, pogleda. Koja sam ja glupača." -

- "Minja, shvati da ne smete izazvati nikavu sumnju. Šta je sa tobom? Saber se." -

Minja je oćutala, a Marina je znala da se njena drugarica pomalo naljutila zbog ovih reči. Potom joj je rekla:

- "Izvini ako sam bila isuviše direktna. Volela bih da svratiš kod mene po povratku sa Goča. Obećavaš?" -

- "Obećavam." -

Prekinule su vezu, a Minja se zamislila nad Marininim rečima. Možda je bila u pravu. Možda je Mario tako reagovao samo da bi zamaskirao bilo kakvu sumnju. Odjednom je zbolela glava, što od alkohola, što od previše misli koje su navirale u njenoj svesti. Čas je opravdavala njegove postupke, čas ih je kritikovala. Blago promrzla, krenula je nazad u kuću.

21

U kući, čula se muzika i smeh. Naišla je u trenutku kad su se Bogdan, Mario i Jelena kucnuli čašama. Nju nisu sačekali. Zastala je kraj kamina u nadi da će zagrejati promrzle prste na rukama. Bogdan joj je prišao i pitao:

- "Gde si ti do sad? Šta si radila toliko dugo na mrazu?" -

- "Nije mi baš dobro. Izgleda da sam previše popila..." -

- Eh, previše popila nakon 3 čaše. Jelena je popila puno više, a pogledaj je..." -

Nalet ljubomore prodrmao je Minjino telo. Bacila je pogled na Jelenu. Nosila je uske plave farmerke i svečanu crnu bluzu sa okovratnikom. Crne čizmice do članka imale su vrtoglavu potpeticu. Međutim, Bogdan je bio u pravu. Ni visoka potpetica, ni veći procenat alkohola nisu poremetili Jelenin hod i ponosan stav. I taj prokleti osmeh sa lica... Pridružila im se i mukom sebe naterala da se smeje, da peva sa njima, da se raduje. Oko dva časa, deca su uveliko spavala. Minja je otišla do toaleta. Umila se, osvežila šminku i pokušala da povрати samopouzdanje. Međutim, iz ogledala su je posmatrale bezizražajne oči, mutne i nekako tamne. Pribrala se i krenula ka vratima. U trenutku kad je odškrinula vrata, Mario je upao i zatvorio ih. Zbunjena, Minja je promrmljala:

- "Mario, šta to radiš?" -

- "Srce moje...nisam više mogao izdržati. Moram te bar jednom poljubiti." -

Istog trena, njegove usne su poklopile njene. Poljubac je bio pomalo agresivan i vlažan. Još uvek neraspložena i pomalo besna, mlako mu je uzvratila.

- "Šta je problem?" - upita Mario.

- "Videće nas neko." -

- "Ne brini, Deca spavaju, a Jelena i Bogdan vode neku filozofsku debatu. Veruj, neće ni primetiti da nas nema. Ja sam navodno pošao po još vina." -

Odmah potom, pružio joj je još jedan poljubac, ovog puta umerenijeg inteziteta. Minja ga je pogledala očima punim topline, a njegove usne su se pretvorile u najlepši osmeh koji je do sad videla.

- "Hvala dragom Bogu što mi je ovo večer učinio najlepšim do sad... Proveo sam novogodišnje večer u tvom društvu!" -

Ova izjava je istog trenutka, poput gumice, izbrisala sve kritike koje je Minja njemu uputila na račun ponašanja u toku večeri. Mario je izašao prvi, dok se ona zadržala još minut da ne bi izazvali sumnju. Pri polasku, pogledala je još jednom u ogledalo. Oči žene sa kojom se susrela su ponovo sijale i plamtele samouverenošću. Dok je polako zatvarala vrata za sobom, čuo se eho prepirke između srca i razuma. Srce je naivno branilo Minju:

"Vidiš da mu je stalo do nje. Rizikovao je samo da bi je jednom poljubio. Ti i tvoja logika..."

Razum je samo obeshrabreno odgovorio:

"Ti i tvoje emocije... Ne vidite ni ti, a ni ona da je Mario samo vešt manipulator. Patićete jednog dana..." -

Po povratku u dnevni boravak, Minja je zračila novom energijom. Lakše je podnela naredna dva sata u Jeleninom društvu, dok nisu konačno otišli na spavanje. Uхватила je jedan Mariov pogled i to joj je bilo više nego dovoljno.

Shvatila je da je prerano donosila pogrešne utiske i da je Marina očigledno bila u pravu. Nije se više ni na nju ljutila.

Oko 4h otišli su na spavanje. Minja je svukla haljinu sa sebe i legla u krevet. Glatka posteljina i čaršavi pod njenom kožom su je uzбудili. Ali...nije poželela da ih gužva sa Bogdanom. Poželela je Maria u ovom trenutku kraj sebe. Bogdan je ćutke ležao pored nje. Nakon kraćeg vremena, oglasio se:

- "Minja, ovaj doček mi je bio izuzetno prijatan. Jelena i Mario su divni ljudi. Drago mi je da sam ih upoznao."

- "Oh, ne mogu da verujem! Drago mi je da su ti se dopali."

- "Da, za razliku od Marine. Mogla bi se više družiti sa Jelenom i bataliti onu Marinu. Jelena je baš prijatna žena, kulturna, obrazovana, lepa..."

- "Vidim, ostavila je izuzetan utisak na tebe." - besno procedi Minja.

- "Pa, zar nije sve tako?"

- "OK, jeste. Pusti me sada da spavam!" - frknu Minja, okrenu se na bok i time prekide razgovor.

Bogdan je još neko vreme ostao budan. U glavi mu je vladala konfuzija. Nenaviknut da pije, Mariovo vino ga je dotuklo. Neki glas u glavi mu se obratio:

"Budalo! Zašto li si ovoliko pio? Zar nemaš kontrolu nad sobom? Sutra će ti glava pulsirati ceo dan. Uz to, Minja će gundati zato što nisi sav svoj, a pride smo u gostima.

Minja.. uh.. Minja uvek gundā. Njoj sve smeta, i što uradim i što ne uradim. Ponekad je ne shvatam i zaista ne znam šta više da činim. Stalno me optužuje za razne stvari. Te nisam ovo učinio, te nisam ono rekao... Manjka mi zagrljaja, poljubaca, komplimenata... Mislim, daj, koliko smo već dugo zajedno, godinama... Podrazumeva se da je volim i da mi

je do nje stalo! Zašto bih inače bio sa njom?! Ne vidim svrhu tih slučajnih poljubaca i zagrljaja. Morao bih da razmišljam o njima. Ima dovoljno svega dok vodimo ljubav, zar ne? Mada, i u tome mi je našla manu. Previše sam grub... Zašto li se do sad nije žalila, sve ove godine joj to nije smetalo?! Verovatno je to posledica srednjih godina, bliži se polako klimaksu pa ne zna šta će sa sobom. Ne znam kako ću sa njom izdržati, previše je tenzije svakoga dana. Nema osmeha, nema ljubaznosti, tople reči...

Bogdane...ne muči te ovo veče samo vino i Minjina neljubaznost, zar ne? O čemu se radi? Ili bolje reći, o kome?

Ah...dođavola! O Jeleni! Kako vraški dobro izgleda ta žena! Obzirom da ima preko 40 godina, izgleda kao model. Vitka, lepa, plave kose... I taj osmeh! Čoveče...nije skidala osmeh sa lica čitavo veče. Šalila se, smejala, pevala... Kad bi samo Minja takva bila, bar jednom.

Znači...ne voliš Minjine obline i crnu kosu? Nisi se zapitao nekad da li je ona tako utučena upravo zbog tebe? Možda misli da je ne voliš dovoljno? Možda joj nepromišljeno nešto kažeš, što je u trenutku zaboli? Kao što si recimo ovo veče prokomentarisao Jelenu.

Naravno da mi ne smetaju njene obline. Ja je volim takvu kakva jeste. Podarila mi je dvojicu zlatnih sinova, brine o njima, o meni, o svemu. Jednom sam izigrao njeno poverenje i ne bih to nikad više učinio. To što sam rekao o Jeleni je činjenica, ali ne znači da bih ja želeo sa njom spavati ili da ih na bilo koji način upoređujem.

Bogdane...nesvesno to činiš. Svakim danom svojim hladnim izjavama i ponašanjem je udaljavaš od sebe. Kako si joj čestitao Novu godinu? Poljupcem u obraz, kao ortakinji?"

Bogdan se trgnuo nakon ove pomisli. Pogledao je jedva vidljivu siluetu svoje supruge. Ležala je samo u

gaćicama pokraj njega. Prošao je prstima preko njene zadnjice i duž leđa. Poljubio je u predelu ramena. Zatim se privukao uz nju i obgrlio je. Voleo ju je! Voleo ju je više od svega. Nije mogao zamisliti život bez nje. Znao je da i ona njega voli. Oprostila mu je i neverstvo. Samo, ponekad, bila mu je tako naporna sa svim tim zahtevima i očekivanjima. Nije im manjkalo razgovora, nije manjkalo sexa, svako veče bi ga poljubila pre odlaska na spavanje... Bogdan nije ni bio svestan činjenice da sve to imaju samo zahvaljujući njoj. On retko kad išta od toga učini prvi, ali to nije uviđao. Smatrao je da je dovoljno što je dobra osoba, ne vara je više, ne tuče je, ne vređa, donosi novac u kuću... Sitnice kojima je Minja pridavala važnost i smatrala ih za tanke niti koje vežu brak, njemu nisu bile od velikog značaja.

U drugoj sobi, zagrljeni, ležali su Mario i Jelena. Ona se ušuškala u njegov topao zagrljaj, dok je on mazio po kosi.

- "Ne znam šta je sa Minjom bilo ovo veče. Obično je jako vesela i harizmatična. Od kad smo stigli, delovala mi je potišteno, kao da je nešto muči."- reče Jelena.

- "Ne znam...meni nije tako delovala. Doduše, ja je prvi put u životu srećem, tako da nisam neko ko može o njoj išta reći. Meni su oboje ok. Mogli bi se družiti i ubuduće, ako ti želiš."- licemerno odgovori Mario.

- "Naravno da želim. Oh, ljubavi, jako mi je drago što su ti se dopali. Bogdan je zanimljiva osoba, imali smo raznih tema za razgovor."-

Mario je površno slušao Jelenu šta priča. Misli su mu bile u sobi pored. Gužvao je svilenu posteljinu sa Minjom. Strasno je ljubio i snažno se zarivao u nju sve do obostranog vrhunca... Sve vreme ga je mamila i uzbuđivala u toj ljubičastoj haljini. Dužina je otkrivala deo butina, a to je samo rasplamsavalo njegovu požudu. Jelena je bila

zgodna, ali Minja je bila zanosna. Njen pogled, njene obline i graciozan hod prštali su od seksepila koji je na Maria delovao poput afrodizijaka. U trenutku kad je shvatio da je žena okrenuta leđima zapravo Minja, bio je šokiran. Onda je razum učinio svoje. Ni pod kojim uslovom Jelena nije smela otkriti vezu između njega i Minje. Oni imaju skladan brak, za javnost skoro pa savršen. Trenutke sreće i zadovoljstva pronalazi u ukradenim minutima ili satima sa Minjom. Za njih se treba izboriti, zar ne? Pa šta ako su na Jeleninu štetu? Ili Bogdanovu? Oni ništa o tome ne znaju, pa samim tim nisu ni povređeni. Moraće urazumiti Minju. Primetio je koliko je ovo veče bila odsutna i hladna. Pitao se zašto li je bila takva. Proveli su novogodišnju noć zajedno. Ostvarila im se potajna želja o kojoj su razgovarali nekoliko večeri ranije dok su ležali polu nagi u njihovom stanu. Njihovom? Da, njihovom. U njemu su delili puno toga. Nedoumice, želje, strasti... Mario je izgarao od želje da se što pre tamo opet sastane sa Minjom. Preneo se iz misli i pokušao shvatiti o čemu Jelena još uvek priča. Pošto mu to nije uspevalo, rekao joj je "pst", spustio svoje usne na njene, a ruka mu je skliznula ka njenom međunožju. Oči su mu bile zatvorene, ali on je sve vreme viđao Minju. Nakon nekoliko minuta, Jelena je glasno stenjala, izvijajući leđa. Nije bila svesna da izvor takve Mariove požude i strasti leži u sobi pored. Na kraju krajeva, zadovoljstvo i draž je osećala ona, a to je jedino bilo važno, zar ne?!

22

Prvog januara ujutru, dve porodice su se okupile za stolom. Mamurni i nedovoljno naspavani... Minja je kraičkom oka pokušavala da uhvati Mariov pogled. Nije joj uspevalo. On je bio usmeren ka Jeleni, a Minju je to bolelo. Bogdana je mučila glavobolja. Oko podneva, Minja je zamolila Bogdana da se vrate u Kraljevo. Pola sata kasnije, Bogdan se obratio Mariu:

- "Mario, Jelena...hvala vam na gostoprimstvu i divnoj novogodišnjoj noći. Drago mi je što sam vas upoznao. Družili bi se još, ali moramo da se vratimo u Kraljevo."-

- "Zašto tako brzo odlazite? Ostanite još malo..."- zajedljivim tonom reče Mario i kratkim pogledom ošinu Minju, dok mu je u uglu usana na tren zaigrao osmeh. Minja je osećala nelagodnost i imala je potrebu da što pre izađe iz te kuće i da više ne gleda nijedno od njih. Deset minuta kasnije, iz auta je posmatrala zimsku planinsku idilu. Osećanja su joj bila uskovitlana. S jedne strane osećala je izvesnu draž zbog romanse sa Mariom. S druge strane, osećala se lakše kad je konačno pošla. Pogledala je u Bogdana. Bio je udubljen u vožnju, ali je na tren pogledao u Minju i osmehnuo joj se širokim, iskrenim osmehom. Nije mogla, a da se ne zapita šta to radi. Zašto ga vara? Zar ne može da sedne sa njim i još jednom pokuša da porazgovara o problemu koji je tišti? Kako bi skrenula misli, napisala je

Marini poruku u kojoj je pitala da li je kasnije kući. Ubrzo je dobila potvrđan odgovor. Po dolasku u Kraljevo, odmorila je, presvukla i uputila kod svoje prijateljice.

Čim joj je otvorila vrata, Minja je snažno zagrlila svoju drugaricu.

- "Marina..." -

- "Ej, Minja...kako mi je drago što te vidim." -

- "Da li je Ivan tu?" -

- "Nije. Otišao je do kuma da odnese paketić. Hajde, uđi i odmah mi pričaj šta se to tamo desilo." -

Minja je polako započela priču, od susreta sa Jelenom u Kraljevu do polaska nazad. Nije izostavila nijedan detalj, niti emocije koje je osećala. Marina je pažljivo slušala. Nakon što je završila priču, Marina je pogledala u oči i ozbiljnim tonom joj rekla:

- "Minja, znaš da te volim kao svoju sestru. Sinoć kad smo razgovarale, iz priče mi je sve to delovalo naivno i u redu. Smatrala sam da je Mariov potez bio genijalan kako bi prikrio vašu aferu. Međutim, sad kad sam čula sve pojedinosti... ne znam... Minja, ne sviđa mi se ovo. Ne sviđa mi se njegovo ponašanje. U redu, s pravom se ljutiš na Bogdana. Mogao je više da se potrudi oko tebe te noći i zaista je pomalo neumesna njegova izjava o Jeleni. Zašto ne pokušaš da središ probleme sa njim? Sednite i otvoreno pričajte o svemu. Kao što ste onda zbog Dunje... Na kraju krajeva, priznaj mu aferu. Ne morate se više družiti sa njima. On ih je tek upoznao. Prežaliće." -

- "Molim??? Marina, ti se sa mnom šališ?!" -

- "Ne, Minja, ni naj maje. Sve ove godine imam razvijen instinkt. Retko me je prevario. Ovog puta mi govori da ćeš mnogo patiti zbog Maria. I ne samo što ćeš patiti, već imam predosećaj da nešto sa njim nije u redu i da te može fizički povrediti." -

- "Ma daj, Marina, ne lupetaj gluposti! O čemu ti pričaš? Koliko se dugo nas dvoje već poznajemo? Videli smo se nasamo nekoliko puta, radili smo zajedno. Nikad ništa nije učinio što ja nisam želela."

- "A oni uporni poljupci iako si stajala hladna i ukočena? Sama si rekla da je često grub i napadan. I to njegovo ponašanje...čudno mi je da ti ovog trena kaže kako se raduje što je sa tobom, a već kroz pola sata skoro da te i ne primećuje."

- "Moralo je tako. Posumnjao bi neko..."

- "Znači, ti nećeš prekinuti sa njim?"

- "Neću. Ne mogu, osećam da mi je ušao pod kožu. Pokušaću da ga postepeno udaljim od sebe."

- "Oh... Minja...čuvaj se, molim te."

Videvši da se Marinini stavovi ne poklapaju sa njenim mišljenjem, Minja je rešila da skrene temu. Učtivo je upitala kako je ona provela novogodišnju noć, da li su kontrakcije prestale. Kad su popile kafu, izvinila se i rekla Marini da mora da krene, bila je prilično umorna od svega. Marina je shvatila da se Minja ljuti na nju, ali toliko su se dugo poznavale da ona tome nije pridavala značaj. Dugo je još razmišljala o Minjinoj situaciji i nimalo joj se to nije dopadalo, a nije postojao način kako bi mogla da joj pomogne.

Dok se vraćala u svoj stan, Minja je razmišljala o razgovoru sa Marinom. Pitala se iz kog razloga ona u Mariu vidi pretnju. Bila je ubeđena da je on nikad ne bi mogao povrediti na bilo koji način. Nesvesno je u svojoj glavi stvarala blokadu svim neprijatnim scenama koje joj je Mario priredio tokom novogodišnje večeri. Kad bi joj na tren sevnule pred očima, Minja je imala spreman izgovor kao opravdanje: "Tako je bilo bezbednije..." Umor i konstantan osećaj nemira u grudima doprineli su da kući

stigne jako nervozna. Spremila je nešto za večeru, pojela nekoliko zalogaja i otišla u krevet. Živela je za 3. januar, prvi radni dan. Čeznula je da se čuje sa Mariom. Neprestano joj je dobovalo pitanje u glavi “Šta li on sada radi dok je sa Jelenom?”

Nakon čitave večnosti, konačno je osvanuo utorak. Minja je otišla na posao. Iako je bila previše zatrpana poslom, često je gledala u telefon. Prošlo je vreme pauze, ništa. Prošlo je i podne, ništa. Nema poruke, nema poziva. Minja je počela da se guši. Nekoliko puta je dohvatila telefon i ispisala Mariu poruku u kojoj bi iskalila sav bes i frustraciju zbog njegovog ponašanja. Ali, u trenutku kad ih je trebalo poslati, odustajala je. Previše je njen ponos jak da bi sebi tako nešto dozvolila. Zagrizla je usnu zadnji put kad je odložila telefon i rekla sebi kako će sačekati da vidi šta će on uraditi. Nekoliko minuta pre 13h, Minji je zasvetleo ekran.

“Ej...srce moje...šta mi radiš?”

Ova poruka je bila tako...jednostavna...sasvim obično pitanje...

U drugim slučajevima, da. Ali, ne i u njihovom. Imali su složenu situaciju za doček. Danas joj se ceo dan nije javljao i kad je to konačno učinio, nema ushićenja, radosti, bilo čega sem ravnodušnog pitanja šta radi. Šta kog đavola i radi? Ceo dan misli na njega, eto to radi.

“Na poslu sam, imam puno obaveza. Ti? Radiš li danas?”

“Ne, srce moje. Jelena je želela da produžimo još jedan dan na planini, izrazila je želju da proba da skija. Pre sat vremena su ona i devojčice krenule natrag u Kraljevo. Uskoro ću i ja.”

Minji je preskočilo srce u grudima kad je ovo pročitala. Da li je realno da joj Mario sasvim hladnokrvno piše o sebi

i Jeleni? Upravo joj je saopštio da su proveli odlična tri dana na planini... On i njegova supruga...

“Baš lepo...”

“Minja, kad te mogu videti? Čeznem za tobom...”

Minjino lice se ozarilo. Pomislila je u sebi “Aha...eto, ipak ne može on bez mene. Potrebna sam mu, nedostajem mu...” Prsti su otkucali odgovor, bez mnogo razmišljanja.

“Kad god kažeš, ja sam tu...”

“Znam, srce moje, znam... Sutra posle radnog vremena?”

“Može.”

Minja je očekivala da im prepiska potraje. Međutim, nakon još dve- tri poruke, Mario je prekinuo prepisku i izjavio da se vraća kući i da više ne može da piše. U njenoj glavi vladala je borba između razuma i srca. Na tom frontu, razum je surovo napadao optužbama i pitanjima srce zar ne vidi da Mario odlično manipuliše Minjom. Pitao je zašto mu dozvoljava da je tako tretira? Srce se hrabro branilo da to tako mora biti. Mario gaji duboke emocije prema njoj i da će se to ukoliko sutra primetiti kad se budu videli nasamo. Njih dvoje imaju tajnu koju kriju i za koju samo oni znaju. Imaju onu iskru, snažniju od svega, koja ih čvrsto veže.

Sreda je protekla na sličan način kao i prethodni dan. Neposredno pre isteka radnog vremena, Mario je Minji poslao poruku.

“Danas, u pola tri, u našem stanu?”

Minja je potvrdila. Sat vremena kasnije, uredila se i pošla ka stanu. Telo joj je treperilo od želje da vidi Maria. Stigla je ispred stana, pozvonila na vrata ali niko nije otvarao. Poslala je Mariu poruku i pitala ga gde je. Odgovorio joj je da ubrzo stiže. U tom momentu, shvatila je da stoji nasred hodnika, izložena svačijim pogledima. Srećom, zgrada nije

bila previše useljena, svega nekoliko stanova. Postariji čovek je izašao iz stana pored i zaustavio se kraj nje.

- “Dobar dan, mlada damo! Ja sam Ilija, vaš komšija. Video sam u nekoliko navrata da ulazite u stan, ali nisam imao priliku da Vas pozdravim. Ispričaćemo se drugom prilikom, sada žurim do pošte.”-

Dok je Minja ostala zatečena i smišljala šta da kaže, stariji gospodin je, na sreću, nastavio svojim putem. Na izlaznim vratima čula je pozdrav i Mariov glas “Dobar dan, dobar dan, čika Ilija”. Trčecim korakom, Mario je stigao do vrata. Pogledao je u Minju, osmehnuo se i otključao vrata. Ušli su unutra i dok je Minja spuštala torbu na sto, Mario je već zagrlio i podigao u vis.

- “Srce moje!!!”-

Minja ga je pogledala u oči. Jantarna boja njegovog prodornog pogleda učinila je da se Minja u trenutku istopi. Ništa nije mogla da mu kaže ili prigovori. Samo je želela da legne pokraj njega dok je on nežno mazi i da ćaskaju o novogodišnjoj večeri. Koliko je skinula jaknu sa sebe, Mario je uhvatio za ruku i pribio uza zid.

- “Tako si mi nedostajala...”- reče Mario i uz uzdah strasno je poljubi.

Za tili čas, Mariove ruke su se provukle ispod Minjine bluze i dodirivale njene dojke. Potom je ruka skliznula ka međunožju. Mariovi pokreti, dodiri i poljupci su bili previše napadni... Oborio je na krevet i pritisnuo svojom težinom. Minja je bila zbunjena. Ništa nije išlo kao što je zamišljala. Osećala se poput drolje čijim se telom Mario zadovoljava. Uхватила ga je za ruku i tiho rekla “Stani”. Međutim, ta reč do Maria nije dopirala. Pritisnuta njegovim telom, uspela se odmaknuti i po drugi put je glasnije podviknula “Mario, prestani!” Iznenaden, odmaknuo se od nje. U ogedaldu

pored kreveta, Minja je videla svoj odraz. Rumeni obrazi i brada od Mariove neobrijane bradice od tri dana, rasčupana kosa...dođavola...izgledala je očajno i jadno.

- "Šta ti je, srce?"-

- "Šta je meni? Šta je tebi, Mario?"-

- "Kako to misliš?"-

- "Pogledaj kako se ponašaš. Pogledaj me na šta ličim.

Nasrnuo si na mene...

- "Zato što te mnogo želim... Još od one večeri kad sam te video u onoj ljubičastoj haljini. Tako si me mamila u njoj... Ohhh!"-

- "Mislila sam da ćemo pričati o tome šta je bilo. Zaželela sam se tebe i tvog dodira..."-

- "Znam, srce, i ja sam tvog..."- odgovori Mario i nastavi u istom ritmu ljubiti Minju.

- "Mario, čekaj! Ne mogu se opustiti. Moramo da razgovaramo o nekim stvarima. Jelena..."-

U tom trenutku, Mario planu:

- "Šta Jelena? Šta ima Jelena sa nama? Ovo je naših pola sata- sat zadovoljstva i oni nemaju ništa sa tim. Minja, ja nisam došao ovamo da bih sa tobom ćaskao o svojoj ženi ili o tvome mužu."-

- "Zašto si onda došao?" Da bi ispraznio svoj seksualni naboj, a?"-

- "Tako nekako. Mi smo dvoje ljudi koji se žele stopiti u jedno i uživati u tome."

- "Meni nije potreban samo sex. Ponekad želim samo da te zagrlim i ..."

- "Minja...poštedi me te patetike i neke romantike. Nemam vremena za to."-

Nakon ove izjave, ponovo je nasrnuo na nju. Minja je bila šokirana. Nije od njega očekivala ovako nešto. Pred

očima i u glavi joj je vladalo magnošenje. Osećala se tako utrnulom dok je neki muškarac, polu stranac obarao na krevet i brzo svlačio odelo sa nje. Uskoro se našla naga ispod muškarca kojem je u tom trenutku poznavala samo lik, ali ne i ličnost. Želela je da vrisne, ali bila je prikovana njegovom težinom. Tešku ruku spustio je nešto niže na njenom vratu dok se snažno zarivao u nju. Imala je osećaj da će je ugušiti. Dok je pokušavala povratiti dah i mentalno se vratiti u sobu i krevet koji se lomio pod njima, Mariova ruka je popustila stisak a njegovo lice je poprimilo grčevit izraz. Osećala je kako njegov ud pulsira u njenoj utrobi. Zadihan, legao je pored nje. Minja mu je okrenula leđa i gledala kroz prozor. I vani je vladalo slično magnošenje kao i u njenoj glavi. Pokušala je da vrati ove scene unazad, poput filma. Ali, u glavi je bila blokada. Dok se borila da izađe iz tog sivila, iznenada je osetila snažan udarac preko guze. Momentalno je povratio u svesno stanje.

- "Šta si se zamislila? Minja...bilo mi je prelepo sa tobom."

- "Šta to radiš? Zašto si me pljesnuo?"

- "Oprosti, nisam znao da će te to uvrediti. Jedan udarac preko te lepe guze i dobar sex su trebali da te oraspolože. Izgleda da je obrnuto... Ili želiš još jednom?"

- "Sa tobom ne želim više ništa!!! Odvratani si mi!"

- "O čemu ti to? Šta je tebi ovog dana? Stigla si nervozna, sad si još gora... Opusti se, srce, malo..."

- "Prekini da me tako nazivaš!"

- "Hajde, obuci se. Bolje je da se rastavimo. Nisi danas svoja." - reče Mario i sa poda baci Minji deo njene garderobe. Uvređena i povređena do srži, Minja ga je nemo posmatrala. Poželela je da mu odbrusi, ali je iznenada shvatila da se plaši još jedne njegove izjave koja bi je mogla poniziti. Poslušno

je počela da se oblači. Dohvatila je tašnu sa stola i uputila se ka vratima kraj kojih je Mario već čekao. Upitno ga je pogledala, a on joj je poslao poljubac u vazduhu, namignuo i odsečno rekao "Čujemo se." Produžila je kraj njega i izašla iz stana. Po izlasku iz zgrade, vetar je nosio sve pred sobom. Poželela je da vetar može da oduva i sram koji je upravo osećala, kao i gađenje prema sebi samoj.

23

Posle podne je provela u spremanju večere i igranju društvenih igara sa dečacima. Trudila se da bilo čime zaokupi pažnju kako ne bi razmišljala o susretu sa Mariom. Uveče, dok se tuširala, Bogdan je na trenutak progvirio na vrata i rekao Minji da požuri, sipao im je vino. Minja se iznenadila tim gestom. Nije mogla da se seti kad su poslednji put njih dvoje pili vino uveče. Pogledala je svoj nagi odraz u ogledalu. Osećala se poput jeftine stvari na rasprodaji, koju svako može da dotakne i isproba. U glavi, razum je panično govorio:

“Eto...kazao sam ti, Minja! Kazao sam ti da ćeš patiti. Imaš divnog muža, ali tebi to nije dovoljno, zar ne? Koje zadovoljstvo nalaziš u onom današnjem poniženju? Tretirao te je kao stvar, kao potrošnu robu. Njemu je stalo samo da isprazni svoje telesne tekućine, nije mu nimalo stalo do tvojih osećanja. Minja, saberi se i dozovi pameti dok nije kasno. Uostalom...obzirom da si danas blokirala...jesi li svesna da je Mario ejakulirao u tebi? Bez zaštite, bez ičega...”

Minja je bila prestravljena. Od svih tih loših osećanja tog dana, ona je potpuno zanemarila tako bitnu činjenicu. Dođavola! Šta je Mariu bilo danas? Kako je smeo tako nešto da uradi bez njene dozvole? Nisu deca, svestan je kakav je to nepotreban rizik bio. Šta ako ostane trudna? Ne, ne, ne sme

ni da pomisli na to, a tek kad bi se to zaista desilo. Ponovo je počela da je hvata panika. Onda joj je sinulo. Pozvaće Marinu. Ona će joj sigurno dati dobar savet, uvek to čini. Polako se obukla i izašla iz kupatila. Bogdan je sedeo u dnevnom boravku, gledao TV, a na stolu su stajale dve čaše sa vinom.

- "Gde si ti do sad? Čekam te..." -

- "Stižem za minut." -

Uzela je telefon sa stola i brzo požurila u spavaću sobu. Zaključala je vrata i otišla u najudaljeniji deo sobe. Pozvala je svoju drugaricu. Posle nekoliko zvona, Marina se javila.

- "Minja...da?" -

- "Marina! Imaš li dva minuta? Možeš li pričati?" -

- "Mogu. Šta se dešava?" -

- "Danas sam se videla sa Mariom. Desilo se nešto... ne znam kako bih to opisala. Doslovno je podivljao, to nije bio onaj muškarac kog poznajem. Ako si sutra kući, svratiću da ti sve ispričam. Ali, nije samo to problem. Vodili smo ljubav i on je...ejakulirao u meni." -

- "Molim? Šta je uradio? Da li si ti normalna?" -

- "To je uradio bez moje dozvole. Znaš da ni u ludilu ne bih pristala na tako nešto." -

- "Ne mogu da verujem. I šta ćeš sada?" -

- "Ne znam! Zato te i zovem. Nije nužno da mogu ostati trudna, ali nije ni nemoguće." -

- "Čuj! Idi sutra ujutru u apoteku i kupi tzv. pilulu za dan posle. To je hormonska tableta koja bi trebalo da spreči nastanak trudnoće nakon nezaštićenog odnosa. Samo... nemoj da ti pređe u naviku da ih koristiš, nije preporučljivo." -

- "Imaću u vidu. Hvala ti, Marina, hvala ti od srca. Vidimo se sutra." -

Prekinula je razgovor i otišla kod Bogdana. Udobno se smestila u njegov zagrljaj dok su pili vino. Sve bi bilo

savršeno da je nisu morili današnji događaji iz stana broj 10. Pola sata kasnije, zajedno su otišli na spavanje. Iznenada, Bogdan je zagrlio Minju i spustio glavu na njene grudi. Dugo je tako ostao, dok ga je ona mazila po kosi. Kako su joj nedostajali ovakvi trenuci sa njime... On je poželeo da vode ljubav, ali Minja je izbegla. Nije mogla sebi dozvoliti da vodi ljubav sa njim, a svega nekoliko sati ranije Mario je tretirao kao ženu plaćenu za pružanje seksualnih usluga. Iznova i iznova se pitala šta to danas nije bilo u redu sa Mariom. Nije ga prepoznala, kao da to nije bio isti muškarac sa kojim se do sad viđala. Grub, drzak, bezobrazan. U ovom trenutku, smatrala je da je najbolje da se ta afera prekine. Teška srca, ali sutradan će morati o tome da porazgovaraju. Iako se užasno osećala zbog današnjeg događaja, nije mogla da zamisli dan bez Mariove poruke za dobro jutro ili bez susreta prilikom kog bi se topila u njegovom pogledu.

Noć i san nisu odagnali Minjin neprijatan osećaj. Prethodnih dana, Mario je ignorisao. Retko je slao poruke i sve su bile kratkog sadržaja. Nije znala šta da očekuje danas od njega. Hoće li biti isti ili se možda neće javiti uopšte?! Umalo je zaboravila da svrati u apoteku po tabletu. To joj je stvaralo dodatnu brigu. Odatle je požurila na posao. Kasnije tog dana, sat je otkucao vreme pauze, ali od Maria nije bilo glasa. Minjina koleginica sa šaltera je pokucala na vrata i rekla:

- "Minja, traži te jedan dečak."

Minja je upitno pogledala i klimnula glavom u znak potvrde da dečak uđe. Crnomanjasti dečak sa svojih 12 godina, nosio je u ruci crvenu ružu i ukrasnu kesu.

- "Vi ste Minja Trifunović?"

- "Da, ja sam."

- "Ovo je za Vas." - reče dečak, pruži joj cvet i kesu i izađe iz kancelarije, pre nego je Minja uspela da ga išta upita.

Raširila je kesu i u njoj videla malenu kutiju za nakit. Otvorila je i pred njom je zablistala zelena Swarovski narukvica. Minji je zastao dah. Nije bila zavisna od materijalnih stvari, ali na ove kristale nije uspela ostati imuna. U kesu je bilo još nešto zapakovano. Otvorila je poklon i ugledala crni, čipkasti kostim. Bio je provokativan, ali ne i vulgaran. Kao skrojen za njene obline. Takođe je ugledala i ceduljicu ispisanu lepim rukopisom.

“Minja...zelena boja narukvice ide uz tvoje oči boje lešnika. Crna čipka je nešto čemu ja ne mogu odoleti. Želja mi je da te posmatram u tome dok mi plešeš u ritmu muzike. Daj mi malo vremena, sve ću organizovati. Voli te tvoj Mario.”

Minja je bila sluđena. Nije znala šta da misli i kako da reaguje. Odlučila je da mu danas ne piše, kao i da mu ne odgovori ukoliko se on ipak javi. Nestrpljivo je čekala kraj radnog vremena, kako bi otišla kod Marine.

Stigavši kod prijateljice, sele su da popiju kafu i onda joj je ukratko ispričala sve šta se desilo prethodnog dana prilikom susreta. Odmah zatim, spustila je kesu na sto i rekla Marini “Pogledaj”. Marina je prethodno pažljivo slušala, potom zagledala poklone i ozbiljnim glasom je upitala:

- “Minja...od koga je ovo? Ne liči mi na Bogdana...”-

- “Od Maria. Danas mi je to poslao na poslu. Dobila sam i ružu uz to, ali sam je ostavila u banci. Šta bih rekla Bogdanu?”-

- “Šta bi mu rekla za ružu? Minja...batali ružu. Šta ćeš mu reći za kostim i narukvicu?”-

- “Ništa. Sakriću ih i neće ništa ni znati. Ako išta pronade, reći ću da sam kostim kupila kao iznenađenje za njega. A narukvica...pa, počastila sam sebe jednim komadom nakita...”-

- "Za sve imaš izgovor, zar ne?"-

- "Marina, od kad si ti takav moralista? Zašto me stalno kritikuješ?"-

- "Zato što se bahato ponašaš. Minja, juče te je umalo napastvovao u onom prokletom stanu, izivljavao se nad tobom, a danas ti kupuje cveće, donji veš i Swarovski kristale. I ti si već zaboravila na sve one jezive detalje koje si mi ispričala. Šta je sa tobom?"-

- "Dobro, nije me doslovno silovao..."-

- "Nije te silovao, ali te je tretirao kao prostitutku. Jesi li popila jutros tabletu?"-

- "Jesam!"- ljutito odgovori Minja.

- "Ljuti se ako želiš, ne zanima me. Rekla sam ti još jednom da imam loš predosećaj u vezi tog tipa, ali ti me ne slušaš. Malo- pomalo, moji se strahovi obistinjuju."-

- "Htela sam danas da pričam sa njim o tome šta se juče desilo. Međutim, nismo se čuli. Nije me zvao, nije mi pisao..."-

- "Pametno! Umesto toga, poslao ti je poklone kako bi tvoju pažnju skrenuo sa problema."-

- "Marina, previše si negativna u poslednje vreme. Hormoni loše deluju na tebe."- podrugljivo reče Minja i poče vraćati poklone nazad u kesu - "Moram sad da idem. Vidimo se ovih dana."-

Uvređeno je podigla kesu i svoju torbu i izašla iz stana. Marina je zaista brinula šta će biti sa njenom drugaricom.

Minja je nakon pola sata stigla u svoj stan. Bila je neuobičajeno vesela. Spremila je večeru pevšući neku veselu pesmu. Čak su i dečaci primetili da je danas drugačijeg raspoloženja. Nije ih kudila zbog domaćih zadataka, nije histerično vikala na njih... Uveče, odmah pošto je Bogdan otišao da se istušira, Minja je dohvatila kesu sa kostimom.

Brzo je svukla garderobu sa sebe i potom ga lagano oblačila. Kao što je predvidela...odlično joj je stajao. Grudi i zadnjica su dolazili do izražaja, a nije izgledala jeftino. Dok se još uvek ogledala tražeći sebi bilo kakvu manju, vrata su se iznenada otvorila i u sobu je ušao Bogdan. Iznenaden, zastao je i nemo je posmatrao. Nakon kraće pauze, progovorio je:

- "Minja...wow...ovo ti tako sexy stoji..."-

Nakon ovih reči, prišao joj, privukao k sebi i pružio joj strastven poljubac. Njegove su ruke klizile svud po njenom polu nagom telu. Poveo je do kreveta i skinuo ogrtač sa sebe. Pola sata kasnije, Minja je ležala zadihana pored svog muža, dok su joj noge podrhtavale. Ubrzo su se zajedno ušuškali u krevet. Dok je pokušavala da zaspi, nekoliko pitanja joj se vrtelo u glavi.

"Zašto mi Bogdan periodično pokazuje svoju strastvenu i divlju stranu?"

Zašto mu se dopadne sve što dobijem od Maria na poklon? Veš, ešarpa...

Zašto i pored sveg onog poniženja, ja ne mogu prekinuti vezu sa Mariom?"

24

Sutradan, tačno u 8h ujutru, Minji je stigla poruka od Maria.

“Srce?”

Minja se zbunila na čas. Nije bila sigurna šta da mu odgovori.

“Da?”

“Juče mi se nisi javljala. Da li je sve u redu?”

“Jeste, sve je u redu. Nisi se ni ti meni javljao...nakon onog događaja u stanu...”

“Kog događaja, srce? O čemu pričaš?”

“Mario, ne pravi se lud, vrlo dobro znaš o čemu pričam.”

“Možemo li se videti danas nakratko?”

“Može.”

“U isto vreme na istom mestu. Ljubim te”

Minja je opsovala samu sebe. Čudila se samoj sebi. Htela je svašta da mu napiše i kaže, a na kraju je odigrala po njegovim pravilima. Zašto mu se ne može odupreti? Kakvu on moć ima nad njom?

Nakon što je izašla iz banke, umesto kući, uputila se u njihov stan. On je ovog puta tamo dočekao. Zagrlio je i poljubio čim je stigla. Uhvatio je za ruku i poveo do kreveta. Gladio je po ruci, dok je prodornim pogledom gledao pravo

u oči. Minja je osećala kako počinje da se gubi. Nije se mogla setiti šta mu je beše htela reći. Umesto planiranih pitanja, usledilo je sasvim drugo.

- "Mario, hvala ti za poklone, divni su. Ne znam čime sam ih zaslužila, nije mi rođendan, nije ..."-

Mario je prekinuo usred rečenice. Poljubio je u čelo i ozbiljnim tonom joj rekao:

- "Minja...ti si sasvim dovoljan razlog. Zaslužuješ i mnogo više od ovoga što ti ja trenutno mogu pružiti. Naša veza mora ostati tajna zbog naših bračnih partnera, ali to ne znači da te ne volim celim svojim bićem."-

Minja je zbunjeno gledala u njega. U ovom trenutku bio je najdivniji muškarac koji joj se u životu desio. Ipak, i dalje je mučilo ono što se desilo nekoliko dana ranije u ovom istom stanu.

- "Mario...ne pričaj mi takve stvari."-

- "Zašto, srce moje?"-

- "Plašim se da ću te zavoleti."-

- "I? Ima li u tome nečeg lošeg?"-

- "Sve je loše u tome. I pogrešno. Mario, mi nismo sami. Imamo naše partnere, decu..."-

- "Ok? Pa, šta s tim?"-

- "Kako šta s tim?"-

- "To što se mi možemo voleti nikoga od njih ugrožava, zar ne?"-

- "Ali, ugrožava mene. Ja ne mogu živeti s drugim, a voleti tebe."-

- "Minja, ne pričaj o stvarima koje se još uvek nisu dogodile."-

- "Mario, ja mislim da je najbolje da mi prekinemo sa ovim..."-

Mario je naglo ustao sa kreveta i iznervirano povikao:

- "Zašto? Šta ti sada smeta? Dobijaš poklone, sexa ima kad god se vidimo... Šta je posredi?" -

Minja se postidela nakon ove izjave i pokunjeno spustila pogled u pod.

- "Minja? Tebi se obraćam! Čega ti nedostaje? Šta ti smeta?" -

- "Ne...ne...nije da mi smeta, samo..." -

- "Šta? Samo šta? Ponašaš se poput razmaženog derišta." -

Minja je skupila poslednji atom snage i ponosa i polu drhtavim glasom mu je rekla:

- "Ne moraš sa mnom tako da razgovaraš. Jako si nepredvidiv. Ponekad si tako nežan i brižan, kao kad smo stigli malopre u stan. A potom planeš i tad te više ne prepoznajem." -

Mario je prošao rukom kroz kosu, frknuo i zagledao se kroz prozor.

- "Minja...ne možeš me ostaviti. Naša veza mi je važnija od svega." - umilnim glasom Mario naruši tišinu.

- "Kakvu budućnost ima naša veza? Ovo nije veza, ovo je klasična afera." -

- "Minja, ja te volim. To je čini vezom. I to je najjača spona među nama." -

- "Da me voliš kao što kažeš, ne bi se ovako ponašao. Mario, povređuješ me. Najbolje je da prekinemo sve ovo, bar na neko vreme." -

- "Minja! Ja ne mogu da zamislim dan bez tebe. Da te ne čujem, da mi ne napišeš bar jednu poruku, da te ne vidim u toku nedelje, poludeo bih. Ako me ostaviš, zauvek ćeš me nositi na duši." -

- "O čemu ti, dovraga, pričaš?" -

- "Ubiću se, Minja, ako odeš od mene. Ti me održavaš u životu i pružaš mi energiju. Minja, molim te..."- reče Mario i baci se na kolena ispred Minje. Čvrsto je zagrljio, dok je Minji srce tuklo, a mozak grozničavo radio. Pomazila ga je po kosi, pomogla mu da ustane i potom su opet seli zajedno na krevet. On se ušuškao u njen zagrljaj, tako da je ona imala osećaj da je zaista njegova boginja koja ga čuva od svakog zla. Ostali su tako neko vreme, pa su se razišli tek nakon njenog obećanja da će nastaviti dalje, bez prekidanja kontakta. Nešto kasnije, Mario je stajao pored prozora. Posmatrao je Minju kako hoda niz ulicu, dokle god mu se nije izgubila sa vidika. Oči su mu bile mutne, a pogled prazan i tup. Mario se isto tako osećao i iznutra, prazno. Kao da je sam na ovome svetu. Nije ni bio svestan koju je količinu energije i ljubavi Minja njemu davala. On je nju iscrpljivao poput energetskog vampira. Ali, njemu to nije bilo dovoljno. Želeo je još... Zato mu rastanak sa njom nije još uvek odgovarao.

Minja je hodala kao po oblacima. Trgla se kad joj je auto zatrubio zato što je iznenada izletela na ulicu van pešačkog prelaza. Došla je malo k sebi i setila se da mora svratiti do prodavnice po namirnice za večeru. Telefon joj je zazvonio u torbi. Kad se konačno javila, Bogdan je zagrmeo s druge strane:

- "Minja! Gde si do sad, pobogu? Zabrinuo sam se za tebe. Trebalo je da budeš kući još pre sat i po vremena. Gde si ti? Da li je sve u redu?"-

- "Da, da, jeste... Samo...u prodavnici sam, uskoro stižem. Marina je javila kako opet ima kontrakcije, pa me je zamolila da svratim kod nje. Nisam primetila kad je vreme prošlo."-

Minja je osećala čudnu mešavinu srama zbog toga što je slagala svog muža i neke unutrašnje snage kojom je držala Maria uz sebe. Pomislila je u sebi:

“Ma, mogu ja to. Uspeću zadržati ravnotežu između Bogdana i Maria.”

Stigla je u stan i spustila kese sa namirnicama na sto. Bogdan je sedeo u dnevnoj sobi i mrko je posmatrao. Minja mu je prišla i ovlaš ga poljubila u obraz. Nije joj uzvratio, nit je išta rekao. Međutim, Minji to nije bilo važno. Ona je znala da je Mario voli kao boginju i ta joj je činjenica trenutno bila bitnija od Bogdanove pažnje. Dok je spremala večeru, Minja je iznova i iznova razmišljala o Mariovim rečima. Želela je da posumnja u njih, ali nije mogla. Delovao je tako iskreno i ranjivo. Oči su mu sijale dok je pričao kako ne može živeti bez nje. Tako udubljena u svojim mislima i zauzeta kujanjem, nije ni čula zvono na vratima. Iako je Bogdan pošao da otvori, osoba sa suprotne strane vrata bila je jako uporna. Bogdan je iznenađeno uzviknuo:

- “Sonja?”-

- “Bogdane, brate moj rođeni...”-

- “Sonja, otkud ti ovde?!”-

- “Mogu li da uđem?”-

- “Naravno, naravno, izvoli...”-

Minja nije poznavala Sonju. Jedino što je o njoj čula bile su priče. Oboje su bili jako iznenađeni njenim dolaskom u njihov stan. Minja je krišom pogledala. Nosila je široke pantalone, a preko njih je obukla komad garderobe koji je nalikovao haljini dužine tik iznad kolena. Nije joj promakao ni skupoceni, crni kaput. Ono što je Minji najviše privlačilo pažnju bio je hidžab na Sonjinoj glavi. Dugačka marama kojom su joj bili obavijeni vrat i kosa. Polako je svlačila kaput sa sebe i odložila ga na kofer pored svojih nogu. Zatim

je sasvim lagano skidala šal koji joj je štiti lice od hladnog, januarskog vetra. Minja i Bogdan su zanemeli. Desna strana lica u predelu jagodične kosti bila je otečena i modra. Oko je bilo zakrvavljeno. Bogdanu su se otele reči:

- "Ohhh...Sonja..."-

Minja je tiho upitala:

- "Šta se dogodilo?"-

- "Ahmed me je izbacio iz kuće."-

- "Zašto?"- upita Minja.

- "Trudna sam... Osm nedelja."-

- "Ne vidim zašto bi te u takvom stanju izbacio iz kuće."- reče Bogdan.

- "Zato što želim da uradim kiretažu. Ne želim da radam više decu. Umorna sam od toga. Imamo dve devojčice i dvojicu dečaka. Ali, on želi još sinova. Žena vredi samo onoliko koliko sinova rodi. Ne mogu podneti više takav život. Volela bih da se negde zaposlim, da radim, da se družim i komuniciram sa drugim ljudima. Ne mogu više slušati 24h dnevno njegovu majku, baku, strine i tetke... Ne želim još jednu bebu..."- reče Sonja i briznu u plač.

- "Nemoj da plačeš..."- priđe Minja i zagrlji svoju zaovu. Bilo joj je žao da je gleda u takvom stanju.

- "Bogdane...oprosti što sam došla kod vas. Ne znam gde bih drugde. Bila sam kod majke. Ispričala sam joj sve. Ahmed je rekao da će najverovatnije uskoro spakovati stvari i da će poslati ćerke kod mene. Sinovi ostaju kod njega. Majka je poludela kad je čula. Počela je da urla i da me tera da se vratim nazad u Novi Pazar. Rekla je da slušam muža i da ne pravim probleme."- nakon ovih reči, Sonja je ponovo briznula u plač. U očima su joj se ogledali stid i nemoć zbog situacije u kojoj se nalazi. Volela je Ahmeda svim svojim srcem, ali takav život kakav je vodila, više nije mogla da izdrži.

Nakon večere, smestili su Sonju i predložili joj da prespava i pokuša da se odmori. Sutradan će doneti odluku, trezvenije glave. Minja i Bogdan su seli u dnevni boravak. Naslonila je glavu na njegove grudi i slušala otkucaje srca. Bogdan je privio uz sebe kao da je štiti od nečega. Oboje su to nesvesno činili. Sonjina priča je izazvala takvu reakciju.

Bogdanu je bilo žao sestre. Udisao je miris Minjine kose i bio zahvalan Bogu što je ima takvu kakva jeste. Često ga je zamarala nekim sitnicama koje je on smatrao dosadnim i nevažnim, ali volela ga je, više od svega. Voleo je i on nju. Činilo mu se da nikad ne bi mogao podići ruku na nju. Nije mogao zamisliti Minjino nežno i belo lice puno podliva i modrica.

Minja je takođe odlutala. Ni na tren nije razmišljala o Mariu. Misli su bile usredsređene na Sonjine modrice. Zapitala se kako li se ona osećala dok je Ahmed udario po licu? Možda je tukao i po ostatku tela? Da li je osećala nemoć, stid, bes? Da li je ostala ponosna ili ga je molila da stane? Zar može jedan muškarac pretući trudnu ženu koja mu je prethodno rodila četvoro dece i potom sebe i dalje nazivati muškarcem? Da li uopšte postoji ijedan razlog da muškrac prebije ženu? Zar se u ovome veku ne mogu problemi rešiti na civilizovan način? Priljubila se još bliže Bogdanu i shvatila kako ima sreće što on nije nasilnik. Nije znala kako bi postupila kad bi je suprug udario. Verovatno bi ga izbacila iz stana i podnela tužbu za razvod braka. Ne... definitivno ne postoji razlog da žena trpi tako nešto od strane muškarca, samo zato što je on fizički jači.

Ujutru, nakon doručka, Sonja je bila vedrija. Zamolila je Minju da je odvede u bolnicu kako bi zakazala kiretažu. Bogdanu su se otele reči:

- "Pobogu, Sonja, nećeš valjda tako obučena kod lekara?"-

Sonja je oborila pogled u zemlju.

- "Ali...sva moja garderoba je takvog kroja. Ja sam prešla u islam, sećaš li se?!"-

- "Da, nisam to zaboravio."-

- "Dođi, možda ti odgovara nešto moje."- reče Minja i povede zaovu u svoju sobu. Nakon nekoliko odloženih pari pantalona, Sonja se odlučila za farmerice širih nogavica koje Minja odavno nije više nosila. Obukla je tanan džemper sa rolkom oko vrata. Minja je upitno pogledala i rekla:

- "Ženo, ti izgledaš kao devojčica iako si rodila četvoro dece. Pogledaj te pantalone, više na tebi, za razliku od mene. Zaista je šteta što sakrivaš svoje telo pod onakvom garderobom. Mislim...nije ružna, ali.."-

- "Ali, daleko je od atraktivne. Znam. Samo, ne želim da izneverim svoju veru."-

- "Voliš puno Ahmeda, zar ne?"-

- "Svim srcem. Ali, ponekad ljubav sama po sebi nije dovoljna. Ako on nije nimalo spreman da se bori za mene i našu porodicu, zašto bih ja to činila? Zapravo...činila sam to sve ove godine. Istrošila sam se, ostarela i duhom i telom. Više ne ide. Hajdemo."- nakon ovih reči, Sonja obuče kaput i zajedno sa Minjom uputi se ka bolnici.

Sonji su intervenciju zakazali u petak u 9h. Dobila je uput za laboratoriju i još par analiza čije je rezultate morala odneti do petka svom lekaru. Bilo joj je neprijatno što mora da bude kod brata i snaje, ali nije imala kud. Minja je sažaljevala i ni u jednom trenutku nije negodovala Bogdanu zbog njenog prisustva u kući. U petak je zamolila direktora banke da joj da nekoliko sati slobodno kako bi mogla da ode sa Sonjom u bolnicu. Nije htela da je ostavi samu nakon

intervencije. Ipak je to stresan potez, kako fizički, tako i psihički. Tih dana, Minja je zanemarila i Maria i Marinu. Šturo im je odgovarala na poruke, rekla je da ima izvesnih porodičnih problema i da će se čuti kad se sve završi. Mario se nije obazirao na njene reči. Slao joj je pre podne sladunjave, romantične poruke koje su Minju iritirale. Marina je bila distancirana, činilo se da je odlučila ispoštovati Minjinu odluku.

Prošlo je već dve nedelje od Sonjine intervencije. Međutim, ništa se nije promenilo. Ona je i dalje živela u njihovom stanu. Sa Ahmedom se nije čula, kod majke nije želela da ode, a odlazak odatle nije ni pominjala. Činilo se da se saživela u njihovom domu. Minju bi po dolasku s posla zapahnuli opojni i jaki mirisi začinjene hrane. Sonja je spremala razne vrste jela i đakonije, kolače, mantije. Meni je bio drastično promenjen u odnosu na ono šta Minja obično kuva. Bogdan i dečaci se nisu mnogo bunili. Minja je morala priznati da je Sonja odlična kuvarica.

Međutim, iako je svakog dana negodovala kako je nezaposlena, Sonja ništa nije činila po tom pitanju. Kako su dani proticali, sve je više nalikovala Biseniji. Kuvala je šta je htela, prala veš, pakovala ga, ulazila u Minjinu sobu bez pitanja. Vrhunac je bio kad je dočekala Minju sa posla sa dvema šoljicama kafe na stolu i ciničnim komentarom:

- "Oh...Minja...nisam ni slutila da umeš da budeš tako razvratna."-

- "O čemu ti pričaš?"- iznenađeno upita Minja.

- "O tvojim kostimima i čipkanom, sexy vešu."-

- "Otkud ti to znaš? Čekaj, čekaj, čekaj... Da li si ti to preturala po mom ormaru? Sonja, otkud ti pravo da to činiš?"-

- "Tražila sam još neki par pantalona. Rekla si mi da imaš..." -

- "To ti ne daje za pravo da bez moje dozvole razgledaš moju garderobu i donji veš. Uostalom, šta tebe briga šta ja nosim?!" -

- "Moj brat ima tradicionalniji pogled na te stvari. Ne mogu, a da se ne zapitam da li si to kupila za njegove oči ili za tuđe?" -

- "Sonja!!!" -

- "Nisi loša osoba, Minja, ali ne ulivaš mi poverenje. Ne želim da od mog brata praviš budalu." -

- "Nemaš ti pojma o puno čemu, Sonja. Nisi bila prisutna kad su se određene stvari dešavale. Ja nisam osuđivala tvoje postupke, ali isto tako neću dozvoliti da ti osuđuješ mene. Uostalom, šta ti o meni znaš?" -

- "Videla sam te juče kako razgovaraš sa jednim muškarcem u gradu. Delovali ste prilično prisni. On nije skidao pogled sa tebe i u par navrata te je dodirnuo po ruci." -

- "Ha? Ti to mene špijuniraš?" -

- "Slučajno sam se zatekla u blizini." -

- "Slušaj, Sonja. Preporučila bih ti da manje brineš o meni i mom braku, a da se više posvetiš svom životu. Živiš kod nas već neko vreme. Ne pominješ odlazak, ne preduzimaš ništa. Ili nađi posao i drugi stan u kom ćeš živeti ili se vrati u Tavnik kod Bisenije. Pod mojim krovom nećeš živeti, a da me pride blatiš i vređaš." -

- "Videćemo šta će Bogdan na sve to reći." -

Minja je iznervirano uzela telefon sa stola i otišla u svoju sobu, ostavivši šolju kafe na stolu. Kroz telo joj je strujio nekontrolisani bes. Zamolila je Marinu da izađu na piće. Pola sata kasnije, dobila je potvrđan odgovor, vreme i mesto gde da se nađu. Minja se spremila i izašla u dnevnu

sobu. Tamo su sedeli Bogdan i Sonja. On je pogledao i pomalo uvređenim tonom upitao:

- "Kuda ćeš sad, tako sređena?"-

- "Do grada, sa Marinom na kafu. Nisam je dugo videla."-

- "Sa Marinom...uvek si sa njom, a niste se dugo videle... OK. Zašto si se tako obukla i sredila ako se samo sa njom viđaš?"-

- "Bogdane, ovo nije ni vreme ni mesto za takav razgovor. Prićaćemo kad se vratim."-

Bogdan je iskolutao očima, dok je Sonja imala zlurad osmeh na licu. Minja je obukla jaknu i izašla iz stana.

25

- “Marina!!!” - uzviknu Minja i zagrlji svoju drugaricu. Sele su za omiljenim stolom u ćosku i naručile toplu čokoladu.

- “Kako si mi, drugarice? Znam, znam! Nisam ti se dugo javila, nije lepo s moje strane ali mogu da objasnim.”-

- “Dobro sam, Bogu hvala. Kontraksije su prestale, ali moram da se čuvam. Pričaj mi...šta te muči?”-

- “Sonja, Bogdanova sestra.”-

- “Ha? Šta ti imaš sa njom? Gde ona beše živi? U Pazaru?”-

- “Živela. Sad je trenutno u našem stanu, to jest skoro mesec dana.”-

Marina je upitno pogledala Minju, nakon čega je ona nastavila:

- “Pojavila se neočekivano na našim vratima. Na sebi je imala divan i skupocen kaput, neku podužu tuniku i široke pantalone, hidžab na glavi i modrice ispod oka.”-

- “Pretučena?”-

- “I izbačena iz kuće od strane muža u drugom stanju.”-

- “Muž je trudnu pretukao? Ohhh, Bože, da li je moguće?”-

- “Posvađali su se zato što je odbila da rodi peto dete, želela je da se zaposli, radi, druži se sa nekim a da to nije sa ženama iz njegove familije.”-

- "I dalje ne shvatam otkud ona kod vas?" -

- "Otišla je u Tavnik, Bisenija joj je rekla da se vrati mužu. Onda je rešila da dođe kod nas i zamoli za pomoć. Išle smo zajedno kod lekara, zakazala je intervenciju. Mislila sam da će se nakon oporavka čuti sa Ahmedom, možda bi se i pomirili... Ili da će otići u Tavnik... Ili da će tražiti bilo kakav posao i iseliti se iz našeg stana..." -

- "Međutim?" -

- "Međutim...ona je preuzela naš dom na svoja pleća. Kuva jela koja u životu nisam probala, pere veš, pakuje ga, čisti stan, pretura mi po donjem vešu, prati me po gradu sa kim razgovaram, okreće Bogdana protiv mene..." -

- "Oh...kakva majka, takva kćer." -

- "I gora od Bisenije...veruj kad ti ja to potvrđujem." -

- "Šta imaš u planu?" -

- "Ne znam. Videću u kom će se pravcu sve odvijati." -

Potom su dve drugarice skrenule razgovor na vedrije teme.

Sat i po vremena kasnije, Minja se vratila u stan. Primitila je da su Bogdan, Sonja i dečaci večerali, a da nju nisu sačekali.

- "Vi ste već večerali? Zašto me niste sačekali?" -

- "Meni smeta ako večeram kasno uveče." - oglasila se Bogdan.

- "Otkad to?" -

- "Kad bih te ja više zanimao, znala bi... Večera je u rerni." -

- "Hvala, ali pojedite je vi. Ja i nisam gladna. Godila mi je topla čokolada koju sam popila sa drugaricom. Laku noć!" - besno je procedila Minja kroz zube i zalupila vratima spavaće sobe. Bogdan je pošao za njom.

- "Minja! Kako se to ponašaš?" -

- "Kako se ponašam? Ha? Kako se ja ponašam? Kako se ponašate ti i tvoja sestra? Na šta liči sve ovo?"-

- "Ti nisi normalna. Ranije ti je smetala moja majka, sada ti smeta moja sestra..."-

- "Da, i ispostavilo se da sam bila u većini stvari u pravu što se Bisenije tiče. Tako će biti i sa Sonjom. Bilo mi je jako žao videvši je u onakvom stanju kad je došla kod nas. Pomogli smo joj oko abortusa, dozvolili joj da boravi ovde dok se ne snađe i odluči kako će dalje... Ne bi mi smetalo da živi ovde još dva meseca, ali ne sa takvim ponašanjem."-

- "Zaista? A šta to ona tebi radi?"-

- "Kuva po svom ukusu bez dogovora, čisti, pere veš bez pitanja, ulazi u moju sobu i pretura po mojoj garderobi bez dozvole..."-

- "Ma daj...pričaš gluposti."-

- "Ok...zašto li sam i očekivala drugačije mišljenje od tebe?"-

- "Kad smo već kod toga...sa kime si to pričala juče u gradu?"-

- "Ne znam o čemu pričaš."-

- "Ne pravi se luda...Sonja mi je rekla..."-

- "Ma daj...pričaš gluposti, Bogdane."-

- "Minja...ti se to zezaš sa mnom?"-

- "Budalo, videla me je kako pričam sa Mariom. I? Ima li u tome nečeg lošeg? Hoću da ti kažem da nam pravi spletke bespotrebno. Gora je od Bisenije. Nije mi potrebna svađa sa tobom, bez povoda. Daj joj dve nedelje rok da nađe posao i stan ili ću je ukoliko sutra izbaciti na ulicu pa nek ode gde god zna."-

- "Ohhh, zaboga...šta mi ti radiš!U redu, popričaću sa njom sutra. Zadovoljna?"-

- "Zadovoljna. A sad, laku noć!"-

Ujutru je Minja otišla na posao, dok je Bogdan kasnio pola sata u biblioteku. Ostao je da razgovara sa Sonjom. Pokušao je da joj objasni situaciju u kojoj se nalaze. Izgovor mu je bio premali stan za njih petoro. Obećao joj je da će se raspitati ima li negde slobodna garsonjera, a Sonja je obećala da će potražiti bilo kakav posao. Nije očekivala ovo od brata. Potcenila je Minju. Nije slutila da joj je Bogdan toliko privržen. Kako bi skrenula misli sa situacije u kojoj se nalazi, izašla je u grad, rešena da se raspita traži li neko negde radnika. Nakon nekoliko neuspešnih pokušaja i odbijanja, uputila se ka apoteci da kupi kutiju tableta protiv glavobolje. Simpatična plavuša joj je dala kutiju i više za sebe prokomentarisala kako se u poslednja dva dana ljudi žale na glavobolju. Sonja je tugaljivo odgovorila:

- "Mene glava boli iz drugog razloga. Kad bih uspela naći posao, rešila bih deo problema."

- "Gospođo...prodavnica na pijaci u kojoj se prodaje voće i povrće traži radnicu. Pitajte!" - uz osmeh reče plavuša Sonji.

Sonja se ljubazno zahvalila i odmah uputila ka pijaci.

Pola sata kasnije, Sonja se vratila u apoteku i plavuši poklonila čokoladu i zahvalila joj se što je uputila u prodavnicu. Još koliko sutra počće da radi. Uveče je Bogdanu rekla dobre vesti, a i on je za nju imao odličnu informaciju. Jedan od zaposlenih u biblioteci imao je slobodnu garsonjeru u novoizgrađenom bloku koja je trenutno bila prazna. Minja ih je nemo slušala, dok je u sebi bila presrećna što se situacija odvija baš na ovaj način. Kao da je neka nevidljiva sila uređivala stvari na način koji je Minji najbolje odgovarao. Nakon što su završili razgovor, Minja se umešala:

- "Nisam htela da vas prekidam. Sutra smo pozvani kod Jelene na večeru. Sonja, hoćeš li i ti poći sa nama?" -

- "Pomalo mi je neprijatno, ne poznajem ih." -

- "To su naši prijatelji, fini su ljudi, sa njima smo slavili Novu godinu. Kajaćeš se ako ih ne upoznaš." - reče Bogdan.

- "Pa...u redu onda." -

Sutradan, po dolasku sa posla, Minja nije zatekla Sonju u stanu. Još uvek je bila na poslu. Stigla je pola sata kasnije, vidno iscrpljena. Minja je skuvala kafu za svo troje i dala joj vremena da se povraća. Bila je puna pozitivnih utisaka, radovala se što konačno ima priliku da radi i zaradi za sebe. Minja ih je podsetila da idu na večeru. Bogdan je Sonji rekao da će joj za vikend pomoći da se preseli u stan. Na Sonjinom licu se video strah i neverica zbog svega novog i nepoznatog. Minji je na trenutak bilo žao, osetila se delimično krivom zbog toga ali tako je najbolje, zar ne? Razumela je Sonju. Godinama je živela izolovana u kući, negujući decu i kuvajući ručak. Skupocena garderoba i zlato oko vrata nisu mogli nadomestiti osećaj slobode koji joj je nedostajao. Osećala se poput ptice zarobljene u kavezu, a sad kad je konačno pronašla izlaz...plaši se da neće umeti da leti... Dva sata kasnije, bili su spremni da pođu kod Jelene. Sonja je svima oduzela dah svojom pojavom. Pozajmila je Minjine uske farmerice i elegantnu belu bluzu na dugačke rukave. Kosa boje kestena padala joj je preko ramena.

"Bože, kako je lepa... Zaista šteta što je takvu lepotu sakrivala ispod hidžaba godinama." - pomisli Minja u sebi. Naglas joj je uputila kompliment, to je jednostavno bilo jače od nje. Ubrzo su stigli u dom Đorđevića. U trenutku kad je Minja htela predstaviti Sonju, ona je razdragano povikala:

- "Jelena!" -

- "Sonja! Otkud ti ovde?" - reče Jelena i poljubi Sonju u obraz u znak pozdrava.

- "Moj brat i snaja su me pozvali sa njima na večeru kod prijatelja. Nisam ni slutila da se radi o tebi." -

- "Radujem se što te opet vidim. Ko zna zašto li nam Bog ukršta puteve?! Dobro mi došla, Sonja. Ovo je moj muž, Mario."-

Mario joj je pružio ruku i upoznao se sa njom, ali Minji nije promakao brzi pogled duž Sonjine figure. Detaljno je odmerio Sonjino telo i Minji je to jako zasmetalo. Bogdan se umešao:

- "Vas dve se poznajete?"-

- "Da. Ja sam juče svratila u apoteku po tablete i spomenula kako tražim posao. Jelena je bila ljubazna da me uputi u prodavnicu na pijaci. Zahvaljujući njoj, dobila sam posao. I danas smo se srele na pauzi."-

Minja je primetila da je Jelena sve vreme bila privržena novoj gošći. Sa njom jedva da je prozborila nekoliko reči. Sonja je teatralno opisivala svoju tužnu priču. Takođe, primetila je i Maria koji nije skidao pogled sa Sonjinih nogu i zadnjice. Ubrzo su Minju savladavali bes i frustracija. Pozvala je Bogdana da pođu kući, ali on nije konstatovao njene reči. Odjednom...osetila se tako nebitnom, čak i viškom u toj prostoriji. Otišla je do toaleta, a potom izašla na terasu. Nadala se da će joj hladan vazduh razbistriti um. Ostala je napolju duže no što je trebalo. Počela je drhtati od zime, ali nije imala želju da uđe unutra. Niko nije ni primetio njeno odsustvo. U čemu je njen problem, zapitala se?! Zašto se ni sa kim ne može uklopiti? Bilo je vreme da se vrati nazad u stan. Polako je zatvorila vrata za sobom i kroz uzani hodnik uputila se ka okupljenom društvu. Koliko pamti, u hodniku je bilo jačeg osvetljenja. Sad je vladao polu mrak. Iznenada, nečije su je ruke zgrabile i povukle u sobu pored. Još uvek zbunjena, našla se pribijena uza zid dok je Mario strasno ljubio. Ovakav obrt je iznenadio i prilično uzbudio.

- "Šta to radiš? Ti si lud! Videće nas neko."-

- "Ništa ti ne brini."-

Nakon niza vrelih poljubaca i dodira, Mario je zastao i pogledao Minju u oči.

- "Srce... tako si mi nedostajala sve ovo vreme... Šta se dešavalo sa tobom?"-

- "Sonja i njeni problemi."-

- "Nadam se da ste rešili problem sa njom, tako da ću te ubuduće češće vidati."-

- "Mario... videla sam te kako si je gledao."-

- "O čemu to pričaš?"-

- "Ne pravi se lud. Odmerio si je od glave do pete. Jeste zgodna ali ipak..."-

- "Ne pričaj gluposti."- ovim rečima i još jednim poljupcem Mario pokušava utišati Minju. Potom se uozbiljio i rekao:

- "Minja... imamo jedan problem. Prijatelj je našao podstanara. Ne možemo se više vidati u našem stanu. Pokušaću nešto da sredim. Najmanje što želim je da se gužvamo u kolima."-

Minja nije želela išta da komentariše. Dovoljno joj je bilo neprijatno i tamo dok je odlazila. Uvek je imala osećaj da je neko iz prikrajka posmatra i da zna njenu tajnu. Nekoliko minuta kasnije, Mario je izašao iz sobe i dao Minji znak da može izaći. Vratili su se ostatku ekipe. Sonjinom oku nije promaklo da su zajedno došli:

- "Oh, gde ste vas dvoje do sad?"-

- "Ja sam bio po piće, a Minja, ne znam, hvatala je svež zrak na terasi dokle god se nije smrzla."- reče Mario i spusti vino i sokove na sto. Sonja je pogledala u Minju, ali je ona vešto odglumila da je promrzla i da se ne oseća najbolje. Pitala je Jelenu šta bi mogla popiti i zamolila svoju familiju da pođu kući.

26

Minja je za vikend otišla u Rašku. Odvezla je decu kod babe i dede, izrazili su želju da provedu nekoliko dana tamo tokom zimskog raspusta. Vratila se u nedelju u kasnim popodnevним časovima. Spremila je večeru, sredila stan tako da je vešto propustila Sonjinu selidbu. Bogdan je uveče bio vidno umoran, ali zadovoljan stanom u kom je njegova sestra odsela.

- „Mnogo mi se dopala Sonjina garsonjera. Lepo je uređena. Otići ćemo ovih dana u posetu. Jedva čekam da čujem tvoj utisak.“-

Minja je potvrdno klimnula glavom dok se u sebi radovala što je Sonja konačno izašla iz njihovog stana. Sad, kad živi na drugom kraju grada, biće joj drago da jednom mesečno popiju kafu zajedno i ispričaju se. Radovala se i predstojećim danima i praznom stanu. Nadala se da će se stare strasti rasplamsati između nje i Bogdana. Glavobolje i stres kojih je prethodnih mesec dana Minja imala u izobilju doprineli su tome da komunikaciju sa Mariom svede na minimum. Staviše, nije imala vremena ni da misli često na njega. Sve do poslednjeg susreta i onih prokletih, iznenadnih poljubaca. Nije mogla izbaciti iz glave Mariove ruke koje je povlače u sobu i njegove usne na njenom vratu. Sutradan na poslu, nije imala previše posla tako da se prepustila svojim

mislima. Izenada je nešto shvatila: - mnogo joj je duša bila smirenija dok se nije čula i vidala sa Mariom. Nakon Mariovog poteza, Minjino srce ponovo je obuzeo nemir. Ali, onaj neprijatan koji nagoveštava nevolju u zraku. Nije umela sa njim da se izbori. Pretio je da je uguši.-

Još pre pauze, od Maria je dobila poruku u kojoj joj napisao kako mu nedostaje i kako čezne za njom, za njenim usnama... Minja je ignorisala poruku ali je na svakih 45 minuta stizala nova poruka sa sve nervoznijim pitanjima. Peta i poslednja glasila je - „Šta kog đavola izigravaš, Minja? Pa da si jedina na svetu, ne bih puzio pred tobom.“- Minja je osećala neku čudnu teskobu. Bilo joj je krivo što joj upućuje takve izjave, ali nije umela dati odgovor zašto mu nije odgovarala na poruke. Bilo je jače od nje, nešto unutar nje joj nije dozvoljavalo. Konačno mu je napisala kratak i konkretan odovor: - Imala sam danas previše obaveza na poslu. Hvala na nerazumevanju i bujici oštrih reči.-

Minut kasnije, Mario joj je poslao slatkorečivu poruku u kojoj joj je tepao i izvinjavao se zbog svog ispada pod izgovorom da je želja da je vidi i čuje bila prejaka i da ga je njena nezainteresovanost povredila. Rekao joj je da ima odličnu ideju gde bi se mogli videti, ali da je za to potrebno dosta opreza.

Minja je veče dočekala sa puno entuzijazma. Obukla je čipkani crni veš i tanani ogrtač. Nasula je sebi i Bogdanu crno vino i uputila se ka trosedu gde je on ležao. Pogledao je podignuvši obrvu. Minja mu se zavodljivo osmehnula.

- „Šta si to opet obukla?“-

- „Pssst...“- Minja ga utiša kažiprstom i kratkim poljupcem u uglu usana. U trenutku kad ga je htela opkoračiti, on je uhvatio za bokove i smestio pored sebe.

- „Umoran sam, Minja.“-

- „Ok.“- kratko je odgovorila Minja. Više od toga, iskreno, nije ni očekivala da se desi između njih. Već mesecima žive i ponašaju se kao po šablonu. Šta god ona pokušavala, nije uspevala da ih izvuče iz njega. Vrteli su se u krug, kao na ringišpilu. Iz razočaranja u očaj, iz očaja u bes, iz besa u frustraciju...i tako iznova i iznova i iznova... Osećala je kako joj sve ovo crpi energiju. Naslonila se pored Bogdana i tupo gledala u jednu tačku. U tom trenutku nije se mogla odlučiti šta joj više odvlači energiju.. odnos između nje i Bogdana koji je poprimio bolesnu notu ili nemir i teskoba koju joj je počeo ulivati Mario u poslednje vreme? Nijednog od njih dvojice nije umela otpustiti iz svog života, a obojica su činila da psihički tone svakim danom sve dublje. Minja je bila zarobljena u zupčastom mehanizmu. U danima kad je između nje i muža bilo sve u redu, stres bi joj stvarao Mario, dok u onim danima kad bi se zahvaljujući Mariu osećala poput ptice, Bogdan joj je sekao krila.

U sredu, Bogdan je kasnio sa posla. Stigao je umoran i iznerviran. Minja je skuvala kafu i dala mu 15 minuta da dođe k sebi. Oprezno ga je upitala:

- “Bogdane...da li je sve u redu?”-

- “Ma...jeste. Samo, iznervirao sam se na poslu. Znaš li šta im je sad palo napamet?”-

- “Šta, Bogdane?”-

- “Seminar... I to, ni manje ni više, nego u Novom Sadu, sad za vikend. Krećemo u petak u podne, a povratak je u nedelju uveče.”-

- “Oh...Bogdane...to te je naljutilo? Meni to deluje baš divno. Imaćeš priliku da prošetáš gradom, upoznaš nove ljude...”-

- “Gluposti!”-

- “Čekaj, hoćeš li uopšte da odeš na seminar?”-

- "Moram. Šta ćeš ti da radiš?" -

- "Kako šta ću da radim?" -

- "Bićeš sama za vikend, biće ti dosadno. Znam, pozovi Sonju da ti pravi društvo." -

- "Hvala na predlogu, ali ipak ne. Preživeću dva dana, sama bez tebe, ne brini." - odgovori Minja i mazno poljubi muža u obraz, dok joj se pred očima stvarala vizija ukradenog vikenda sa Mariom.

Sutradan je Mariu u prepisci saopštila novosti. Nedugo zatim, stigao joj je predlog koji nije mogla odbiti.

"Minja...to su odlične vesti. Sam Bog je uslišio moje molitve i želje. U petak uveče idemo i vraćamo se u nedelju ujutru. Ti i ja, sami, vikendica na Goču... Šta misliš?" -

Minji je srce zalupalo pročitavši ovo. I njoj samoj je to bila želja, velika želja. Često je sanjarila o tome da ode negde sa njim, da se izgube na dva dana i da niko o njima ništa ne zna. Da se ušuška u njegov zagrljaj i da ni o čemu ne razmišlja. Napisala mu je odgovor:

"Mario, ideja je odlična. Nisi svestan koliko bih to volela. Samo...nije li previše riskantno? Šta ako nas neko vidi, ako neko sazna?"

"Daj, ludice, ko bi nas mogao videti?! Prepusti ti to meni i biće sve u redu."

Minja je bila van sebe od uzbuđenja. Razmišljala je jedino o zajedničkom vikendu na planini. Doslovno je jedva čekala da Bogdan pođe. Kako bi smanjila euforiju, otišla je u posetu Marini. Posto je Ivan bio prisutan, šturo su razgovarale o Marininoj trudnoći i ostalim svakodnevnim temama. Nešto kasnije, nakon je Ivan izašao, Marina se obrati prijateljici:

- "Šta ti je, Minja? Sve vreme te posmatram. Nešto se dešava, zar ne?" -

- "Bogdan sutra ide na seminar. U Novi Sad, ceo vikend."

- "Baš lepo... prijaće ti promena..."

- "Zapravo... ja ne idem sa njim. Uostalom, nije me ni pozvao sa sobom."

- "Kako? Ostaviće te samu ovde i otići tamo? Seminar se ne održava u večernjim satima, šta će u međuvremenu raditi?!"

- "Ne znam, a iskreno, i ne zanima me naročito..."

- "Minja... Šta se dešava?"

- "Šta? Ništa... Samo..."

- "Minja, i ne pomišljaj da me slažeš. U čemu je stvar?"

- "Mario i ja sutra uveče idemo na Goč i vraćamo se u nedelju ranom zorom."

- "Molim?? Minja, da li si ti čitava? Previše je rizično..."

- "On je rekao da sve prepustim njemu. Verujem mu."

- "Ja mu ne verujem. Daj, Minja, nemoj mi stvarati stres u ovakvom stanju. Brinula bih za tebe čitavog vikenda."

- "Marina, ti zaista postaješ paranoična. Šta se tebi dešava? Zašto bi me Mario na bilo koji način povredio?"

- "Već je to učinio nekoliko puta, sećaš li se?! Na ovaj ili onaj način... unižavanjem, povišenim glasom, prisilnim sexom..."

- "Pričaš gluposti. Sa Mariom sam bezbednija nego sa bilo kim drugim. Nemoj da se pokajem što sam ti rekla naše planove."

- "Ah, Minja... nepopravljiva si! Bar ću znati gde si i sa kim provela vikend u slučaju..." - međutim, na polovini rečenice Minja ućutka svoju drugaricu i poče da se sprema za polazak kući.

Sutradan u podne, Bogdan je pozvao Minju i obavestio je da kreće na put. Poželela mu je ugodno putovanje i naglasila da joj se javi kad stigne u Novi Sad. Minja je sa posla izašla u 15h. Požurila je kući. Skuvala je jaku kafu i sela na fotelju. Tupo je gledala kroz prozor u prohladan, februarski dan. Nebo je nagoveštavalo pogoršanje vremenskih uslova. Iz odlutalih misli, prenulo je zvono telefona. Bio je to Bogdan, zvao je da joj kaže da su stigli i da su se smestili u hotel. Već je gundao na novosadsku ravnici i vetar koji je nosio sve pred sobom. Minja je shvatila da bi se pokajala da je insistirala da pođe sa njim. Već dugo je Bogdan bio poput senilnog matorca koji hoda i diše samo da bi se nazivao živim. Skratila je razgovor sa svojim mužem i otpila gutljaj kafe. Ohlađena i previše gorka, otreznila joj je glavu. Pošla je prema spavaćoj sobi. Spremila je uske farmerice i košulju koje će obući. Za svaki slučaj, spakovala je i rezervni par. Od donjeg veša, odabrala je najizazovniji koji je imala. Spakovala je svileni veš sa ljubičastom čipkom i crni kostim koji je dobila na poklon od Maria. Istuširala se na brzinu i počela da se oblači. Pola sata kasnije, pogledala je svoj odraz u ogledalu. Bila je đavolski lepa i privlačna samoj sebi. Oči su joj plamtele, a zelena Swarovski narukvica svetlucala na njenoj ruci. Mario joj je rekao da dođe do prodavnice na kraju ulice. Tu će je sačekati u 17h. Minja je polako hodala i obazrivo posmatrala ima li ikog poznatog u blizini. Vetar je sve jače duvao i prodirao kroz tanani kaputić koji je Minja obukla. Stigla je na dogovoreno mesto i čekala. Prošlo je nekoliko minuta dok se Mario nije pojavio. Još jednom se osvrnula oko sebe i sela u džip. Minut nakon što su pošli, Minji je zazvonio telefon. Sonja... Minja je zakolotala očima, ali telefon je uporno zvonio.

- "Molim, Sonja?" -

- "Eee..ćao, Minja! Gde si? Šta radiš?"-
- "Evo...Tu...Evo me u stanu."-
- "Gde je Bogdan? Ne javlja mi se na telefon, htela sam da popričam o nečemu sa njime."-
- "On je u Novom Sadu na seminaru. Vraća se u nedelju uveče."-
- "Ok. Ti si onda sama... Možda bi..."-
- "Čuj, Sonja, imam nekih obaveza, moram prekinuti. Čujemo se ovih dana."- već iznervirano odgovori Minja i prekidu vezu.

Sonja se cinično osmehnula i uputila ka stanu Trifunovića. Pozvonila je na vrata nekoliko puta ali niko ih nije otvorio. U momentu kad je polazila nazad, naišla je starija komšinica i rekla Sonji kako je Minja najverovatnije otišla na neki kraći put. Srela je desetak minuta ranije sa malim ručnim prtljagom. Ovo je potvrdilo Sonjine sumnje. Ipak je dobro videla. Bogdan je posle podne nazvao i rekao da je u Novom Sadu i zamolio da ode kod Minje kako ne bi bila sama. Pošto je Sonja vrlo dobro uočila da Minja prema njoj ne gaji simpatije, rešila je da je iznenadi. Kad je već ispred vrata, ne bi je mogla oterati kući. Međutim, kad je bila nadomak zgrade u kojoj Minja živi, videla je na izlaznim vratima ženu koja je neopisivo ličila na njenu snaju. U ruci je nosila omanju torbu koja jeste nalikovala na prtljag. Pomislila je da je verovatno zamenila drugom ženom, ali nešto joj je govorilo da je prati. Na kraju ulice, zastala je ispred prodavnice. Sonja se prikrala i posmatrala ženu u polu mraku kako se nervozno osvrće oko sebe. Par minuta kasnije, pokupio je crni džip. Sad kad ima potvrdu da je Minja slagala kako je u stanu, Sonja se pitala sa kim li je otišla njena snaha?! I kuda? Iznenada je postala rešena da to otkrije. Ne toliko zbog brata, već zbog arogancije koju je

Minja prema njoj ispoljavala. Vratila se nazad u svoj stan i počela razmišljati o strategiji kojom će da raskrinka Minju.

Minji je laknulo tek kad su se odvojili na skretanju za Goč. Nije im više pretila opasnost da ih neko vidi zajedno. Ali, zato je Minja pretrnula od straha zbog Mariove manijakalne vožnje. Molila je Boga da živi stignu do vikendice. Njene molbe nisu uopšte dopirale do Mariovih ušiju. Vožnja joj se činila kako traje satima dok konačno nisu stigli. Noge su joj podrhtavale dok je koračala ka ulaznim vratima. Mario je otključao vrata i propustio Minju. Iznenadila se videvši prigušeno svetlo u dnevnom boravku i upaljenu vatru u kaminu.

- "Ti si već bio ovamo pre podne?" -

- "Nisam. Zašto?" -

- "Otkud onda topla soba?" -

- "Pa ne misliš valjda da bih dozvolio da se moje srce smrzne? Imam prijatelja koji živi u blizini i koji s vremena na vreme održava vikendicu kad ja nisam u prilici da dođem. Ima ključ pa sam ga zamolio da nam naloži vatru." -

- "On zna za nas?" -

- "Minja, ne lupetaj gluposti. Nisam valjda smetnuo s uma da mu to kažem. Rekao sam mu da dolazim sam. Opusti se malo, previše brineš..." -

Nakon što su se raskomotili, sat vremena kasnije, Minja je postavljala večeru, a Mario je otvarao flašu crvenog vina.

27

Minja je tokom večere pojedla svega nekoliko zalogaja. Osećala je nemir, celo telo joj je treperilo. Osećala se poput izdajnika...svoje porodice, prijateljice. Mariov telefon je zazvonio ali je on uz zlorad osmeh stišao ton i ostavio ga da zvoni do kraja. Bila je to Jelena...Minja je znala odgovor i bez postavljenog pitanja. Mario je primetio njenu napetost pa je često pomalo dolivao vina... Uz zdravicu, uz zalogaj hrane, uz koju opasku...nesvesna...popila je nekoliko čaša...

Sonja se umotala u tanko ćebe i udobno se smestila u fotelju. Nakon 15 minuta, dohvatila je telefon i pozvala brata. Časovnik je pokazivao 19:40h.

- "Sonja...zdravo."- razdraganim glasom javi se Bogdan svojoj sestri. Bilo mu je krivo što je morao doći ovamo, planirao je da ode sa Minjom u posetu Sonji kako bi videla gde stanuje.

- "Ćao, Bogdane. Ometam li te?"-

- "Ne, ne, naravno da ne. Završili smo večeru pa sam trenutno u svojoj sobi. Hladno mi je da šetam gradom. Ne volim vetar u ravnici. Šta radiš ti?"-

- "Pomalo mi je dosadno pa sam krenula u šetnju. Mislila sam da svratim kod Minje, u blizini sam vašeg stana. Mogla bih da prespavam kod nje, zar ne..."-

- "Sonja...odlična ideja. Možda će ona negodovati ali ubedićeš je već ti."

- "Zašto je ti ne bi pozvao? Možda će tebe radije poslušati..."

- "U redu, zvaću je."

- "Hvala ti. Samo...očekujem tvoj odgovor za koji minut. Ok?"

- "Ok."

Narednih deset minuta, Sonja je kuvala sebi čaj usput gledajući u displej telefona. U međuvremenu, Minja je sklonila tanjire sa stola i osećala kako joj kolena klecaju. Previše je popila... Nije pijana ali je omamljena. Uputila se ka dnevnom boravku kako bi se smestila kraj Maria na sofi. Dok je prolazila pored stola, zazvonio joj je telefon. Bogdan... Uхватила je panika. Počele su ruke da joj se tresu, a grlo joj se osušilo. Zgrabila je telefon, pogledala u Mariov začuđen pogled i otrčala u kupatilo.

- "Da?"

- "Minja?"

- "Da, Bogdane?"

- "Šta ti je? Da li je sve u redu? Čudno zvučiš..."

- "Ne, ne...mislim da, sve je u redu. Samo zaspala sam..."

- "Ovako rano?"

- "Bili su mi Mario i Jelena, popili smo vina i pomalo me je opilo. Sada me boli glava i ne osećam se najbolje."

- "Utoliko razlog više da Sonja dođe kod tebe. Pošla je u šetnju pa bi svratila kod tebe. Neka prespava..."

- "Bogdane! Znaš moje mišljenje o tome. Ne treba mi tvoja sestra da me čuva. Svakako ću se istog trenutka preseliti u spavaću sobu. Nije mi do čavrljanja sa njom do pola noći. Neka se vrati svojoj kući. Čao, odoh da spavam."

- "U redu... Želim ti laku noć."

Veza je bila prekinuta dok je Bogdan još uvek izgovarao poslednje reči. Hteo joj je reći kako je voli ali zvuk prekinutog poziva ga je u tome omeo. Pitao se zašto li je tako uznemirena. Po glasu je delovala kao da je uplašena... Pozvao je svoju sestru:

- E, Sonja... čuo sam se sa Minjom."

- "I ?"

- "Nažalost, bolje je da se vratiš u svoj stan. Kaže da su joj bili Jelena i Mario u goste i da su popili više pa se sad ne oseća dobro. Planira odmah da ode na spavanje."

- "Aha... Jelena i Mario... pa ok, ništa strašno."

- "Sonja, hvala ti svakako što brineš za Minju."

- "Ma, ništa zato... Samo još jedno pitanje. Koji auto vozi Jelena?"

- "Jelena vozi Renault Megan, a Mario besan, crni džip... Zašto?"

- "Pa... pitam... jer... I mislila sam da je megan njen, a već par dana se parkira na nedozvoljenom mestu. Moj poslodavac će poslati službu parking servisa da to sredi. Ne bih volela da joj napišu kaznu. Imaš li možda njen broj telefona kako bih je upozorila na to?"

- "Imam. Poslaću ti odmah. Pozdrav"

Besan, crni džip... Mario... i možda Minja... Ova kombinacija je Sonji stvorila sumnju u glavi. Ono večer kod Jelene kad su skupa bili... Maria i Minje nije bilo neko vreme, a pojavili su se gotovo istovremeno... Postoji samo jedan način da potvrdi svoje sumnje, doduše, nepotpuno...

"Jelena, čao. Kako si? Oprosti što te ometam u ove sate, verovatno se opuštaš uz svoju porodicu... Sonja, Bogdanova sestra"

“E čao, Sonja. Ma, ne brini, naprotiv... Drago mi je što pišeš, pošto sam sama kući. Deca su u svojim sobama.”

“Sama? Pošla sam kod Minje, ali niko mi ne odgovara. Mislila sam da se nas dve vidimo u gradu, ako nemaš ništa protiv?!”

“Oh...mrzi me da se spremim za grad. Uzmi taxi i dođi kod mene. Prićaćemo na miru...”

U narednoj poruci, Jelena je otkucala adresu na koju se Sonja uputila taxijem. Dvadeset minuta kasnije, dve poznanice su se poljubile u obraz i ušle u kuću. Jelena je nasula vina i smestila se kraj svoje nove drugarice.

- “Zašto si sama? Gde je Mario?”-

- “Otišao je na Goč. Tamo imamo vikendicu.”-

- “Zašto ti nisi pošla sa njim?”-

- “Zašto bih? Usred nedodžije na onoj planinčini?

Neka, hvala...”-

- “Javili su za pogoršanje vremenskih uslova...”-

- “Džip je baš zbog toga i kupio, ne brini. On bi rado ostao zarobljen tamo, veruj mi.”-

- “Ne verujem da bi dugo izdržao bez tebe, draga...”-

- “Duhovita si. Znaš, ima on svoje momente. Mi smo više navika nego bilo šta drugo.”-

- “Utoliko, razlog više da sad sedneš u auto, odeš na Goč i iznenadiš ga.”-

- “Sonja, baš si vickasta ovo več.”-

- “Jelena, najozbiljnije ti to kažem. Jeste li se videli sa Minjom skoro? Možda danas pošto je Bogdan u Novom Sadu na seminaru?”-

- “Na seminaru? Ne, nismo je videli još od one večere kad ste skupa kod nas došli.”-

U Sonjinoj glavi se upalilo nekoliko crvenih lampica. Sad je još više sumnjala u tajnu vezu između Minje i Maria.

Jedno što sigurno zna je da je Minja slagala i nju i Bogdana. Nema čvrst alibi. Ali..kako ih raskrinkati?! Odlučila se na kartu vremena. Kod Jelene je ostala do kasno u noć. Pričale su o raznim temama, smejale se, a bogami i dosta vina popile. Pred polazak, Sonja je naterala Jelenu da joj obeća da će je uskoro odvesti na Goč. Zaintrigirala je priča o toj kućici. Nasuprot njima dvema i Bogdanu koji se smrtno dosađivao u hotelskoj sobi psujući raspored i potrebu da se održavaju seminari krajem februara, Minja i Mario su ležali ušuškani jedno kraj drugog gledajući kroz portal, dok je vatra pucketala u kaminu. Napolju je provejavao sneg, dok je vetar svirao svoju žustru melodiju. Omamljena od alkohola, Minja je zaboravila na nervozu i napetost. Poželela je da se ova scena i ovi trenuci zauvek slede i ostanu tako, poput večnosti, da ih kroz dve stotine godina neko pronade i shvati koliko se dvoje ljudi moglo voleti...nevino i čisto... Bar je Minja gajila takvu vrstu ljubavi. Bila je poput devojčice, ranjive i krhke, koja možda po prvi put otvara vrata svoga srca žudeći za uzvraćenom ljubavi, ludačkom i strastvenom, a istovremeno blagom i smirenom. Svaki put dok je sa Mariom, u njoj se bore dva osećanja: Izjeda je krivica zbog izdaje Bogdana i Jelene, a s druge strane, ne može odoleti vezi sa Mariom. Koliko god da joj je razum govori da ode od njega, srce je prikovalo za njega. Ili je možda bilo obratno? Unutrašnje biće joj je govorilo da ode, ali je luda glava činila sve na svoju štetu?!

Ležala je pored njega, glavom naslonjenom na njegovo rame. Prsti su im bili isprepleteni. Povremeno ga je mazila po licu i grudima. Začudo, nije želela sex sa njim ovo večer. Međutim, Mario ga je nekoliko puta inicirao. U jednom trenutku, naglo je ustao i otišao do stola. Nasuo je sebi još jednu čašu vina. Minji je delovao vidno pripit. Otišao

je nakratko do kupatila i vratio se nazad potpuno nag. Još uvek u hodu, izgovorio je:

- "Hajde, malena, svuci se... Ne misliš valjda celu noć da provedeš tako zakopčana do grla?!" -

- "Mario...nemoj da kvarimo ovako lepo večer. Nije mi do..." -

- "Do čega ti nije?" - povišenim tonom upita Mario, ne dozvolivši joj da završi rečenicu do kraja.

- "Gde ti je kostim koji sam ti poklonio? Jesi li ga ponela?" -

- "Jesam... U torbi..." -

- "Obuci ga!" -

Poput uplašenog deteta, Minja otvori svoju torbu, nađe čipkani kostim i uputi se ka kupatilu. Na brzinu je svukla garderobu sa sebe i obukla čipku. Pogledala se u ogledalo. Posramljene oči imale su direktan kontakt sa njenim. Čak je i kostim odvratio izgledao na njoj...iako nije tako mislila kad ga je prvi put probala. Uputila se ka Mariu sa knedlom u grlu.

Od straha koji se u nekom Minjinom zakržljalom delu mozga nakupio još od januara i onog momenta kad je Mario uzeo gotovo na silu, ona se sad paralisala. Imala je utisak da lebdi umesto što korača ka Mariu. On je sedeo na sofi, udobno zavaljen, dražeći svoj polni organ. Minji se zgadilo.

- "Pleši!!!" - naredi joj Mario zapovednim tonom.

Minja ga je molećivo gledala i tiho izustila:

- "Ja...to ne umem...ispala bih smešna." -

- "Pleši, Minja! Ne teraj me da ti opet ponavljam." -

Odjednom je Minja postala svesna lagane muzike koja je odnekud dopirala. Mario je imao dobar ukus. Bila je idealna za plesanje i njihanje kukovima... Samo...Minji nije bilo do plesa. Zapravo, nije joj ni do čega ovoga bilo. Dok se

uvijala što je najbolje umela, plašeći se da ne naljuti Maria još više, u sebi se pitala šta je njemu odjednom. Strahovala je šta će sledeće uraditi. Polako mu se približavala i sa svakim svojim korakom bližim njemu, videla je kako mu raste pohota u očima. Delovao je poput raspomamljene životinje.

- "To...malena...to..." - izgovarao je Mario.

Minja se osećala bedno i jeftino.

- "Klekn!" - ponovo joj naredi Mario.

Minja ga je začuđeno pogledala. On joj je ponovio rečenicu, ustao i prišao joj. Bojažljivo ga je poslušala i kleknula. Osetila je kako je rukom hvata za glavu i usmerava je ka svom polnom udu. Nije želela to da učini, to joj se oduvek gadilo. Knedla koju je već nosila u grlu, pretila je da izađe van. Nakon kratkog opiranja, uspela je da se izmakne i glasno povikala:

- "Pusti me! Ne želim to da radim! Šta je tebi ovo veče?" -

Mariovo lice je na trenutak postalo blago i opet naivno nasmejano. Prišao joj je ponovo i poveo do spavaće sobe. U njoj je bio polu mrak. Oborio je Minju na krevet i počeo je strastveno ljubiti po celom telu. Nije zaobišao nijedan jedini deo...obasuo je vlažnim poljupcima, ugrizima... Godilo bi ovo Minji da se nije prethodno sve ono izdešavalo u susednoj sobi. Minja je bila utrnula. Ništa nije osećala, ni bol, ni zadovoljstvo...samo strah! U trenutku kad je Mario hteo prodreti u nju, ona ga je blago odgurnula od sebe i rekla mu:

- "Stani! Ne želim da vodimo ljubav ovo veče. Nisam raspoložena." -

Mario se poslušno odmaknuo od nje, pogledao je nekoliko sekundi i potom rekao:

- "Srce moje...ko je i rekao da ćemo voditi ljubav? Šta si ti mislila, da sam te ovamo doveo da upražnjavamo tantrički sex koji traje satima? Okreni se na stomak!"-

- "Zašto?"- reče Minja drsko i uspravi se u sedeći položaj.

Nesvesna, otkud i zašto, Mariova šaka se svom jačinom prikovala za njen obraz. Minja je imala utisak da joj odzvanja u glavi. Osećala je kako joj obraz bridi.

- "Prekini više da postavljaš glupa pitanja i okreni se na stomak."-

Pola minuta kasnije, uzeo je straga. Bio je grub i neumoljiv za njene osećaje. Rukom je uhvatio njenu kratku kosu i zabacio joj glavu unazad. Drugom rukom je nekoliko puta pljesnuo po guzi. Nekoliko minuta kasnije, glasno je stenjao i razmazivao svoju telesnu tečnost po Minjim leđima. Ustao je sa kreveta i uputio se u dnevnu sobu. Minja je ostala u istom položaju, glave zagnjurenue u jastuk. Ponižena do srži, doslovno silovana, pretučena...u nedodijji sa manijakom kome je nekoliko sati ranije verovala najviše na svetu. Petnaest minuta kasnije, nakon što se osmelila da ode po svoju garderobu, naišla je na Maria koji gleda TV, duvaneći cigaru. Dok se još oblačila, on joj je rekao:

- "Požuri,пустиćeš odličan film."-

Minja je sela ali na pristojnoj udaljenosti od njega. U glavi joj je tutnjalo. Nije znala šta da radi. Nije ni primetila kad joj se Mario primakao. Strah je pretio da izađe iz nje u vidu bljuvotine. Međutim, on je poljubio u kosu, obgrlio je i privukao k sebi. Nakon što se film završio, legli su u onoj istoj spavaćoj sobi. Celu noć je nije ispustio iz zagrljaja. Minja je sve više lebdela između jave i sna. Nije više razbiralala šta se stvarno desilo, a šta je bio samo loš košmar.

28

Svanulo je. Subota. Minja nije mogla lako da se razbudi. Otvarala je teške kapke, u ušima joj je zujilo i činilo kao da svira neka melodija. Glava joj je pulsirala od bola, a vrat joj je bio ukočen. Kad je konačno došla k sebi, trgla se ugledavši Maria kako je prodorno gleda.

- "Dobro jutro, spavalice!" - reče joj Mario uz preširok osmeh.

- "Dobro jutro." - jedva čujno uzvratila Minja.

- "Hajde, rasani se, skuvao sam kafu." - poljubi je Mario u kosu i povuče za ruku.

U dnevnom boravku, scena je bila idilična. Na stolu su stajale dve šolje sa toplom kafom, kao i dve kriške hleba namazane džemom. Pogled kroz portale je oduzimao dah. Dokle god joj je pogled dosezao, sve je bilo belo od snega i beskonačno u daljini. Isto je bilo i u njenoj glavi. Bila je još konfuznija nego sinoć. Sela je za sto, nasuprot Mariu i razmišljala:

- "Gospode...ko je ovaj čovek za stolom? I šta ja, kog đavola, tražim ovde sa njim? Verovala sam mu više nego bilo kome... Da li sam sve ono sinoć sanjala ili se zaista dogodilo? Glupačo, naravno da se dogodilo, ostala ti je malena masnica na jagodičnoj kosti. Nije primetna zbog tvoje maslinaste puti, ali tu je. I ostao ti je bol kad pipneš to

mesto. A šta je sa bolom na duši? Sa pretrpljenim strahom? Sa poniženjem? Kako ćeš sebe pogledati u oči? Kako ćeš Bogdana? A Jelenu? Da li je i ona doživela isto od svog muža? Hah...naravno da nije, ona je njegova žena. Šta si mu ti? Obična avantura i lujka na kojoj leći svoje komplekse.” -

Još mnogo misli su joj se komešale u glavi, ali ono što je najviše plašilo bila je Mariova smirenost. Ponašao se kao da se sinoć ništa nije dogodilo. Kao da je nije udarao, vređao, prisiljavao na različite neželjene radnje... Sad je bio sasvim suprotno od svega toga: nežan, pažljiv, nasmejan.

Podne je odavno prošlo, a Minja je imala osećaj da kazaljka na časovniku tapka u mestu. Kako se bližilo večer, Minjin nemir pretio je da je uguši. Nije smela da dočeka još jednu noć sama sa njim. A nije znala šta da učini povodom toga. Onda joj je sinulo. Otišla je u kupatilo ali je krišom ponela telefon sa sobom. Otkucala je Marini poruku:

“Marina, ja sam na Goču. Hitno mi je potrebna tvoja pomoć. Ja ću nakon slanja ovu poruku izbrisati. Pozovi me nakon 15 minuta i slaži kako si dobila bolove, a Ivan nije kući. Moram se vratiti do večernjih sati odavde kako znam i umem. Sve ću ti objasniti. MOLIM TE!”

Odmah potom, izbrisala je poslatu poruku i vratila se kod Maria. Kad je Mario skrenuo pogled, spustila je telefon ponovo na sto. Nervoza je bila sve prisutnija. Pitala se da li je Marina videla poruku. Šta ako spava? Šta ako...? Pokušavala je da diše duboko kako bi smirila svoje otkucaje srca, ali bezuspešno. Dok je iščekivala spasonosni poziv, Mario se počeo umiljavati oko Minje. Mazio je po nogama, stomaku... Poljubio je, ovog puta kratko i senzualno, ali je Minji već bilo muka... Zazvonio joj je telefon i prekinuo Maria. Minja je posegla za njim, ali ga je Mario već dohvatio.

- "Marina. Ko je to?" -

- "Moja jako bliska prijateljica. Dozvoli?" -

- "Neka je, neka zvoni. Nema zašto da nas prekida." -
reče Mario, smanji ton poziva i nastavi da ljubi Minju.

Duž cele kičme prošla je jeza. Počela je da drhti. Dok su joj najcrnje misli navirale na um, telefon joj je opet pozvonio.

- "Ko je sad opet?" -

Minja uze telefon i odgovori mu:

- "Opet ona. Mario, trudna je, šta ako joj se nešto desilo? Moram da se javim." -

Mario je zakolutao očima i odmaknuo se od svoje ljubavnice. U narednih minut i po shvatio je iz razgovora da joj je drugarica dobila jake bolove, a da njen suprug nije kući.

- "Mario, moram kod nje. Moramo da se vratimo u Kraljevo, odmah." -

- "Žao mi je, srce, ali to ne dolazi u obzir. Niko mi neće uništiti pažljivo isplaniran vikend. Nemaš pojma kako čeznem za još noći provedenim sa tobom." -

- "Mario! Naljutiće se ako ne odem i reći će Bogdanu. Kako ću onda da se opravdam?" -

Nakon kraće prepirke i vidnog besa u Mariovim očima, pristao je da se vrate. Vožnja nazad do Kraljeva bila je isto onako agresivna kao i pri dolasku, možda sad i više. Ostavio je Minju iza njene zgrade i hladno joj rekao "Ćao" pri rastanku. Minja nije nikad bila srećnija povratku u stan nego ovog trenutka. Raspakovala je stvari u ormar i odmah otišla u kupatilo. Dugo se tuširala pokušavajući da vodom spere ljagu i jad sa sebe. Potom se obukla u toplu garderobu i pozvala Marinu. Dobila je potvrđan odgovor da može odmah da ode kod nje. Ivan je izašao na dva sata.

Čim je otvorila vrata i videla je, Marina je shvatila da se dogodilo nešto strašno. Sele su na dvosed i Marina je uhvatila ruku svoje prijateljice.

- "Minja, jao, Minja, pobogu, šta se dogodilo? Sve mi ispričaj."-

Minja je počela da plače.

- "Marina, bila si u pravu za sve. Zašto li te nisam poslušala? On je manijak!"-

- "Da li te je povredio?"-

Minja je ćutala.

- "Minja? Oh, ne... Nije te valjda udario?"-

- "Sreća, pa imam taman ten, ne primećuje se mnogo."- uz sarkastičan osmeh reče Minja i opet briznu u plač. Pokaza Marini modricu ispod jagodične kosti, a potom joj poče prepričavati do tančina šta se dešavalo prethodne noći. Nije ispustila nijedan jedini detalj, iako je molila Boga da se zemlja otvori i proguta je.

Marina je pažljivo slušala i po završetku je dugo ćutala.

- "I? Nemaš ništa da kažeš na ovo?"-

- "Iskreno, nemam. Ja sam bez teksta. Očekivala sam da te povredi, ali ne ovako. Ovo nije bio samo fizički atak, već i emocionalni i mentalni. Ja mislim da ga treba prijaviti u policiju za nasilje."-

- "Šta je tebi? Otkud mi pravo da ga prijavim? Šta sam ja njemu?"-

- "Ženo...ne budi glupa! Pretukao te je i prislio na odnose. Ne moraš mu biti žena da bi ga prijavila."-

- "Svi bi saznali..."-

- "I treba da se sazna kakav je gad!"-

- "Saznaće se i za nas. Šta će reći Bogdan?"-

- "Znači, radije bi živela sa tim teretom na savesti?"-

- "Marina, najviše od svega se plašim da ga prijavim. Šta ako tek tad pobesni i osveti mi se?" - reče Minja, a Marina je tad u njenim očima videla dubok strah i nemoć.

- "Šta ćeš raditi kad te bude pitao da se opet vidite?" -

- "Veruj mi da ne znam." -

Dve drugarice su još dugo razgovarale, sve dok se Ivan nije vratio u stan. Ivan je primetio zabrinutost na Marininom licu ali nije je ništa upitao. Shvatio je da se nešto sigurno dogodilo sa Minjom, ali čim mu Marina ništa ne priča, verovatno nije opasno.

Minja je subotu večer provela uvijena u ćebe tupo gledajući u plafon. O čemu je razmišljala? Ni o čemu! Bila je rastrgnuta psihički. Sutradan oko 11h javio se Bogdan i rekao da polazi kući. Očekivala ga je sa nelagodnom. Veštački mu se osmehnula kad je stigao i rekla kako joj je baš nedostajao. Spremala je večeru dok se Bogdan razmrlatio rukama dočaravajući joj vikend proveden u Novom Sadu. Gorko se kajala zašto nije insistirala da pođe sa njim. Sat vremena kasnije, Minji je stigla poruka. Zamolila je Bogdana da joj je pročita dok ona opere čaše.

"Ej, Minja, gde si? Jesi li živa? Kuvaj kafu, za 20 minuta smo Mario i ja kod vas."

Minja je čuvši ovo ispustila čašu u sudoperu. Staklo je puklo i raseklo Minjin prst. Ona je stajala ukočena, i ne primetivši ni bol ni krv koja je uveliko curela iz posekotine. Bogdan je brzo prišao i pomogao joj oko rane. Njegova žena bila je bleđa kao kreč. Pitao se u sebi šta li joj je. Zašto je ovako reagovala na njihov dolazak. Video je da se uopšte ne oseća dobro pa je odlučio da je ne optereti suvišnim pitanjima. Krajem oka, zapazio je da je Minja otišla u kupatilo baš u trenutku kad je pozvonilo zvono na vratima. Dugo nije izlazila, iako su gosti bili tu. Pokucao je na vrata i polako

ušao u kupatilo. Minja je sedela na wc šolji, zakrvavljenih očiju.

- "Minja...šta je tebi odjednom?" -

- "Muka mi je. Povraćala sam." -

- "Biće sve u redu. Ajde, sredi se, stigli su Mario i Jelena." -

Nakon što je došla k sebi, izašla je u dnevni boravak. Jelena je poskočila i zagrlila je, dok su Mario i Bogdan vodili već neku debatu. Pozdravila je Maria, a on joj je uzvratilo prijateljskim osmehom i pitanjem:

- "Kako si, Minja? Nismo vas baš dugo videli. Zabrinuli smo se za vas." -

Nakon toga joj je uputio pogled, a njegove oči boje ćilibara bile su mračne. Prodirale su do najskrivljenijeg kutka Minjinog mozga. Ostatak večeri, Minja se fokusirala da ostane pribrana, da se smeje, iako je šturo odgovarala na sva pitanja.

Naredna dva dana, Mario se nije javljao Minji. Ona je zahvaljivala nebesima na tome. Napetost je počela, kad joj se on ponovo javio. Napisao je kako mu mnogo nedostaje i kako jedva čeka da je vidi. Insistirao je na ponovnom vikendu na Goču. Odgovorila mu je da ne može ponovo da se organizuje na taj način. Uspešno je izbegla i predlog da se vide sutradan. Ali, kako je vreme prolazilo, on je postao sve navalentniji i naporniji. Želeo je da se viđaju na svakih par dana. Minja je odlazila nakratko pod izgovorom da žuri, da ima obaveza. Viđali su se u kolima, na obodu grada. Odbijala je sex sa njim pod izgovorom da je hladno, da je u ciklusu. Postao joj je odbojan i odvrat. Gadili su joj se njegovi poljupci i dodiri. Pokušala je nekoliko puta da prekine aferu među njima, ali on bi po već poznatom šablonu počeo da plače i moli da ga ne ostavi jer je voli

više od života. Ispoštovao bi njenu želju da se ne čuju i ne viđaju neko vreme i onda posle nekoliko dana, sve bi krenulo iznova. Slatkorečivost, navalentnost da se vide, grubost i pohota, plakanje i molećivost. I tako u krug. Minja se nalazila u začaranom krugu. Nije ni shvatala šta se oko nje dešava i koliko je vremena prošlo od incidenta na Goču. Počela je mršaviti, ispod očiju imala je tamne kolutove, a kosu su joj prošarale sede. Izbegavala je Bogdana, Marinu, roditelje. Povlačila se u sebe svakim danom sve više. Nije više osećala radost življenja. Na poslu je strepila od Mariove poruke.

Jedno veče, pozvali su Sonju na večeru. Dečaci su se posvađali za večerom, pa je Bogdan u jednom trenutku izgubio strpljenje i glasno povikao na njih. Minja se uspaničila i refleksno postavila ruke u odbambeni stav zaštitivši lice. Sonji to nije promaklo. Nakon večere, kad su ostali nakratko sami, poput lukave lisice, Sonja je pitala brata:

- "Bogdane, nešto me zanima, ali ne znam kako da te pitam."-

- "Daj, Sonja, jednostavno pitaj."-

- "Naljutićeš se."-

- "Pitaj!"-

- "Razmišljala sam pre neki dan o tome kako me je Ahmed onomad udario. Možda je to bilo u afektu. Možda bi trebalo da mu se javim. Možda svi muškarci ponekad tako odreaguju. Da li si ti nekad udario Minju?"-

- "Sonja! Kako možeš to i da pomisliš? Naravno da nisam. Volim je. Ne znam šta da učini, ne bih je udario."-

- "A kad bi saznao da te je, recimo, prevarila?"-

- "Nisam kompetentna osoba da je osuđujem za tako nešto..."-

- "Opa, Bogdane. Znači li to da si švrljao sa strane..."-

- "Ništa tebi ne promakne, jel da? Oduvek si bila zlobna."- uz osmeh reče Bogdan.

- "Nisam zlobna, samo, privuklo mi je pažnju kako se Minja zaštitila kad si podviknuo na dečake."-

- "Kad smo već kod Minje, nešto se čudno sa njom dešava. Još od mog povratka sa seminara u februaru. Posmatram je već tri meseca. Postala je tiha, distancirana sa svima. Osvrće se često oko sebe, ne izlazi nigde uveče sama..."-

- "Nek ode kod psihologa."-

- "Minja nije luda."-

- "Samo se tako ponaša."- ironično uzvratila Sonja.

Ubrzo se zahvalila Minji na ukusnoj večeri i uputila u svoj stan. Informacije koje je dobila od brata bile su joj od dragocene važnosti. Zanimalo je šta li se dogodilo njenoj snahi. I gde li je zaista bila one noći?

U nedelju je pozvala Bogdana sa porodicom na ručak. Minja je vešto odglumila radost i ljubaznost kako bi prikrla užas kad je shvatila da se Sonja uselila u njen i Mariov stan gde su se viđali. Pri polasku, dok ih je Sonja ispraćala, jedna pogurena prilika se sporo penjala uz stepenice. Kad je Minja koraknula, starac joj se obratio:

- "O, komšinice, dugo vas nisam video. Kako ste? Kako vam je suprug? Nisam ni njega skoro video."-

Minja se zbunila i promrmljala:

- "Gospodine, grešite, pomešali ste me sa nekim drugim."-

- "Mlada damo, ja jesam star, ali još uvek sam pri čistoj svesti."- Međutim, Minja je nastavila hod ne dižući glavu. Po izlasku iz zgrade, Bogdan je prekorno pogledao:

- "Šta je ovo trebalo da znači?"-

- "Ma, pusti, matora budala, vidiš da je izlapeo." -

- "Jesi li bila nekad ovde?" -

- "Da, sada, prvi put." -

Sonja je strpljivo sačekala da se starac približi.

- "Komšija Ilija, dajte da Vam pomognem oko tih kesa." -

- "Hvala ti, dete moje. Kad bi svi bili tako ljubazni. Eto, ona mladica me malopre napravi senilnim starcem." -

- "Vi je poznajete?" -

- "Naravno. Dolazila je često u stan gde ti sada živiš. Mislio sam da tu stanuju, ali izgleda da su se preselili ili je nešto drugo bilo posredi." -

- "Poznaješ njenog muža, to jest čoveka sa kojim je tu dolazila?" -

- "Naravno. Vrlo ljubazan čovek, kulturnan, nasmejan. Zove se Mario. Poznajem ga iz banke." -

Konačno je Sonja imala keca u rukavu. Sad je mogla da započne svoju igru.

29

Bogdan je celo popodne bio zamišljen. Minja je znala da razmišlja o Ilijinim rečima. Kud baš na njega naidoše?! Minja je pokušala da započne razgovor ali Bogdan je pustio fudbalsku utakmicu na tv- u i rekao joj da želi da je pogleda.

Gledao je 90 minuta kroz televizor. U glavi mu se mutilo.

“Na šta li je onaj čiča mislio kad je ono rekao? Da li je zaista pomešao sa nekom drugom ženom ili je mislio upravo na nju? Nazvao je komšinicom. Znači, često je sretao, tačnije, u toj meri da je mislio da ona tu živi. Da li je moguće da me je Minja varala? Šta ako to još uvek čini? Ma, ne, Bogdane, izbaci te misli iz glave. Za sve ovo vreme nije ti davala povoda za sumnju. Viđa se jedino sa Marinom. A od mog povratka sa seminara, sve ređe i sa njom. Šta li se dogodilo tog vikenda sa njom? Postala je otad mračna i rezervisana. Zadrhti kad joj priđem, sex skoro i da nemamo, ne zvoca mi više zbog sitnih gestova pažnje koje joj navodno ne pružam. Dođavola, više i ne razgovaramo, samo ono neophodno i osnovno. I ako ima neki problem, ja ne znam kakav bi mogao da bude.”

Od navale ovakvih misli, Bogdana je jako zbolela glava, pa je otišao ranije na spavanje. Minja je počela da tone, ali ne u san, već u svoje crne misli, kad joj je zapištao

telefon. Bilo je 21:25. Marina joj je javila da je postala mama malenom Maksimu. Minja joj je od srca čestitala. Obećala je da će je sutradan nakon posla obići.

Još u toku radnog vremena sutrašnjeg dana, Mario je pisao Minji i pitao mogu li se videti kasnije. Odgovorila mu je da žuri kući i da nema vremena.

Bolnica je bila udaljena pola sata hoda od banke u kojoj je Minja radila. Nije htela da pozove taksi, odlučila je da prošetati. Napolju je sijalo toplo, majsko sunce. Zamišljena i zadihana od dugog hodanja, nije primetila auto koji je pratio. Vozač je kroz otvoren prozor, još uvek u toku lagane vožnje, rekao:

- “Žuriš kući, ha? Koga misliš da slažeš, Minja? Mene?!”-

Presekla se. Zastala je, oduzeta od straha. - “Mario... Otkud ti? Krenula sam kući, ali zvala me je Marina, porodila se pa sam pošla u posetu.”-

- “Nemoj samo da ti se ponovi da me slažeš, a da ja to saznam.”-

Već sledećeg trenutka, džip je naglo ubrzao uz škripu guma. Minja se polako dovukla do porodilišta. Javila je Marini da je stigla i sačekala je u holu za posete. Drugarica joj je bila iscrpljena ali njeno lice zračilo je srećom. Poseta je bila dozvoljena deset minuta, pa je Marina upitala svoju prijateljicu da li bi htela da bude kuma Maksimu. Minja je pristala bez razmišljanja. Pre polaska, Marina je rekla:

- “Mnogo si smršala, Minja. Ravna si ko daska, a na licu su ti ostale jedino jagodične kosti. Šta se dešava sa tobom? I sad si dosla bleđa, kao da si duha sreća.”-

- “Možda i jesam...”- promrmlja Minja za sebe.

- “Kako? Nisam te razumela...”-

- “Ništa. Nebitno...”-

Nekoliko minuta kasnije, Marina je pisala poruku Minji.

“Bolnica nije mesto za takvo pitanje. Nemoj me obmanjivati. Jesam postala mama, ali to ne znači da ne brinem za tebe. Da li se još uvek viđas sa Mariom?”

“Jao, Marina, veruj mi, pokušala sam to ludilo da prekinem. Ali, ne umem. On počinje da plače i moli da ga ne ostavim. Uporno mi piše. Danas sam mu rekla da žurim kući, presreo me je ispred bolnice. Zapretio mi je da ga nikad više ne slažem.”

“On te prati? Dovraga, Minja!? Zašto mi to nisi rekla? Znači, taj teror traje već duže?”

“Još od povratka sa Goča. Brani mi da imam drugarice, pobesni kad spomenem Bogdana i Jelenu, traži da se viđamo. Ne znam šta ću. Ne vidim izlaz iz ovog lavirinta.”

“Rešićemo, ne brini. Možeš li sutra ujutru otići u crkvu, pošto ja ne mogu? Pomoli se za Maksimovo zdravlje, a mogla bi i za naše...”

“Hoću, naravno.”

Crkva se nalazila preko puta banke. Minja je iskoristila vreme pauze da ode tamo. Dok je prilazila ulaznim vratima i skupljala prste kako bi se prekrstila, shvatila je da dugo, čak i predugo nije bila na ovakvom mestu. Svetlost unutar crkve davala je ikonama posebnu živost i svetost. Miris tamjana joj je prodro duboko u nozdrve. Upalila je nekoliko sveća za zdravlje svoje i Marinine porodice. Maksimu i svojoj deci poželela je dug i srećan život. Pogledala je na sat, trebalo je da krene. Ali, nešto joj nije dozvoljavalo da pođe. Mir koji je osetila na ovom mestu, proširio se kroz svaku njenu poru. Po prvi put, nakon svih ovih meseci patnje i boli, osećala se spokojnom. Da, spokojnom. Nije osećala nikakav teret u svojim grudima, nije strepila da li

će joj Mario pisati da se vide, da li je možda već pratio i video gde je ušla, nije strahovala da li će Bogdan istraživati vara li ga. Bila je grešnica, znala je to. Ali, i u Svetom pismu piše da Bog oprašta preljubnički greh. Uporedo sa suzama iz očiju slivalo se i pokajanje iz njene duše zbog izdaje i laži koje je pričinila Bogdanu. U srcu je osećala da će joj gresi i pogrešni potezi biti oprošteni. Na duhovnom nivou, mogla je da krene iznova. Pogledala je u ikonu Bogorodice i onda se iz najdubljeg dela svoga srca, tiho pomolila njoj i Bogu da joj pomognu da smogne snage nastaviti dalje i da stavi tačku na toksični odnos sa Mariom jednom za svagda. Na kraju toka svojih misli i emocija, zahvalila se Bogu što je i do sad čuvao od većeg zla.

Izašla je iz crkve laganim korakom. Uskoro joj je Mario pisao ali istrajala je u tome da ga ignoriše. Pred kraj radnog vremena, pozvao je. Počeo je da viče na nju, ali ona mu je na fin i kulturnan način rekla da nema vremena za takve ispade i izlive besa i da joj se javi kad bude bio vedrije raspoložen. Znala je da će poludeti zbog toga, ali od nečeg je morala da krene. On joj se nakon toga danima nije javljao, a ona se na ulici kradom osvrerala oko sebe strahujući da je možda ne prati. Zebnja u grudima nije u potpunosti isčezla.

Jedno predveče, dok se vraćala iz kupovine, Sonja je shvatila da će je zahvatiti pljusak. Nije imala kod sebe kišobran, a stan nije bio blizu. Počele su da padaju hladne kapi, a nju je od hladnoće podilazila jeza. Razmišljala je gde bi mogla da se skloni, ali u tom momentu, pored nje se zaustavio crni džip. Mario je uz vragolast osmeh rekao:

- "Treba li Vam prevoz, gospođo? Bila bi šteta da tako lepa žena pokisne." -

Sonja ga je pogledala ravno u oči, a potom uskočila u džip. Stigli su do zgrade u kojoj živi.

- "Nisam znao da ovde živis. Moj prijatelj ima ovde stan, skoro ga je nekome iznajmio."

- "Eto, sada znaš. Hoćeš li da svratiš na kafu? Otkud znaš, možda ja baš u tom stanu sada živim."

- "Pa, mogao bih da svratim. Svakako moram da sačekam Jelenu dok završi sa poslom. Imam dva sata na raspolaganju."

- "Onda, izvoli."

Mario je hodao iza Sonje i uživao u pokretima njenih oblina dok se penjala uz stepenice. Jako se iznenadio kad je shvatio da upravo ona živi u stanu gde su se on i Minja viđali, ali to je vešto prikrio. Sonja je skuvala kafu za oboje, sela pored njega i pitala:

- "I, da li je to taj stan?"

- "Nije."

Sonja je polako kapirala da sa ovim muškarcem mora da bude na oprezu. Privlačio je. Zračio je nečim što ona nije umela rečima da objasni. Od komšije je saznala da je dolazio već tu, ali on je upravo vešto slagao. Sonja je odjednom imala čudan osećaj teskobe. Zapravo, snažan osećaj nelagode, kao da je pogrešila što ga je pozvala i pustila u svoj stan. Mario je ustao i otišao po telefon. Vratio se i seo preblizu Sonje. Nagnuo se ka njoj da joj nešto pokaže na telefonu, a ona je u tom momentu osetila njegov topao dah na vratu. Zadržao se u tom položaju i pogledao Sonju bezobrazno i drsko pravo u oči. Sonjina uznemirenost je sve više rasla. Odjednom je osetila njegovu ruku na svojoj butini. Talas polu prijatnog zadovoljstva preplavio je njeno telo. Njegove usne su se za kratko vreme spojile sa njenim. Uzvratila mu je kratak poljubac, dok su njegove ruke već poletele po njenom telu. Odmakla se, a u glavi joj se sve komešalo.

- "Šta to radiš?" - upita ga Sonja.

- "Neopisivo me privlačiš, Sonja! Želim te!" - i nagnu se da je još jednom poljubi. Sonja se vešto izmakla i sarkastično izjavila:

- "Zaista? Isto koliko i Minja ili manje?" -

- "Više od nje." -

Sonja se zbunila. Nije očekivala ovakav odgovor. Mislila je da će je on zapitkivati šta i koliko ona zna, bilo šta sem ovoga. Ustala je i otišla do kuhinje da popije malo vode. Kad se okrenula, Mario je stajao iza nje. Nije imala kud, bila je pripijena uz kuhinju. Polako joj se približavao, a onda mu je ona rekla:

- "Šta je tebi? Ja sam još uvek udata." -

- "Pa šta? Koliko već dugo ne živiš sa mužem? Ili ćeš reći da se ti nisi ovoga zaželela?" -

- "To je nebitno." -

- "Naprotiv, jako je bitno." -

- "Šta bi ti? Imaš Jelenu, Minju, pa bi sad i mene..." -

- "Jedna više ne bi škodila, zar ne?" -

- "Znaš...vreme je da pođeš. Moram da spremim večeru." -

Pri polasku, očešao se svojim telom o Sonjino i poslao joj poljubac u vazduhu. Sonja se osetila smirenijom tek kad je zaključala vrata za njim. Vratila se u svoju fotelju i srknula kafu. Duboko se zamislila nad ovim što se maločas dogodilo. Nakon što je od Ilije dobila potvrđan odgovor, osuđivala je svoju snahu za preljubu. Sad je podrobnije razmislila o svemu. Iz Bogdanovih reči, zaključila je da nije ni on bio najbolji muž. Svako može da pogreši, zar ne?! Možda se Mario dopao Minji isto kao što je i njoj. Zračio je nekom harizmom. Ali, Sonja je u ovih nekoliko minuta shvatila da on poseduje izvesne psihičke probleme. Oduvek je imala jak unutrašnji osećaj kad je reč o proceni ljudi. I do sad je

izuzetno retko izdavao. Ovog puta joj je govorio da je Mario potencijalno opasna osoba i da je najbolje da ga se kloni.

Prošlo je još nekoliko dana otad, a onda je Minji stigla poruka pred kraj radnog vremena:

“Srce, moramo se hitno videti. Čekam te u kolima na starom mestu, danas u 15:20h.”

Minja se zabrinula, ali nije ni slutila šta je bilo u pitanju. Požurila je s posla na zakazani sastanak. Sela je u auto. Mario je bio nepomičan, nije je ni pozdravio.

- “O čemu se radi?” -

Ćutao je.

- “Mario? Plašiš me...” -

- “Glupačo!” - napokon se oglasi Mario i zgrabi Minju za kosu - “Kako si mogla reći Sonji za nas? Bilo ti je teško da držiš jezik za zubima?” -

Minja je imala osećaj da će joj isčupati glavu sa ramena. Branila se koliko god je mogla i negirala:

- “Mario, nisam joj ništa rekla. Jesi li lud? Ona je Bogdanova sestra, koga bi zaštitila, mene ili brata? Razmisli.” -

Mario popusti stisak i ostavi Minju na miru.

- “Otkud ona onda zna?” -

- “Otkud znaš da ona zna?” -

- “Rekla mi je. Bio sam skoro kod nje na kafu...” -

Minja je tu pukla. Sav čemer je iz nje prokuljao.

- “Šta ti imaš kod nje da ideš na kafu? Ili bi voleo da ti i ona postane ljubavnica? Dosadila ti je jedna...” -

- “Šta tebe zanima sa kim se ja viđam i šta radim? Ko si ti da mi išta braniš?” -

- “Znaš šta, Mario? Idi dođavola! Proklet bio dan kad sam te upoznala. Vremenom sam te zavolela, a ti si me samo koristio kao seksualni objekt.” -

Mario je pažljivo slušao, a onda je grohotom počeo da se smeje. Cinično joj je odgovorio:

- "A šta li si ti očekivala? Da ću da te zavolim i oženim? Takve kao što si ti, mogu da menjam svakog dana." -

- "Nemoj da si me ikada, ali ikada više pozvao ili pisao, inače..." -

- "Inače ćeš šta?" -

- "Prijaviću te u policiju za nasilje. I briga me što će svi saznati, i Bogdan, i Jelena. Neka saznaju." -

Drhtavom rukom otvorila je vrata i izletela iz auta. Osvrnula se nazad posle desetak koraka i shvatila kako je Mario i dalje posmatra.

30

Kući je stigla vidno uznemirena. Spremila je večeru, ali su joj misli ostale u kolima. Pojela je nekoliko zalogaja pa je osetila mučninu. Bogdan je primetio njenu teskobu, ali toliko su se vremenom udaljili jedno od drugog da nije znao kako da joj sada priđe i upita u čemu je problem. Primetio je blagu promenu u njenom ponašanju u protekle dve nedelje. Bila je vedrija, više se smejala i pričala sa njim i sa decom. Danas je njeno lice nanovo pokrila koprena. Ne mogavši više da izdrži, Minja je pozvala svoju zaovu i pitala da li je slobodna i može li da dođe kod nje na kafu. Sonja je bila iznenađena ovom posetom. Bogdan se obradovao, pomislio je da će njih dve konačno da poprave odnos.

- "Minja, priznajem da si me iznenadila posetom. Drago mi je što te vidim." -

Minja se na silu osmehnula svojoj zaovi i ušla u stan. Sela je na dobro poznat dvosed i gledala u dve šoljice kafe na stolu iz kojih je išla para.

- "Sonja, biću direktna. Šta ti želiš od mene? Zašto me mrziš?" -

- "O čemu to pričaš, Minja? Zašto bih te mrzela?!" -

- "Pomogla sam ti kad si došla u onakvom stanju. Bilo mi je nezamislivo da jedan muškarac udari ženu koju voli. Ostala si u našoj kući, nervirala si me. Našla si ovaj stan, ali i dalje mi nanosiš bol i nervozu." -

- "Šta sam ti ja uradila?" -
- "Kako si saznala za mene i Maria?" -
- "Znači, to je posredi..." -
- "Jesi li rekla nešto Bogdanu?" -

- "Nisam. Smiri se malo. Kada već imaš hrabrosti da me ovako otvoreno pitaš, zaslužuješ moju iskrenost. Reći ću ti sve, od početka. Nisu mi promakli vaši uzajamni pogledi na zajedničkoj večeri kod njih. Nije mi promaklo ni kako je mene tada gledao. One večeri kad je Bogdan bio u Novom Sadu, zamolio me je da dođem kod tebe. Pošla sam nenajavljena i videla te da izlaziš iz zgrade sa malim prtljagom. Pratila sam te i videla da sedaš u crni džip. Raspitala sam se i saznala da takav auto vozi Mario, a ti nisi imala čvrst alibi za to več. Komšija Ilija mi je one nedelje potvrdio da si dolazila ovde sa Mariom koji pride radi u banci. Prevelika slučajnost, zar ne?" -

- "Da..." -

- "U početku mi je bilo krivo zbog toga što mog brata praviš budalom. Nervirala si me svojim stavovima, ponašanjem pa sam, priznajem, smišljala način kako da ti se osvetim. Jedno predveče, umalo bih pokisla da me Mario nije susreo usput i dovezao do stana. Pozvala sam ga na kafu i svratio je. Nedugo zatim, počeo je da me dodiruje, čak me je i poljubio. Zbunila sam se, uzvratila mu kratak poljubac i on je postao navalentniji. Počeo je da me provocira na račun toga što ne živim sa mužem, a sve u cilju toga da spavam sa njim. Onda sam mu rekla da znam za tebe. Mislila sam da će ga to zaustaviti. Znaš li šta mi je rekao? Jedna više ne bi škodila. Bila sam šokirana njegovom izjavom. Uspela sam da ga ubedim da krene i otad nemam mira. Želela sam da pričam sa tobom o tome, ali nisam znala kako da ti sve to saopštim. Otkud ti znaš da sam saznala?" -

- "Posvađali smo se pre izvesnog vremena i nije mi se otad javljao. Danas me je pozvao i rekao da hitno moramo da se vidimo. Čim sam sela u auto, počupao mi je kosu i verbalno se obrušio na mene. Vikao, vređao, pretio, psovao.

- "Oh, Minja, zaista mi je žao. Oprosti mi, molim te. Nisam imala takvu nameru. Dugo sam razmišljala o svemu. On je jako privlačan muškarac. Dopao se i meni, priznajem. Ne osuđujem te zašto si se upustila u aferu sa njim. Samo, šta se još desilo? Koliko to traje? Zašto ne prekineš to, a imam utisak da te opterećuje ta veza?"-

- "Opterećuje? Ubija me! Traje duže od godinu dana, ako sagledamo sam početak. Mi smo radili u istoj banci, još tamo je sve krenulo. U početku je bio fin i brižan, ali kako je vreme prolazilo, njegova tamna strana ličnosti dolazila je do izražaja. Nekoliko puta je bio pregrub sa mnom u svakom smislu, udarao me, vređao, pretio kako će se ubiti ako ga ostavim."-

- "Psihopata. Težak manipulator. Manipulisao je tobom u potpunosti..."-

- "Jeste. Uneo mi je strah u kosti. I sad se osvrćem na ulici srahujući da je negde iza mene i da će da me povredi. Marina je znala ponešto o tome ali počela sam i od nje da krijem. Branio mi je i sa njom da se družim. Nisam znala kako da izađem iz tog klupka. Onda sam počela da se molim Bogu, svakoga dana, da mi pomogne i da se to više završi. Danas sam mu rekla da me nikad više ne pozove inače ću ga prijaviti u policiju za nasilje. Verujem da smo time stavili tačku na naš odnos jednom za svagda."-

- "Šta ćeš sa Jelenom?"-

- "Ignorisaću je. Kad bude shvatila da ne želim da se družim više sa njom, prestaće i ona da me zove."-

- "Minja, on je bolestan. On ima neki čudan poremećaj ličnosti. Nakon svega ovoga što si mi ispričala, strahujem

za tebe i tvoju bezbednost. Možda bi trebalo da sve ispričaš Bogdanu.” -

- “Ne smem. Mi smo jednu krizu prebrodili pre desetak godina. Naš odnos je na staklenim nogama, plašim se da će zauvek pući ako mu to ispričam.” -

- “Bogdan te voli. Razumeo bi i oprostio.” -

- “Sonja, ne smem. Obećaj mi i ti da mu ništa nećeš reći.” -

- “Obećavam.” -

Minja i Sonja su nastavile razgovor još dugo. Ona joj je do tančina ispričala šta se dogodilo one večeri na Goču otkad je i krenulo njeno psihičko narušavanje. Naposljetku, Sonja je njoj rekla da se čula sa Ahmedom. Cela ova priča navela je da ga pozove i pita postoji li mogućnost da se pomire. Rekao joj da želi da da njihovom braku još jednu šansu.

Leto je bilo na izmaku. Deca su bila u Tavniku kod babe. Do početka školske godine ostalo im je svega deset dana. Sonja se vratila u Novi Pazar pre mesec i po dana. Ona, Ahmed i deca žive sada sami i kaže da im je odlično. Sa Minjom se dopisuje gotovo svakog dana. Marina je proradila posete, Maksim joj oduzima dosta slobodnog vremena, ali Minji to nije smetalo. Savršeno se sećala perioda kad su njena deca bila u tom uzrastu. Odnos sa Bogdanom bio je sve bolji svakim danom. Jelena joj se javljala, ali je Minja izbegavala posete. Nekoliko večeri ranije, Minja i Bogdan su šetali parkom zagrljeni i glasno se smejali.

- “O, pa vas dvoje ste baš srećni, jel da?” -

Minji su se odsekle noge čuvši poznat hrapav glas. Mario ih je posmatrao gnevnim, mutnim pogledom. Promrmljao je nešto još i produžio kraj njih.

- “Šta je ovo trebalo da znači? Šta mu bi?” - iznenađeno upita Bogdan.

- "Ma, pusti..." - drhtavim glasom izusti Minja.

Petak je, 3. septembar. Minja kasni sa posla. Bogdan tome nije pridavao značaj pošto je ona imala naviku da ponekad ode sa Marinom na kafu ili zajedno u šoping posle posla. Međutim, vreme je odmicalo, ali Minje nije bilo. Pozvao je na telefon. Zvonilo je do kraja, ali se nije javljala. Časovnik je pokazivao 18h, ali nje još uvek nije bilo. Sad je već uveliko kasnila i Bogdan je počeo da brine. Pozvao je Marinu i zapanjio se kad je saznao da je ona tog dana uopšte nije videla. Potom je pozvao Jelenu. Ona mu je hladno odgovorila da se Minja njoj mesecima već ne javlja tako da ništa ni ona ne zna. Ubrzo je Marina došla kod njega, bleđa poput kreča. Molila je Boga da je Bogdan u međuvremenu pronašao. Zajedno su je još jednom pozvali ali ovog puta telefon je bio isključen. Bogdan se uspaničeno šetao iz sobe u sobu. Marina je pozvala Sonju.

- "Molim, Bogdane?" -

- "Nije on, Marina je, Minjina drugarica." -

- "Marina? Zašto me ti zoveš sa njegovog broja? Da li su oni dobro, šta se desilo?" -

- "Čekaj, nemoj da paničiš. Bogdan je dobro. Reci mi, jesi li se čula sa Minjom danas?" -

- "Pisala sam joj oko 13h. Bila je na poslu i rekla kako jedva čeka da stigne kući. Obećala je da će me pozvati nakon što se odmori, ali nema je. Zašto?" -

- "Zato što je nema. Nigde je nema." -

- "Kako to misliš?" -

- "Nije dolazila kući, nikome se nije javljala, telefon zvoni do kraja, a sada je nedostupna." -

- "Nek je Alah sačuva od zla!!! Marina, sumnjaš li na isto što i ja?" -

- "Na Maria? Da. Plašim se da je oteo i da će je povrediti." -

- "Idite na Goč, odmah. Zovite policiju." -

Marina je u kratkim crtama ispričala Bogdanu za vezu između njegove žene i Maria. Bogdan je sa svakim saznanjem menjao boju i činilo se kao da će da se onesvesti. Naglasila je razlog zašto se njena drugarica upustila u tu vezu i dodala da je on lično tome doprineo. Potom mu je rekla za teror koji je doživela na Goču i začarani krug iz kog se jedva spasila. Bogdan nije razmišljao o samom neverstvu već mu je na umu bilo jedino da spasi svoju suprugu. Uputio se sa Marinom ka Jeleninoj kući. Njih troje krenulo je put Goča. Nadomak vikendice zapazili su Mariovo džip. Polako su koračali ka kući. Vrata su bila zaključana. Jelena ih je otključala i sasvim tiho su ušli unutra. Svo troje je osećalo napetost. Dnevna soba izgledala je kao da tu nikoga nema. Onda su začuli žamor. Dopirao je iz najudaljenijeg mesta u kući. Bila je to malena soba koja do sad nije imala nikakvu svrhu. Posedovala je minijaturni prozor kroz koji je dopirao tračak svetlosti. Kako su se približavali zatvorenim vratima, Mario glas bio je sve zvonkiji. Zastali su ispred i osluškivali. Mario je glasno pričao, dok se u prekidima njegovog govora čulo nerazgovetno mumlanje. Bogdan je naglo otvorio vrata, a za njim su ušle Jelena i Marina. Troje nepoželjnih gostiju se obeznanilo od užasa koji su zatekli. Prostoriju su obasjavale led sijalice koje su samo pojačavale bolesnu namenu. Do zida bio je postavljen polu zarđao krevet za čiji su naslon bile vezane Minjine ruke. Ona je klečala na podu, u pocepanoj garderobi dok se Mario šetao pored nje potpuno nag držeći široki kožni kaiš u rukama. Uputio im je bezdušan pogled. Shvatili su u tom trenutku da on ne poseduje nikakvo oružje, bar ne trenutno kod sebe. Bogdan ga je brzo savladao, a Jelena je pozvala telefonom svog

prijatelja lekara. Potom su Marina i Bogdan pomogli Minji da se oslobodi i izveli je u dnevnu sobu. Izgledala je očajno. Kosa joj je bila umršena, a oči natekle i crvene od plakanja. Ispod oka imala je veliku masnicu, a usna je bila zakrvavljena. Ćutala je, drhtala i preplašeno ih gledala. Uz Jeleninu pomoć i obećanje da niko neće postavljati bilo kakvo pitanje, Minja je smeštena na psihijatriju. Tamo je ležala 4 nedelje. Mesec dana joj je bilo potrebno da se sve vidljive rane i modrice povuku i da napokon počne da komunicira sa osobljem. Postepeno se vraćala u normalu, uz pažljivo doziranu terapiju.

Bogdan nije želeo da je deca vide u raspadnutom psihičkom stanju. Stoički je podneo sav teret na svojim leđima. Nakon što je Minju smestio u bolnicu, mesto šoku i strahu zauzelo je razočaranje. Verovao je da su srećan par i da njegova žena nikad ne bi priredila takvu izdaju. I sama je prošla kroz to. Dođavola! Upravo zbog toga. Karma. Gadno je kad počne da vraća. Sada je u potpunosti shvatao značenje tih reči. Nakon razočaranja, usledio je oproštaj. Trudio se da oprostí Minji što ga je prevarila sa drugim, ali i sebi što nije uspeo da bude partner kakvog je ona želela. Svake večeri, u ušima su mu odzvanjale Minjine reči u kojima ga moli za mrvicu ljubavi i pažnje. Negde, duboko u duši, znao je da je on zaslužan za ovo što se desilo. Sve mu je bilo preče od supruge: posao, tv, knjige, deca. Njene pokušaje da ga zavede i flertuje sa njim narušio bi pogrdnim rečima i uvredama. Postao je svestan gde je grešio i bilo mu je žao. Iskreno se nadao da će imati priliku da sve ispravi i konačno pruži Minji priliku da bude istinski srećna.

Kad je Minja napokon mogla da se vrati svojoj kući, Bogdan nije mogao da bude srećniji. Put iz bolnice prolazio je pored Mariove kuće. Zapazio je Minjin preneražen pogled ali i olakšanje kad je proćitala oglas napisan velikim slovima

NA PRODAJU. Kapci na prozorima bili su zatvoreni, a dvorište i kuća delovali su pusto. Uveče su se njih dvoje smestili na dvosed i gledali film na tv-u. Minja se ušuškala u Bogdanovo krilo duboko udahnuvši njegov miris, kao da je želela da joj zauvek ostane u nozdrvama. U narednih desetak dana, ona je postepeno vraćala osmeh na lice. Bogdan joj je jedno posle podne dao pismo u kome je pisalo:

“Minja...

Ne mogu reći da te mrzim, bilo bi previše. Ne mogu da shvatim, koliko god se trudila, zašto si se morala upustiti u avanturu sa mojim mužem?! Ipak, dugujem ti zahvalnost. Da se nije sve ovo desilo, ja možda nikad ne bih saznala koliko duboko sežu Mariovi psihički poremećaji. Oduvek sam bila svesna njegovih naglih promena raspoloženja, čak sam nekoliko puta i posumnjala da me vara sa drugim ženama. Pričala sam sa njim i pitala zašto te je oteo i šta je time želeo postići. Rekao mi je da je svoje ljubavnice uvek on ostavljao jer mu je to davalo osećaj moći. Obzirom da si ga ti mesecima gurala od sebe, njega je to iritiralo. Njegov bolestan ego u kombinaciji sa prazninom koju oseća iznutra doživeli su kulminaciju. Rekao mi je da je otmicom želeo da nadoknadi drugu propuštenu noć na Goču kad ste se morali vratiti kući zbog trudne prijateljice. Na moje pitanje zašto te je vezao i tukao, nije mi dao odgovor. Iako se protivio, vodila sam ga kod mog dobrog prijatelja, to jest kod istog psihijatra koji je i tebe lečio na odeljenju. Nije konačna dijagnoza, ali sumnja na granični poremećaj ličnosti. Tvoj posttraumatski šok i stres će proći i uskoro ćeš biti sasvim dobro. Žao mi je što se sve ovako odigralo, ali verujem da postoji razlog za to koji ćemo tek kasnije shvatiti. Kuću i vikendicu prodajemo i selimo se iz grada. Nemoj brinuti za Maria, ja ti obećavam da te nikad više neće moći povrediti.

Jelena”

U Minjino srce konačno se uselio spokoj. Bila je svesna da će joj trebati puno vremena i rada na sebi da sve preživljeno zaboravi. Srećom, za nemili događaj znali su samo Bogdan, Marina, Sonja i Jelena. Nije morala nikome ništa dodatno da objašnjava. Od njih je imala punu podršku. Shvatila je koliko je Bogdan zapravo voli iako joj to nikad nije pokazivao na način kako je ona zamišljala da treba. Vremenom je naučila sebe da bude strpljiva i stalozena, pre svega prema sebi a potom i prema drugima. Svakoga dana je zahvaljivala dragom Bogu što joj je pomogao da se reši tereta u grudima i što joj je sačuvao život onog dana na Goču. Povremeno kad bi osetila da klone duhom, otvorila bi malenu ceduljicu koju joj je Jelena ostavila u koverti mimo pisma. Na njoj je pisalo:

“Uvek težite da svom supružniku date najbolje od sebe, ali ne ono što je ostalo, nakon što ste sve ostalo dali drugima.”

(Dejv Vilis)

U BITI ČOVEKA JE DA VOLI I BUDE VOLJEN

Odnosi među polovima - večita, neiscrpna tema. Dve različitosti, suprotnosti, dva antipoda, koja samo zajedno čine jedinstvo. U romantičnom tumačenju, reklo bi se „savršeno jedinstvo“ u životu to nije baš tako. U osnovi je uvek želja da se pronade idealan način funkcionisanja, ali, život je previše kompleksan a ljudi različiti. Na tom putu i traganju, stoje mnogobrojne prepreke, zamke, ograničenja. Ograničeni smo verom, vaspitanjem, karakterom. Onim što drugi očekuju od nas i onim što mi želimo ili možemo da pružimo. Život nije ravna, jednosmerna linija. Prepun je uzbrdica i kotlina, uspona i padova.

 Za rešavanje životnih problema, treba imati hrabrosti.

 Za pisanje o životu i svemu što on nosi, nudi, uzima i daje, treba imati i hrabrosti, talenta i mudrosti.

Sanela je spakovala sve to u svoj ranac, naoružala se strpljenjem i iskustvom, ne samo svojim, već i iskustvima drugih ljudi, i osmelila se da krene u avanturu pisanja romana. Priča koja prati jednu porodicu, od njenog samog nastanka, kroz sve one zamke koje su u životu vrlo česte i vrlo moguće - sumnja, ljubomora, predrasude, različit mentalitet, vernost i izdaja. Autorkini junaci su stvarni. Opisuje ih veoma spretno i realno. Čitalac ima intenzivan osećaj da su oni stvarna bića, od krvi i mesa. Njen spisateljski

dar je posebno istaknut u realnom opisivanju i doslednosti karaktera likova u romanu.

Minja i Bogdan su glavni akteri ove zanimljive priče. Spojila ih je ljubav a ljubav ih i razdvaja. Na toj klackalici želja, potreba i očekivanja, čovek na trenutak ima osećaj približavanja nebu, a već u sledećem momentu oseti bol i neprijatnost udarca u zemlju. Vrlo spretno i znalački, izbegavajući zamke početničkog pisanja, autorka drži pažnju i zavodi nas stalnim preispitivanjima svojih junaka. Da li je jača ljubav od ljubomore i čovečnost od sujete? Kroz prizmu i objektiv Sanele Martinović, ljudsko biće je riznica talenata i košnica strahova i opasnosti. Savladavanje nesigurnosti, onih u nama, i realnih zamki, koje nam život postavlja, i koje su van naše volje i moći, stalna je životna borba. U tim bitkama, spolja i unutar sebe, svaka pobjeda je lekovita a svaka predaja nagoni nas na duboko preispitivanje. Akteri ovog romana nemaju zlo u sebi. I kada učine nešto što nije dobro, a karakteriše se kao prevara ili izdaja, čine to iz potrebe i želje za razumevanjem i ljubavlju. U biti svakog čoveka je da voli i bude voljen. Nekada su izbori pravi, a nekada pogrešni. Ali, kako bismo mogli da prepoznamo ono što vredi ako ne pogrešimo nikada? Život je galerija suprotnosti, koje čine savršen sklad postojanja. U životnim scenama, u suživotu, u stvaranju zajedništva, postoji opasnost da izgubimo sebe. U ovom romanu i slici jednog takvog života, kroz mnoštvo očekivanih i neočekivanih situacija, gubljenja i vraćanja identiteta, u borbi sa istinom i predrasudama, ljudskost i ljubav pobeđuju. Kao i u stvarnom životu.

Danijela Božičković Radulović,
književnik

Sanela Martinović
OPSESIJA

Izdavač:
Biblioteka „Srboljub Mitić“
Malo Crniće

Za izdavača:
Danijela Božičković Radulović

Recenzent:
Danijela Božičković Radulović

Tehnički urednik:
Slobodan Golubović

Štampa:
Štamparija **Stojadinović**
Petrovac na Mlavi
012/326-744

Tiraž: 300 primeraka

ISBN: 978-96-87003-82-8

